

Mục Chi Đồng

Contents

Mục Chi Đồng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	52
26. Chương 26	54
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	64
32. Chương 32	67
33. Chương 33	69
34. Chương 34	71
35. Chương 35	73
36. Chương 36	75
37. Chương 37	77
38. Chương 38	79
39. Chương 39	81
40. Chương 40	83
41. Chương 41	85

42. Chương 42	88
43. Chương 43	89
44. Chương 44	92
45. Chương 45	94
46. Chương 46	96
47. Chương 47	98
48. Chương 48	100
49. Chương 49	103
50. Chương 50	105
51. Chương 51	107
52. Chương 52	109
53. Chương 53	111
54. Chương 54	114
55. Chương 55	116
56. Chương 56	118
57. Chương 57	120
58. Chương 58	122
59. Chương 59	124
60. Chương 60	127
61. Chương 61	129

Mặc Chi Đồng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ngược, BEChu Quảng Phúc chết. Chết vì nhồi máu cơ tim đột phát. Sáu mươi tuổi, tất nhiên không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-chi-dong>

1. Chương 1

Chu Quảng Phúc chết.

Chết vì nhồi máu cơ tim đột phát.

Sáu mươi tuổi, tất nhiên không được coi là trường thọ, nhưng cũng không tính là chết trẻ.

Nếu là một người sáu mươi tuổi bình thường nào đó chết đi, bất quá cũng chỉ như gió thoảng qua tai, không lưu lại chút dấu vết nào.

Nhưng Chu Quảng Phúc không phải là người thường.

Lão là bá hộ tiếng tăm lừng lẫy N thành, thậm chí là cả nước.

Có người nói lão nắm trong tay hơn nửa kinh mạch kinh tế của N thành.

Hơn hai mươi năm trước, lão chẳng qua cũng chỉ là một tay đầu cơ.

Trước cải cách, lão đã bắt đầu tranh sáng tranh tối làm vài vụ kinh doanh nho nhỏ, đến lúc quốc gia bắt đầu mở cửa, lão đã tích lũy được ít vốn.

Người vợ kết tóc của lão bảo, chỗ tiền này không dễ kiếm, tốt nhất tìm chỗ nào đó mà cất kĩ, tương lai có thể dùng dưỡng già. Bị lão mắng cho một trận.

Theo lý luận của lão thì, tiền chết sao để ra tiền được?

Lão dùng món tiền này đi buôn bán, từ thiết bị điện, trang phục đến thực phẩm chức năng, trong vòng mười năm, tiền của lão tăng lên không biết bao nhiêu mà kể.

Sau đó, lão bắt đầu đầu tư vào lĩnh vực công nghệ cao.

Lão bắt quá chỉ tốt nghiệp tiểu học, cha và ông nội lão đều là người thổi kèn ở đám ma.

Nhưng không có kiến thức thì có sao, lão có thể dùng kiến thức của người khác, có rất nhiều rất nhiều tiến sĩ, thạc sĩ tùy lão sử dụng, nghe lão điều khiển. Đây là chuyện mà lão tự hào nhất.

Đến hôm nay, tài sản của lão tính ra đã có đến trăm triệu, giống như con rết trăm chân, râu ria liên quan đến rất nhiều ngành nghề.

Có người từng nói, lão có vô số tiền, còn có vô số tình nhân.

Thiếu nữ, thiếu phụ, các bà sồn sồn, còn có thiếu niên.

Một kẻ như vậy, một kẻ giàu có, ngạo mạn, khôn khéo, hoang *** vô sỉ [1], đã chết.

Lão đương nhiên có một lễ tang thật long trọng.

Cha lão mất rất sớm, trước khi mất còn hối hận rằng, nghề thổi kèn đám ma gia truyền cuối cùng thất truyền. Chu Quảng Phúc nói, không có khả năng mới đi thổi kèn ở đám ma người ta, có khả năng sẽ khiến người khác đến thổi kèn ở đám ma mình; cứ chờ đó, đến khi tôi chết, tôi sẽ gọi người tới thổi kèn suốt ba ngày ba đêm.

Lão làm được; lão thực sự mời đến đội nhạc mã tử mình [2] nổi tiếng N thành, ở ngoài khu nhà của lão thổi kèn ba ngày ba đêm.

Mấy tay thổi kèn môi sưng vù cả lên.

Nhưng bọn họ lãnh được một món tiền mà trước đây cả năm trời mới kiếm được.

.....

Sau khi Chu Quảng Phúc chết ba ngày, trong căn biệt thự siêu xa hoa nằm ở vùng ngoại ô phía đông của lão, tất cả bà con thân thích tập hợp lại, nghe luật sư công bố di chúc.

Căn phòng khách của biệt thự còn lớn hơn cả căn nhà của người bình thường, thật sự rất xa hoa lộng lẫy.

Có người nói, nắp cống thoát nước [3] trong phòng tắm của biệt thự này làm bằng vàng thật.

Cầu thang xoắn ốc tỏa sắc vàng, chùm đèn thủy tinh vừa lớn vừa cầu kỳ vàng rực, một bóng đèn trên đó thôi cũng bằng cả tháng tiền lương của một công nhân bình thường. Nội thất toàn bộ bằng gỗ lim, rất không hợp với chiếc TV plasma cực lớn, cùng với bộ loa có giá trên trời. Một bức Tề Bạch Thạch [4] nguyên bản treo trên tường, do độ ẩm lẫn nhiệt độ trong phòng khách đều không thích hợp mà lạng lẽ xói mòn.

Cả phòng đầy người lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng nói khàn khàn của luật sư riêng của Chu gia, Lưu Quốc Đống, vang lên.

Người nào cũng im lặng, một cây kim mà rơi xuống đất cũng nghe thấy được, trên mặt lại là vẻ vui sướng không kềm chế được.

Tất nhiên rồi, bởi vì mỗi người bọn họ đều đạt được cái mình muốn.

Chu Quảng Phúc từng đắc ý nói, lão vì sao lại thành công đến vậy à? Là vì lão có một vũ khí màu nhiệm: xử sự công bằng[5].

Hôm nay, sự công bằng đó vẫn không hề đổi.

Mãi đến khi cuối di chúc xuất hiện một cái tên.

An Mặc Đồng.

.....

[1] Nguyên văn: – sinh sắc khuyến mã, tương tự – thanh sắc khuyến mã.

[2] : đội nhạc truyền thống hát ở đám ma, đám cưới... ở Trung Quốc.

[3] Không chắc lắm, nguyên văn: .

[4] Tề Bạch Thạch (1864 – 1957) là một họa sĩ nổi tiếng ở Trung Quốc, được bầu làm chủ tịch Hiệp hội Hội họa Trung Quốc năm 1953. Xem thêm ở wiki.

[5] Nguyên văn – Nhất oản thủy đoan bình, ‘mặt nước trong chén thật phẳng lặng’, thường được dùng để chỉ người xử sự công bằng. Vị Tịch thường dùng hình ảnh mặt nước phẳng lặng trong chén để chỉ sự công bằng của Chu Quảng Phúc.

.....

2. Chương 2

An Mặc Đồng.

Nó cũng đến sao?

Nó mà cũng được xem là người của Chu gia sao?

Nó là cái thá gì chứ!

Đồ đệ tiện, bỉ ổi!

Mọi người đều đưa mắt tìm người này.

Tất cả ánh mắt cuối cùng đều tập trung lại trên một dáng người nhỏ gầy trong góc.

Y phục sẫm màu, ngồi phía sau chậu tích thủy quan âm cực lớn. Chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt trắng bệch buồn thảm lộ ra.

Lưu luật sư ho khan mấy tiếng, ý bảo mọi người yên lặng, tuyên bố di chúc hợp pháp, có hiệu lực ngay hôm nay, ai cũng không được dị nghị.

Mọi người đứng dậy, vài người lên lầu nghỉ ngơi, mấy người khác lại đi ra ngoài chuẩn bị lái xe về nhà.

Bóng người thon gầy sau chậu quan âm tích thủy cũng đứng lên.

Là một người con trai còn trẻ, nói đứng ra là một cậu bé.

Cậu ta chậm rãi đi ra cửa trước.

Một bóng người chắn trước mặt cậu.

Là một người phụ nữ y phục đen, khoảng ba mươi tuổi, tóc búi gọn, đường nét khuôn mặt hơi quá cứng, đôi mắt sừng lên.

Cô ta là con gái của Chu Quảng Phúc, Chu Thích Nhã.

Chu Thích Nhã đứng chặn trước mặt cậu thiếu niên, nhìn xuống cậu hồi lâu, đôi mắt vì bị sừng mà có vẻ hơi lờ, kết hợp với sắc mặt trắng xanh cùng nụ cười chế nhạo trên khóe miệng thấy có vẻ hơi dữ tợn.

“An Mặc Đồng?” Cô ta nhướn nhướn lông mày, “Nhìn gần so với nhìn xa thì thấy cũng chẳng có gì. Không biết ông cụ rốt cuộc thấy mày vừa ý ở chỗ nào.”

Cậu thiếu niên rũ mắt, không nói gì.

Cậu ta quả thật ngũ quan bình thường, chỉ là thanh tú mà thôi.

“Mày nói thử xem, mày còn có bản lĩnh gì?”

Mấy người thân thích đang định đi ra dần dần vây quanh, ở một bên xem, nhưng không ai đứng ra khuyên bảo.

Người nào cũng chung một nét mặt, chung một ý nghĩ trong lòng.

Cậu thiếu niên chỉ rử mắt, một tiếng cũng không nói.

“Thật ra mày tính sai rồi phải không? Mày một xu cũng không nhận được, căn nhà mà mày đang ở, hiện tại là tài sản do tao đứng tên! Mày bắt quá chỉ có thể dựa vào ông cụ bố thí mà học cho xong. Số học phí đó còn phải được sử dụng dưới sự giám sát của luật sư, mày một đồng tiền mặt cũng không cầm được!”

Trên mặt Chu Thích Nhã vừa có vẻ đắc ý vừa có vẻ khinh miệt.

Đúng vậy, ông cụ biết ai ghét An Mặc Đồng nhất, bởi vậy nên cấp An Mặc Đồng học phí, nhưng đem nhà giao cho người ghét cậu nhất.

Quả là cực kỳ công bằng.

An Mặc Đồng chút nữa là cười ra tiếng, nhưng cậu vẫn như trước rử mắt, đột nhiên cúi đầu nói: “Xin lỗi, chị hạ thấp tôi rồi.”

Thanh âm thanh thuần như nước.

Chu Thích Nhã cảm thấy như đắm vào bông gòn, đột nhiên bụi bay mù mịt. [1]

Một người bước tới, đứng cạnh Chu Thích Nhã, ôm vai cô ta.

Là chồng của Chu Thích Nhã.

Anh ta ốm mà không cao, mặc tây trang màu đen rất chỉnh tề, tóc một sợi cũng không lệch nếp.

Anh ta nói, “Tiểu Nhã, thật ra em cũng không hiểu rõ ý tứ trong di chúc của phụ thân rồi.”

Khẩu âm quê mùa ần ần hiện hiện trong giọng phổ thông vốn được kiệt lực luyện tập của anh ta.

Anh ta là bạn học của Chu Thích Nhã, chưa từng học chuyên về văn hóa, nhưng vì lúc trước trong trường học chịu danh tài tử, nên trong lời nói cực kỳ chú ý cách chọn từ đặt câu.

“Cái gì?” Chu Thích Nhã hơi mất kiên nhẫn.

“Di chúc nói cậu ta có thể sử dụng khoản tiền được dành riêng cho mình đến khi học xong, nhưng cũng không chỉ rõ là học đến trình độ nào.”

“Nghĩa là sao?” Nếp nhăn giữa hai lông mày của Chu Thích Nhã lại càng sâu thêm.

“Nói cách khác, cậu ta có thể học ở bất cứ trường đại học nào trong hoặc ngoài nước cho đến lúc đạt được học vị mình muốn. Có người nói, Tiểu An học rất xuất sắc nha.”

“Cái gì!”

“A, lúc cậu ta đi nước ngoài học lên tiến sĩ ở một đại học danh tiếng nào đó, sợ là so với các vị ở đây còn sung sướng hơn.”

“Không!” Chu Thích Nhã thét lên chói tai, “Tôi không tin! Tôi không tin lão già lại hồ đồ đến mức này!”

Con gái của cô ta năm nay mới học đến lớp hai tiểu học, vì lúc còn bé bị sốt cao, đầu óc có chút chậm chạp, thành tích cứ bê bối chẳng ra sao. Đây là nỗi đau thâm kín của cô ta.

Chu Thích Nhã gạt tay chồng ra, “Đây cuối cùng chẳng phải là xã hội nam quyền sao? Cho dù đem đi bán, giá của nam cũng cao hơn nhiều so với nữ.”

Cậu thiếu niên kia, vốn vẫn không giương mắt lên nhìn ai, lại đột nhiên nhàn nhạt nở nụ cười, thanh âm như nước lại càng thêm trong trẻo lạnh lùng, thông thả nói,

“Bởi vậy mới nói, con chính mình sinh ra vẫn tốt hơn, đúng không?”

Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều rõ ràng lọt vào tai mọi người.

Trong số những người đứng ở đây đã có kẻ bắt đầu cười trộm.

Ai cũng biết, Chu Thích Nhã rất thích có con, đáng tiếc chỉ có một đứa con gái, trên người lại có bệnh, cô ta không bao giờ có thể sinh nở được nữa.

Chu Thích Nhã giận điên, đỏ mặt tía tai xông lên, vung tay về phía cậu bé.

Một bàn tay to lớn vươn ra, nắm lấy tay cô ta, khó khăn lắm mới ngăn được cái tát sắp giáng xuống.

.....

[1] Đắm vào bông gòn: bông gòn rất mềm, dù dùng lực mạnh cỡ nào cũng không tác động được đến nó, trái lại chỉ khiến bụi bông bay lên mù mịt, hoàn toàn uổng phí sức lực

3. Chương 3

Ngăn Chu Thích Nhã lại là một người đàn ông.

Hơn ba mươi tuổi, dáng người rất cao, áo khoác dài màu xám. Ngũ quan cực kỳ giống Chu Thích Nhã, nhưng vì là đàn ông, chỉ cảm thấy anh tuấn bức nhân.

“Tiểu Nhã,” thanh âm thâm trầm thuần hậu, “Chú ý tác phong của mình.”

Chu Thích Nhã nói, “Tác phong? Anh à, người ta đập lên đầu mình tới nơi rồi, anh nói xem tôi làm thế nào mà còn có tác phong gì nữa?”

“Trạch Vũ,” thanh âm của người đàn ông không chút gợn sóng, “Đưa Tiểu Nhã lên lầu đi.”

Chu Thích Nhã vừa vùng vẫy vừa bị chồng nửa ôm lấy kéo lên trên lầu, cô ta hét lên, “Cút đi! Cút khỏi nhà tao! Sáu giờ sáng mai tao đến lấy nhà, nếu mày còn ở đó, tao báo cảnh sát! Tao báo cảnh sát đấy!”

Phòng khách yên tĩnh lại.

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng cậu, nheo lại mắt, cười suy tư.

An Mặc Đồng, đúng không?

.....

Chu Quảng Phúc lúc sinh tiền an bài cho An Mặc Đồng một chỗ ở sang trọng trong một khu dân cư nhỏ phía tây thành phố.

Từ phía đông đi đến phía tây thành phố, An Mặc Đồng chuyển xe ba lần, đến nơi thì đã chín giờ tối.

Cậu mở cửa vào nhà.

So với căn biệt thự nọ, căn nhà này mộc mạc hơn rất nhiều, nhưng vẫn có bầu khí dục diễm tương tự.

Mặc Đồng cởi giày, giẫm lên sàn nhà lạnh lạnh, bàn chân hơi phát đau vì đi bộ dễ chịu hơn rất nhiều.

Cậu trước tiên vào nhà bếp, mấy chai lọ thủy tinh đều rỗng không.

Bình thường Chu Quảng Phúc cũng không phải ngày nào cũng đến, Mặc Đồng cũng không tự nấu ăn.

Đầu hơi phát đau, Mặc Đồng từ trong tủ bếp lôi ra một hộp thuốc nhỏ, lấy ra một viên Aspirin, sau đó lấy thêm chút nước, một ngụm nuốt vào. Nếu không nhanh uống thuốc, lát nữa đau đầu là vô vọng.

Thật ra thuốc đã không làm dịu được cái loại đau đớn này nữa rồi, nhưng cậu kiên quyết không uống nhiều.

Cậu tự khắc chế bản thân, không được phụ thuộc vào thuốc, không được nghiện.

Cậu phải giữ cho được ranh giới cuối cùng này.

Uống thuốc xong, cậu lại lấy ra nửa hộp bánh bích quy ăn, sau đó trở về phòng bắt đầu dọn đồ.

Thật ra thì cũng không có gì để mà dọn. Trong nhà này chẳng có cái gì thật sự thuộc về cậu.

Bất quá là một ít sách.

Mặc Đồng rất nhanh đem sách cất vào trong ba lô. Lại vào phòng ngủ lấy quần áo.

Đẩy cửa phòng ngủ, lớp ký ức mang vị *** dâng cùng với hơi máu mơ hồ như một lớp tro lao thẳng đến.

Mặc Đồng vội vã bật đèn, mở cửa sổ để gió thổi vào, thở mạnh hai cái, cố gắng mở mắt ra, không nhìn đến chiếc giường xa hoa cực lớn trong phòng.

Thường ngày, chỉ cần Chu Quảng Phúc không đến, cậu sẽ ngủ ở phòng khách.

Nhưng có một lần bị Chu Quảng Phúc nửa đêm trở về phát hiện.

Chu Quảng Phúc bật đèn phòng khách, tựa người vào cửa, cũng không nói gì, như cười như không quan sát cậu một hồi.

Mặc Đồng nhanh chóng phủ thêm áo khoác, tay áo còn chưa xỏ vào xong đã bị Chu Quảng Phúc nắm tóc lôi vào phòng ngủ chính, vút lên chiếc giường to.

Chu Quảng Phúc gần sáu mươi tuổi nhưng cao to cường tráng, vẫn còn có sức mạnh hồi trẻ rèn được nhờ làm việc nặng. Đó là chuyện cho đến giờ lão vẫn luôn tự hào.

Thiếu niên gầy yếu mười tám tuổi, ngay cả cơ hội vùng vẫy cũng không có.

Đầu Mặc Đồng đánh vào đầu giường, cái loại đau nhức khó chịu này còn chưa kịp tán đi, bóng người cao to đã liền ép xuống.

Nhiều lần trước đây, Mặc Đồng luôn nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu nghĩ đến những chuyện khác.

Cậu còn nhớ rõ, lúc còn nhỏ đi xem “The Sound of Music”, cô giáo trong phim hát: Mỗi khi tôi không vui, tôi sẽ nghĩ đến những chuyện vui vẻ.

Nhưng hôm đó, đầu cậu bị đập rất đau, hai tai ong ong, cậu không có cách nào đem tư duy mình kéo ra khỏi cơn đau xé ruột gan từ thân thể truyền tới.

Tròn một đêm. Kỳ thực Chu Quảng Phúc đến lần thứ hai thì đã không còn khí lực gì nữa rồi.

Nhưng lão có cách khiến cho cái cậu bé này trên giường đau đến quằn quại.

Giọng nói tinh thuần của cậu phát ra tiếng rên rĩ cùng van xin thực sự khiến lão hưng phấn không ngớt.

Sắp hừng đông thì, Chu Quảng Phúc thở hồng hộc, vỗ vỗ mặt của Mặc Đồng, vốn đã gần như hôn mê.

“Nếu đã chọn con đường thể này, thì cam tâm hay không cam tâm, tình nguyện hay không tình nguyện đều phải đi. Ai bảo tao có tiền, ai bảo mày không mở mắt mà đi đầu thai làm con tao?”

Mặc Đồng nghe lão nói, trên mặt lướt qua một nụ cười nhẹ như khói.

Cậu đem cả miệng đầy máu tanh cố nuốt lại vào bụng.

.....

Mặc Đồng thở hổn hển một chút, cậu mở tủ quần áo, không nhìn đám quần áo phục sức xa hoa chất đầy tủ, lấy ra lúc đầu mình đem đến hai chiếc sơmi, T shirt, hai cái quần jeans, còn có một chiếc áo len cao cổ hơi cũ. Trước kia Chu Quảng Phúc muốn vút hết những thứ y phục này, nhưng Mặc Đồng nói đến trường không muốn mặc quá khoe khoang, Chu Quảng Phúc nghĩ lại cũng đáp ứng.

Chiếc áo len xanh đen kia là Mặc Đồng quý nhất.

Đó là khi cậu vào cấp ba, một vị giáo viên thấy cậu mùa đông mà chỉ mặc chiếc áo len mỏng lét như giấy lại còn chật, tốt bụng đan cho cậu.

Mặc suốt hai ba năm đã hơi sùilông, nhưng cậu vẫn không nỡ vứt đi, xem nó như bảo bối, đi đâu cũng mang theo.

Mặc Đồng vội vã nhét y phục vào túi, ra khỏi phòng ngủ.

Tay cậu chạm phải cái gì vuông vuông cứng cứng, không khỏi lấy ra xem thử.

Đó là một khung ảnh.

Bên trong có một bức ảnh chụp.

Trong ảnh là một người đàn ông còn trẻ, ôm một cậu bé bốn năm tuổi, khuôn mặt hai người như đúc từ cùng một khuôn.

Mặc Đồng ngồi trên sàn nhà, chăm chú nhìn tấm ảnh, nhìn một lúc lâu rồi lại cho vào túi, dùng y phục đè lên.

Đồng hồ gõ mười một tiếng.

Mặc Đồng đeo vào chiếc ba lô cũ, ra khỏi cửa, vút chìa khóa vào cổng thoát nước.

4. Chương 4

Mặc Đồng mang ba lô đi trên đường phố đêm thanh lạnh.

Đối với người khác mà nói, như vậy có chút thê lương, thế nhưng với Mặc Đồng, cậu đã quá quen rồi.

Từ lúc còn rất nhỏ đã như vậy, hình như từ khi học lớp lá thì phải.

Tháng nào cũng vậy, Mẹ đều dùng tiền lấy được từ một người đàn ông nào đó đưa cậu đến sống nhờ nhà bà con hoặc bạn bè, hoặc bà con của bạn bè, hoặc bạn bè của bà con.

Bà thích đi kiếm cái loại tiền kia hơn, vì như vậy khiến bà đỡ phải lo lắng. Bà không cần phải nhọc tâm bởi chuyện ăn mặc, đau ốm hay học hành của Mặc Đồng. Mặc Đồng từ nhỏ đã rất ngoan, thành tích cũng tốt, chỉ cần mỗi tháng đưa tiền cho người ta là được.

Hơn nữa, kéo thêm một đứa nhóc bên người rất khó tìm được một người đàn ông thích hợp.

Đàn ông sẵn lòng nuôi bà, nhưng không muốn nuôi thêm một đứa con ghẻ.

Bé Mặc Đồng, lúc đầu rất thích thú với việc đi ở nhà người khác, nhanh nhanh dọn đồ, ôm một bọc nhỏ ngồi trên ghế chờ Mẹ đưa mình đi.

Thế nhưng, khi việc này liên tục xảy ra, Mặc Đồng nhận ra rằng mình cùng với các bạn không giống nhau. Cậu muốn ở nhà mình, ở cạnh Mẹ, tuy là Mẹ đối với cậu cũng không gần gũi, nhưng trẻ con thì vốn luôn muốn ở với Mẹ.

Cậu bắt đầu xin Mẹ, hết lần này đến lần khác mềm giọng xin Mẹ, mẹ ơi, mẹ à, mẹ, con sẽ nghe lời, con không gây chuyện, con sẽ tự giặt quần áo, con sẽ học thật chăm, con sẽ nấu cơm, đừng đưa con đi, đừng đưa con đi mà.

Mãi rồi cậu cũng không cầu xin Mẹ nữa, theo thói quen mà nghe lời đi theo Mẹ, đi từ nhà này đến nhà khác.

Cái ba lô nhỏ luôn chứa một ít quần áo, vật dụng cùng sách vở, bất cứ lúc nào đeo lên lưng là đi được ngay; còn có một túi plastic đựng các dụng cụ vệ sinh, một cái ly nhỏ, một cái bàn chải đánh răng hình cây ngô, một chiếc khăn lông nhỏ kẻ sọc.

.....

Trời bắt đầu rải rích mưa phùn.

Mưa thu, mưa nhè nhẹ rơi đầy trời, không nhìn thấy, không cảm thấy, nhưng chỉ chốc lát là áo đã ướt đẫm.

Mặc Đồng sờ sờ túi tiền, cậu còn khoảng một trăm đồng, đây là sinh hoạt phí nửa tháng tới của cậu.

Vì vậy, cậu không thể vào ở nhà trọ.

Lúc đó, vừa vào đại học thì gặp Chu Quảng Phúc, cậu đăng ký học ngoại trú. Thường ngày, cậu cố hết sức tránh có bất kì quan hệ cá nhân nào với các bạn học, nên cậu cũng không nghĩ rằng sẽ có một bạn cùng trường nào đó trải giường đón cậu giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

Vậy nhà vệ sinh thì sao?

Cậu từng ở một lần rồi.

Không gian ẩm ướt tràn đầy các loại nước tẩy, xà phòng cùng mùi cơ thể người, mùi vị rất nặng, dường như giờ tay là có thể chạm vào được.

Mặc Đồng ôm ba lô cuộn người lại ngủ trong một góc.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cậu cảm thấy có người sờ soạng mình.

Cậu liền giật mình tỉnh giấc.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, hai bóng đen đứng trước mặt cậu, hơi thở hỗn hển phả vào mặt cậu, bốn bàn tay sờ soạng khắp người cậu.

Cậu nhận ra đó là hai người dân công vừa gặp qua lúc trước.

Cậu hét lên chói tai, tê tâm liệt phế.

Làm những người khác hoảng sợ, cũng dọa hai người nọ phải lui ra.

Cậu ôm ba lô lao ra ngoài.

Giữa đêm lạnh lẽo ẩm ướt, thất thanh khóc lớn.

Năm đó, cậu mười sáu tuổi.

.....

Cuối cùng, cậu đi đến nhà mẹ mình, ít ra đêm nay cũng có được một chỗ đặt chân.

Mẹ mở cửa, lưng quay về phía nguồn sáng, không nhìn rõ biểu tình trên mặt.

Bên trong là tiếng xáo bài rào rào.

Mặc Đồng nói, mẹ, cho con ở lại hai ngày, không lâu lắm đâu.

Mẹ chần chờ một chút, thấy quần áo Mặc Đồng ướt đẫm, liền nép người sang bên để cậu tiến vào, nói, “Đã trễ thế này, cũng không còn gì để ăn nữa.”

Mặc Đồng nói, “Con ăn rồi. Một cái giường xếp ngoài ban công là được.”

Đây là một căn nhà hai phòng một sảnh. Ngoài sảnh có mấy người ngồi chơi mạt chược. Một phòng là phòng ngủ của Mẹ, một phòng khác chật đầy hàng hóa, bịt kín cả lối thông ra ban công, để tăng diện tích sử dụng.

Mẹ thay cậu trải một chiếc giường xếp ngoài ban công, lại cho cậu thêm một cái gối và một cái mền.

Mặc Đồng hoàn toàn không giống Mẹ.

Không giống với cậu có thanh đạm ngũ quan, mặt Mẹ có đường nét rất đậm, khuôn mặt rất đẹp, môi dày, làn da rậm nắng vẫn trơn nhẵn như xưa, mái tóc dày đen bóng búi cao lên đỉnh đầu cài thêm một bông hoa to, là một kiểu đẹp có phần sắc sảo. Mẹ mặc quần áo rất đẹp, giống như một nhân vật bước ra từ một bức tranh loại xoàng, vẻ đẹp dù dung tục nhưng lại nóng bỏng.

Lúc còn rất nhỏ, Mặc Đồng rất yêu vẻ đẹp của Mẹ, nghĩ Mẹ giống như một con búp bê trưởng thành.

Có một lần, cậu sống nhờ tại nhà một người dì họ xa, dì kia có ba phần giống Mẹ. Mặc Đồng do sống không được gần mẹ nên đặc biệt quẩn dì ta, cẩn thận mà lấy lòng dì ta. Một lần nọ phạm lỗi, bị dì quở trách, bé Mặc Đồng nghẹn ngào nói, thích thích. Ý là muốn dì đừng ghét mình, nhưng lại bị cho rằng cứng đầu không nhận lỗi, ăn ngay một cái tát vào mặt.

Mẹ cứ luôn đi tìm mấy gã đàn ông thô tục, không phải là không gặp được người tốt, mà như bà ngoại từng nói qua, Mẹ nhiều năm qua cứ như vậy, đẹp mà rỗng tuếch. Nhưng Mẹ lại thích loại đàn ông trời nóng liền cởi trần, khạc nhổ lung tung, uống rượu đánh nhau, mở miệng là chửi thề, giống như gã lần này. Mặc Đồng mơ hồ biết được tay này chuyên buôn áo ngủ, dùng vải cotton chất lượng thấp may áo ngủ cho nam nữ già trẻ rồi đem bán ở hai chợ Kim Kiều và Ngân Kiều, mùa hè lại bán vải cotton.

Ghét nhất là cái loại bạch diện thư sinh, Mẹ thường nói, suốt ngày nhân nghĩa đạo đức đầy mình... Có gì hay ho đâu?

Mặc Đồng nằm xuống chiếc giường nhỏ, giường liền kê cót két cọt kẹt. Trong mũi toàn là mùi cotton rẻ tiền ẩm ướt, trong lòng lại là thật nhiều thật nhiều chuyện, nhưng Mặc Đồng không muốn suy nghĩ, cậu rất mệt, chỉ muốn ngủ.

Vì vậy, cậu dựng lên một mái hiên trong lòng mình, đem hết mọi chuyện vứt ra ngoài mái hiên đó, mặc dù vẫn nghe thấy tâm sự như mưa rơi vào mái hiên phát ra âm thanh lộp bộp, cậu chậm rãi đi vào giấc ngủ.

5. Chương 5

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, đầu lại bắt đầu hơi đau.

Mẹ và mấy người khác vừa chơi bài xong, Mặc Đồng rón rén dậy, rửa mặt một chút. Nồi niêu trong nhà bếp lạnh tanh, Mặc Đồng mang bụng rỗng ra khỏi cửa.

Từ nhà Mẹ đến trường rất xa, Mặc Đồng vội vã đi về phía trường học. Cậu chưa bao giờ đến muộn; không ai quý trọng cơ hội đến trường hơn cậu. Buổi sáng có hai lớp, tan học Mặc Đồng còn phải đến văn phòng sinh viên xin đăng ký vào ký túc xá.

Đột nhiên cậu nghe thấy có người gọi mình ở phía sau.

Một cô gái chạy về phía cậu.

Cô ta đến gần, vỗ vai cậu một cái, ra vẻ rất thân thiết.

“Không nhận ra tớ à?”

“Sao không, Đái Tô Tử.” Mặc Đồng cười nhẹ.

Cô gái có khuôn mặt trái xoan tinh tế, nước da màu mật ong, tóc dài chấm vai uốn xoắn, tách ra một lọn nhỏ quấn lại kẹp trên đỉnh đầu, một kiểu tóc rất thời thượng.

Cô ta là bạn học hồi cấp ba của Mặc Đồng, cũng được xem là mối tình đầu của cậu.

Lúc đó, Mặc Đồng cũng như bây giờ, trong lớp không có bạn bè gì cả, nhưng Đái Tô Tử lại không như vậy. Thành tích của cô không tốt lắm, nhưng vì xinh đẹp, điều kiện gia đình lại tốt, là cô em gái ưa không nhèo trong mắt mọi người. Trong lớp hầu như đứa con trai nào cũng thích cô, thậm chí còn có mấy tên con trai lớp khác, trường khác hay chờ cô tan học về.

Nhưng mọi người đều không ngờ, cô lại một mực chọn Mặc Đồng, hay là “viễn hương cận xứ” [1] nhỉ.

Mặc Đồng không phải không bất ngờ, nhưng cũng không phải không vui; thiếu niên thiếu nữ cũng có những ngày tháng màu hồng đầy vui sướng. Thật ra cũng chỉ là cùng đi ăn trưa, cùng đi học về, lễ tết sinh nhật thì tặng quà cho nhau.

Nhưng dần dần, Mặc Đồng thấy hơi chùn bước.

Đái Tô Tử là một cô gái quen được chiều chuộng, không tránh khỏi có chút ích kỷ, chút lãng mạn này cũng làm tốn không ít thời gian học tập. Đây là điểm khiến Mặc Đồng đau đầu nhất. Hơn nữa, thường thường nếu muốn tặng quà cho cô, Mặc Đồng có lúc ngay cả điểm tâm cũng không dám ăn. Đột nhiên có một ngày, Đái Tô Tử nói muốn đến nhà Mặc Đồng chơi, dọa Mặc Đồng sợ chạy mất.

Mặc Đồng nghĩ đến ngôi nhà mình đang ở nhờ, nhớ tới những khuôn mặt lạnh tanh; Mặc Đồng nghĩ về nhà của Mẹ, cái nhà luôn rối tinh rối mù, luôn có đàn ông ra ra vào vào, mỗi lần lại là một người khác nhau. Cậu liền triệt để rút lui. Cậu không nói đáp ứng, cũng không nói không đáp ứng, chỉ chậm rãi rời xa Đái Tô Tử.

Cô bé thông minh, rất nhanh liền nhận ra dấu hiệu, lập tức chủ động nói chia tay.

Mặc Đồng rất phối hợp, giả bộ đau khổ vì bị bỏ, điều này khiến Đái Tô Tử âm thầm cảm kích.

Không lâu sau, hai người thi vào hai trường đại học khác nhau. Đái Tô Tử vì thành tích không tốt nên chỉ có thể vào trường nghề của N thành. Hai người hoàn toàn không có tin tức gì nữa. Không ngờ hôm nay lại gặp mặt.

Một thanh niên chạy vượt lên, Mặc Đồng nhận ra là bạn học hiện tại của mình, Đàm Lực.

Lúc Đàm Lực chạy qua, cậu ta cảnh giác nhìn Mặc Đồng một cái, lập tức đưa tay ôm eo cô gái.

Đàm Lực cũng được xem là đẹp trai anh tuấn, chỉ là sắc mặt có vẻ cay nghiệt, làm hồng mắt khuôn mặt nghiêm trang.

Mặc Đồng như cười như không mà nhìn bàn tay đặt trên eo cô gái, a, chuyện ngày xưa, hôm nay Mặc Đồng nghĩ lại chỉ thấy tẻ nhạt.

Đái Tô Tử nói, “A, không ngờ lại gặp cậu.”

Mặc Đồng nói, “Ừ, đã lâu không gặp.”

Đàm Lực bên cạnh nói, “Đái Tô Tử, không phải em nói đến ký túc xá của anh sao? Nhanh lên, anh có cái này hay lắm cho em này.”

Mặc Đồng thản nhiên nói, “Bạn à? Các cậu đi đi. Khi nào rồi lại liên lạc.”

Đái Tô Tử nhìn Mặc Đồng một chút, nói, “Cậu có giấy bút không? Tớ cho cậu số điện thoại.”

Mặc Đồng nói, “Không cần, có Đàm Lực còn sợ tìm không được cậu sao? Mau đi đi.”

Đái Tô Tử nói, vậy được rồi. Cùng với Đàm Lực rời đi.

Cô gái nhìn khuôn mặt bức tức đến lông mày dựng đứng của Đàm Lực đi cạnh, lại nghĩ đến khuôn mặt thanh đậm xa xôi của Mặc Đồng, không khỏi cũng nổi giận, xoay người đi thẳng về hướng ngược lại với ký túc xá mà không thềm nói một tiếng. Đàm Lực thấy thế liền chạy theo nhẹ giọng năn nỉ.

Mặc Đồng nhìn bọn họ cứ như vậy mà đi xa, lại nhẹ nhẹ cười một chút, đi về phía thư viện, xem lại sách vở của lớp học buổi trưa.

.....

Đến gần tối, cậu nghĩ muốn quay về thu dọn một chút, biết đâu ngày mai có thể đến trường ở.

Mẹ cũng không đưa chìa khóa nhà cho Mặc Đồng. Lúc về đến nhà, cậu vừa định gõ thì cánh cửa dưới tay đã nhẹ nhàng mở ra.

Mặc Đồng đi vào, sắp đến cửa phòng nơi mình ở tạm thì nghe bên trong có thanh âm trầm trầm phát ra.

Loại thanh âm này khiến Mặc Đồng rung mình, cậu liền lập tức xoay người lại đi ra ngoài, không ngờ lại đụng ngã chiếc ghế nhỏ.

Thanh âm bên trong lập tức dừng lại, thay bằng tiếng thì thầm, lát sau một cô gái còn trẻ từ bên trong lao ra.

Mặc Đồng bị cô ta đụng phải, lảo đảo, chưa kịp đứng vững liền bị một gã đàn ông hùng hổ lao tới chộp lấy.

Gã đàn ông thấy cô gái trẻ chạy mất không còn bóng dáng, kéo Mặc Đồng vào thẳng nhà bếp.

Gã rất cao to khỏe mạnh, vào thu mà vẫn ở trần, trên cánh tay có một hình xăm, mùi cơ thể dày đặc xông thẳng vào mũi Mặc Đồng.

Gã thở phì phò, hỏn hển nói, “Nhóc, mày sẽ không nói cho mẹ mày biết phải không? Chưa kể chúng ta còn được xem là cha con, mày còn phải gọi một tiếng cha.”

Mặc Đồng lạnh lùng nói, “Theo tôi được biết, ông và mẹ tôi còn chưa được pháp luật thừa nhận là đã kết hôn, chúng ta lại càng không phải cha con gì, làm ơn bỏ tay ra khỏi vai tôi.”

Gã thay đổi sắc mặt, “Nghe này, nhóc, mày nên vào khuôn phép một chút, nếu mày dám mách cho mẹ mày biết... coi chừng tao lột da mày.”

Tay Mặc Đồng lạnh ngắt, cơ thể phát run vì tức giận, giọng nói lại thanh lãnh bình tĩnh, “Nếu muốn người khác không biết, trừ khi là mình không làm, ông mới là người cần phải có khuôn phép chứ không phải tôi!”

Gã ta nổi giận, kéo mạnh tay, cánh tay áo thun dài của Mặc Đồng bị xé rách, lộ ra khuôn ngực gầy trắng trẻo của cậu thiếu niên, xương quai xanh nho nhỏ tinh tế. Rơi cả vào mắt gã.

Hỏa khí [2] chưa kịp phát tiết của gã lại ào ào dâng lên, gã bắt đầu cố ý xé rách y phục của cậu.

“X à, vừa lúc ông đây còn chưa kịp phát tiết, mượn may dùng tạm vậy. May trốn cái gì, giả bộ nghiêm chỉnh cái gì, lớn như vậy, may lên được đại học, sống được tới tận giờ này, may dám nói may chưa từng đi bán thân không? Bán thân cho mấy bà già, không bằng để tao...”

Mặc Đồng nhìn vào khoảng không, hung hăng thúc khuỷu tay vào ngực gã ta, thừa lúc gã ăn đau mà chạy trốn ra khỏi cửa.

.....

Mặc Đồng lảo đảo đi trên đường, trong tai ong ong vang đầy thanh âm, phảng phất lại nghe thấy tiếng một ông già nói, “May xem may kia, cơ thể này là trời sinh để đàn ông sử dụng đây.”

Người nói chính là Chu Quảng Phúc; lúc nói lời này, lão ta đang ở trên người cậu tàn phá bừa bãi.

Mặc Đồng chỉ thấy như bị một con dao cùn cứa vào lòng, từng nhát từng nhát một, đau đến mức cả người cậu run rẩy không ngừng lại được.

Vết thương vô hình, máu chảy ra cũng vô hình.

.....

Mặc Đồng nằm trên chiếc ghế dài trong công viên, ngẩn người nhìn bầu trời đêm xanh thẫm điểm vài ba ngôi sao nhỏ tỏa sáng yếu ớt.

Cậu nhẹ nhàng tự hỏi mình, Mặc Đồng à Mặc Đồng, ngày mai may đi đâu được đây?

Đi trường học được không? Được không? Để ta đi đi.

.....

Sáng sớm hôm sau, Mặc Đồng hỏi mượn bạn học giấy bút, còn mượn một chiếc sơ mi, cố gắng chống đỡ đến hết giờ học.

Trên người cậu còn chút tiền, muốn đi đến tiệm ăn nhỏ đối diện trường ăn một chút, từ tối qua đến giờ cậu chưa ăn gì.

Đi ra sân trường được một lát, một chiếc RV đen chậm rãi dừng lại cạnh cậu.

Mặc Đồng lẳng lẳng nhìn người bước từ xe xuống, xoay người định bỏ đi, trước mắt lại tối sầm, cả người ngã xuống.

.....

[1] không được tốt đẹp như lời đồn.

[2] ở đây có nghĩa là urge for ***.

6. Chương 6

Mặc Đồng tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một căn phòng lớn, dưới thân là một chiếc sofa rất êm và mềm, cả người nằm trên sofa cảm giác ấm áp như được ai ôm vào lòng, trên người đắp một chiếc áo khoác dài nhạt màu.

Ký ức bắt đầu trở về từng chút một, cậu nhận ra chiếc áo khoác này.

Cậu ngồi bật dậy, nhưng không khống chế nổi cơn choáng váng đầu, lại ngã xuống.

Một giọng đàn ông truyền đến.

“Tĩnh rồi à?”

Một bóng người cao lớn phủ xuống, bàn tay to lớn đặt lên trán cậu.

“Không sốt, cậu chắc là đói thôi, tự đứng lên được không?”

Đôi bàn tay to lớn kia đỡ dưới cánh tay cậu, hơi dùng sức liền giúp cậu ngồi dậy.

Mặc Đồng mặt đối mặt người đàn ông nọ.

Chu Thích Hoài.

Con trưởng của Chu Quảng Phúc.

Mười mấy tuổi thì đi du học, sau lại chuyên phụ trách quản lý và mở rộng sự nghiệp ở ngoại quốc của Chu gia.

Hiện nay là người đứng đầu Chu gia.

Cũng là người hôm đó giúp cậu cản lại cái tát của Chu Thích Nhã.

Mặc Đồng nhắc chiếc áo khoác trên người ra, chậm rãi đứng lên.

Đầu vẫn còn choáng váng, Mặc Đồng cắn răng nhin qua cơn chóng mặt, nói, “Cảm ơn, Chu tiên sinh. Tôi phải đi rồi.”

Chu Thích Hoài đưa tay cản cậu lại, khiến cậu ngồi lên sofa.

“Cậu cứ đi như vậy sẽ ngã mất, chờ một chút.”

Anh ta đi tới chiếc bàn lớn, ấn chiếc điện thoại đặt trên bàn, nói, “Sue, cô đi gọi chút thức ăn đem đến đây.”

Chưa đến một phút sau, một cô gái cao gầy đưa đến một hộp cơm vừa mua còn nóng hổi.

“Đến đây,” Chu Thích Hoài dẫn Mặc Đồng sang.

“Ăn một chút, đừng để ý khẩu vị. Ăn cho no bụng trước đã.”

Mặc Đồng nhìn thức ăn bày trên bàn, không nói một lời.

Sau đó ngồi xuống, mải miết ăn.

Ăn vừa nhanh vừa gấp, đầu cũng không ngẩng lên.

Chu Thích Hoài rót một ly nước đặt cạnh tay cậu.

Rất nhanh đã thấy được đáy hộp cơm, Mặc Đồng bưng ly nước một hơi uống cạn.

Lúc này mới ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh ta có khuôn mặt nghiêm trang, ánh mắt sắc bén nhưng dường như lại ả ả ôn tồn, nét mặt bình thản.

Mặc Đồng nói, “Cảm ơn, tôi phải đi rồi.”

Nói xong liền đứng lên.

Chu Thích Hoài đứng sau cậu, điềm tĩnh nói: “Tôi cũng không phải ngẫu nhiên gặp cậu, thật ra, tôi là đặc biệt đi tìm cậu.”

Mặc Đồng xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng, bên môi lại có chút tiếu ý.

“Là vì chuyện bản di chúc à? Anh muốn tôi ký vào đơn từ bỏ quyền thừa hưởng khoản tiền kia phải không? Tôi nói cho anh biết, không có khả năng!”

Nét mặt Chu Thích Hoài vẫn bình tĩnh không chút gợn, thanh âm lại càng thêm ôn hòa.

“Cái cậu nhóc này, sao cậu lại nghĩ vậy?”

“Không phải vì chuyện này?”

“Không phải.”

“Vậy xin hỏi anh tìm tôi có việc gì?”

Chu Thích Hoài cũng không lập tức trả lời; anh ta đan hai tay lại đặt bên môi, ngón trỏ miết trên môi, chăm chú quan sát cậu thanh niên trước mặt.

Vóc người thon gầy, không thấp nhưng thật gầy, xương cốt so với các thanh niên cùng tuổi còn muốn nhỏ hơn, ngay cả cổ tay lộ ra ngoài tay áo cũng thật nhỏ gầy.

Khuôn mặt thanh tú, cũng không có gì đặc biệt, nhưng đôi mắt thật sự rất đẹp.

Hiện nay, rất ít thấy người phương Đông có mắt một mí lại còn trong vắt, mí mắt thật mỏng, khóe mắt hơi hơi xếch.

Khi hạ mắt thì lông mi buông dày trùng điệp, khi ngược mắt lên thì ánh mắt trong suốt như ngọc, sáng sáo như nước.

Ngày đó, khi cậu lần đầu tiên ngược mắt nhìn Chu Thích Hoài, chỉ trong khoảnh khắc, đôi mắt kia liền khắc sâu vào tâm trí anh.

An Mặc Đồng không hỏi gì, cũng không nói gì, chỉ dùng đôi mắt trong suốt kia mà nhìn chăm chú vào Chu Thích Hoài.

Chu Thích Hoài yên lặng cười trong lòng.

Tốt lắm, Mặc Đồng, rất tốt.

Một lát sau, anh ta nói, “An Mặc Đồng, học phí của cậu đã được sắp xếp xong, vậy còn về sinh hoạt, cậu có tính toán gì không? Theo tôi được biết, từ khi cậu vào cấp ba mẹ cậu đã không quản cậu nữa.”

Mặc Đồng cười cười nói, “Việc này không làm phiền Chu tiên sinh phải lo lắng đâu, chỉ cần có học phí, còn những chuyện khác, tôi đã trưởng thành, tôi có thể làm việc tự nuôi mình. Tiêu chuẩn sinh hoạt của tôi không cao, có thể nói là rất thấp.”

Chu Thích Hoài bỗng nhiên nở nụ cười, “Cậu rất cuộc vẫn là một cậu bé.”

Mặc Đồng hơi nheo mắt lại nhìn anh ta.

Chu Thích Hoài tiếp tục cười nói, “Tôi không muốn cậu ký văn kiện từ bỏ quyền thừa hưởng gì cả, vì nó không cần thiết. Pháp luật tất nhiên nghiêm minh, nhưng cũng không phải không có chỗ hở để mà lách.”

“Ý là gì?”

“Ý là, tôi bất cứ lúc nào cũng có biện pháp khiến chỗ tiền kia thành trở nên mất tác dụng.”

Mặc Đồng cảm thấy mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Tôi không muốn làm gì cả, tôi muốn... cậu!”

7. Chương 7

Mặc Đồng nhắm mắt lại cười khẽ.

“Vậy sao? Tôi thật ra có đức có tài gì mà khiến Chu tiên sinh ngưỡng mộ như vậy?”

Chu Thích Hoài cũng cười, “Đó là chuyện của tôi.”

“Vậy có đáp ứng hay không là chuyện của tôi.”

“Đúng vậy,” Chu Thích Hoài nói, “Là chuyện của cậu. Thế nhưng, nếu cậu mà đáp ứng, thì cậu là một cậu nhóc thông minh.”

Mặc Đồng nói, bây giờ thằng nhóc thông minh này phải đi học rồi, xin Chu tiên sinh thứ lỗi, không hầu chuyện được.

Xoay người đi tới cửa.

Đột nhiên, người đàn ông phía sau thở dài, nói:

“Mặc Đồng Mặc Đồng, quả thật người cũng như tên.”

Ngây ra một chút, người đàn ông kia đã đến gần, thân hình cao to khiến người ta thấy bị áp bách. Anh ta lấy danh thiếp nhét vào túi Mặc Đồng, “Nghĩ cho kĩ rồi đến địa chỉ này tìm tôi.”

Mặc Đồng ra khỏi công ty của Chu thị.

Chiều đầu thu, nắng vẫn rất tốt, nắng như những mảnh kim loại vỡ vàng rực chiếu vào mặt, vào người Mặc Đồng.

Mặc Đồng chỉ thấy lạnh thấu xương.

Cậu nghe tiếng răng mình đánh vào nhau lập cập.

Cậu vẫn không rõ vừa xảy ra chuyện gì.

Khi nghe người đàn ông kia ung dung nói, “Tôi muốn cậu”, cậu chỉ thấy như nghe truyện cười, nhưng lại không rõ, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

Không lẽ trên mặt cậu có viết hai chữ “đề tiện” sao? Cậu vô thức đưa tay sờ mặt.

Cậu biết người đàn ông kia nói thật, hẳn ta lúc nào cũng có thể tìm được một kẻ hở, cắt học phí của cậu, cắt đứt mong ước của cậu.

.....

Trước đây, cậu đã từng vì mong ước này mà phải trả một cái giá thật đau đớn.

Cậu đã bán rẻ chính mình.

Cậu cũng không nghĩ xem có đáng hay không nữa.

Không nghĩ, không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ.

Cậu cho rằng cuối cùng cũng đã thoát được rồi.

Nhưng, không hề.

Vòng qua vòng lại, cuối cùng cậu lại trở về điểm xuất phát.

Cái điểm xuất phát vừa tuyệt vọng vừa bất lực.

Cậu mơ mơ màng màng đi vào sân trường, mơ mơ màng màng vào lớp học, một chữ cũng không nghe vào.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Tấm danh thiếp trong túi nóng bỏng đốt cháy ngực cậu, như dấu ấn đóng trên người một tên nô lệ.

Ra khỏi phòng học, đã thấy Mẹ từ cạnh cây sồi xanh nghiêng mình đi ra, chặn trước mặt cậu.

.....

Mẹ cúi đầu đi phía trước, hôm nay bà thả tóc xuống, mái tóc dày bông bênh phủ trên vai.

Mặc Đồng đi theo bà, đến một nơi yên lặng không người trong sân trường.

Lá đã bắt đầu rụng, trên mặt đất có rất nhiều lá bạch quả, giống như những trái tim vỡ bị vứt trên đất.

Mẹ dừng lại, cúi đầu, tóc rủ xuống, che nửa khuôn mặt.

Bà thấp giọng nói, “Đồng Đồng, con, con có thể giúp mẹ một chút không?”

“Cái gì?”

Não Mặc Đồng nhất thời như đông cứng lại.

“Đồng Đồng,” Mẹ thở mạnh vài hơi, “Lần này, mẹ chỉ có thể trông cậy vào con, chỉ có thể dựa vào con thôi. Con... con có cách nào chuẩn bị tiền không?”

Mặc Đồng đưa tay nhặt lấy chiếc lá rơi trên áo, vôn vê trên tay, ngón tay nhẹ nhàng run rẩy.

Hai năm nay, cậu đi theo Chu Quảng Phúc, Mẹ cũng mơ hồ biết một chút. Sau khi Chu Quảng Phúc chết, cậu đi tham dự buổi tuyên đọc di chúc, Mẹ cũng biết một ít, nhưng bà không rõ Mặc Đồng rốt cuộc được bao nhiêu tiền, càng không rõ Mặc Đồng rốt cuộc gặp bao nhiêu chuyện. Có lẽ bà không muốn hỏi.

“Có chuyện gì sao? Mẹ... cần bao nhiêu tiền?”

“Ta... nợ người ta chút tiền đánh bạc, khoảng hơn ba vạn.”

“Ba vạn?” Mặc Đồng thì thầm nhẩm lại con số này, bỗng nhiên cười ra tiếng.

“Vốn chỉ mượn một vạn rưỡi thôi, thế nhưng lãi cao quá, đến cuối cùng lại...”

Sao bà không đi hỏi cái gã đàn ông kia?

Như thể nghe được cậu nói thầm trong lòng, Mẹ nói:

“Ta và hần... Bọn ta chia tay rồi. Đồng Đồng, chỉ có con có thể giúp mẹ thôi.”

Mặc Đồng không nói gì.

Thấy Mặc Đồng im lặng, Mẹ đột nhiên bộc phát, “Lẽ nào mày muốn nhìn mẹ bị bọn họ giết à?” Mẹ vén lọn tóc phủ trên mặt, gò má phải bầm tím một mảng lớn, mắt phải cũng sưng lên.

“Bọn họ nói ba ngày sau nếu còn không trả tiền, sẽ thực sự giết ta. Mẹ nếu không cùng đường, cũng sẽ không đi mở miệng nói thể này với con mình.”

Mặc Đồng nhìn chằm chằm mặt đất một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn mẹ.

Người đàn bà xinh đẹp này, hôm nay khuôn mặt sưng phù. Bà đến tội cùng đã trải qua những chuyện gì đây? Trôi giạt từ bên người đàn ông này đến bên người đàn ông khác, đã từng có người nào có vài phần chân tình với bà? Bà còn có mấy phần xinh đẹp có thể hấp dẫn đàn ông để mà dựa vào một lát?

Mặc Đồng nói, cho con chút thời gian.

Một tia thất vọng lướt qua mặt Mẹ, dù nhanh nhưng cũng bị Mặc Đồng bắt gặp.

“Con sẽ không bỏ mặc mẹ. Cho con chút thời gian đi.”

8. Chương 8

Mặc Đồng đi vào sân trường.

Ngôi trường đại học này có thảm cỏ xanh mướt rất đẹp, đặc biệt con đường lớn rợp bóng cây này là đẹp nhất. Cành lá của hai hàng ngô đồng bên đường gần như đan vào nhau giữa trời, tạo thành một mái vòm xanh lục lộng lẫy.

Năm đó, khi Mặc Đồng nhận được giấy báo trúng tuyển vào khoa Kiến trúc của đại học này, cậu từng đi tới lui dưới mái vòm này suốt một buổi chiều.

.....

Mái vòm này giống như một đường hầm, một đầu hướng về cuộc sống cậu vẫn hằng mơ ước, một đầu lại nối với cuộc sống vừa chán chường vừa vô vọng, cái cuộc sống mà cậu bị bẫy lại trong đó suốt mười tám năm. Cậu tiến vào hay lui ra đây?

Mẹ không có khả năng cấp học phí cho cậu, từ lâu bà đã nói chắc nịch như vậy.

Việc duy nhất Mặc Đồng có thể làm là đi làm thuê, thừa dịp nghỉ hè mà liều mạng làm thuê, mong rằng có thể để dành đủ tiền, vô vọng, kiên trì như con kiến mà muốn rung cành cây.

Cậu làm ba việc khác nhau, buổi sáng đi giao sữa, buổi chiều giúp người ta trông cửa hàng, buổi tối lại đến rửa chén ở một nhà hàng, lúc nào cũng hơn mười giờ mới quay về căn nhà đang ở nhờ. Có lúc quá muộn, cậu xin ông chủ cho ở lại trong căn phòng nhỏ sau nhà hàng, ông chủ nghĩ tiện thể để cậu trông cửa hàng nên cũng chấp nhận.

Cậu quá mệt, nên chiều hôm sau, khi đạp xe đến tiệm sách nhỏ thì mơ mơ màng màng mà đi ngược chiều, đụng phải chiếc xe đậu ven đường của Chu Quảng Phúc, làm trầy một mảnh nhỏ.

.....

Tài xế xuống xe, hùng hổ kéo áo cậu, chỉ cho cậu thấy vết trầy nhỏ, đòi cậu bồi thường.

Mặc Đồng đầu đổ mồ hôi, một giọt lóng lánh đọng lại trên lông mi, giọng run run hỏi phải bồi thường bao nhiêu.

Tài xế nói vài chữ.

Mặc Đồng ngơ ngàng nhìn hắn, trong mắt chậm chậm dâng lên một tầng nước.

Chu Quảng Phúc vừa từ trên xe bước xuống, nhìn cậu thiếu niên có đôi mắt xéch [1] sóng sánh nước nổi trên khuôn mặt gầy thanh bạch, cả người thanh thanh đậm đậm, trong lành thanh sạch nhưng lại hoảng sợ bất lực.

Lão cười rộ lên, quất tay tài xế, “Một vết xước nhỏ thì có gì nghiêm trọng đâu? Theo ta lâu như thế rồi mà còn nhỏ nhen vậy, làm mất mặt ta! Sao không xem con nhà người ta có bị thương hay không, có cần đi bệnh viện không?”

Lúc này Mặc Đồng mới cảm thấy nơi va vào đất khi bị ngã đau rát lên.

Chu Quảng Phúc giúp cậu gọi điện cho chủ tiệm sách, đưa cậu đi bệnh viện băng bó vết thương, lại còn đưa cậu đến một căn nhà của Chu gia nghỉ ngơi.

Trong nửa ngày này, lão đã biết rõ tình cảnh của Mặc Đồng.

Chu Quảng Phúc ngồi trên chiếc sofa lớn làm bằng da thật, nói với Mặc Đồng, “Cậu theo ta đi, ta tạo điều kiện cho cậu đến trường, cậu muốn học đến học vị cao bao nhiêu đều được.”

Khi đó, Chu Quảng Phúc vừa thoát khỏi một phụ nữ giả mang thai làm phiền, lão quả thật mất hứng thú với phụ nữ. Có người giới thiệu cho lão cách chơi mới, nói rằng thiếu niên trẻ tuổi so với phụ nữ càng mất hồn.

Lão qua lại với hai tên trong nghề, mất hồn nhưng lại không hề thỏa mãn.

Khi lão vừa thấy cặp mắt trong suốt kia của Mặc Đồng, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu là muốn xem thử lúc trên giường, ánh mắt kia sẽ phong tình mỹ lệ đến thế nào.

Mà Mặc Đồng lúc đó không hề biết “theo ta” có ý tứ gì.

Cậu chỉ là lòng đầy cảm kích mà nhìn người đàn ông tuy đã có tuổi nhưng vẫn cao to cường tráng kia.

Mãi đến không lâu sau, khi cậu bị tên đàn ông đó kéo lên giường, đặt dưới thân, cậu mới hiểu được hàm ý của hai chữ “theo ta”.

.....

Mặc Đồng thường nghĩ, nếu lúc đó cậu không đi ngược chiều, không gặp phải Chu Quảng Phúc, cuộc sống của cậu sẽ như thế nào?

Sắc trời dần tối, Mặc Đồng từ trong túi rút ra tấm danh thiếp nọ, nắm chặt trong tay, nắm đến đổ mồ hôi, nhưng bướng bình không chịu nhìn địa chỉ trên đó dù chỉ một cái.

Dường như kéo dài một chút lại có thể cách xa cái số phận đang dần nhích tới này thêm một chút.

Cậu nhớ khi xem Lôi Vũ, Phồn Y nói, một người phụ nữ không thể chịu hai đời khuất nhục. [2]

Vậy còn nam thì sao?

Cậu lại nhớ một bạn học từng nói, con trai a, có được đặc quyền không cần phải để ý chuyện trinh tiết.

Cậu cuối cùng buông tay, mở tờ giấy bị vo lại nhăn nhúm. Hết như lòng cậu lúc này, đầy vết nhăn, vết vết đều tím bầm đáng sợ.

Thì ra, đó là địa chỉ một phần riêng biệt trên tầng cao nhất của tòa nhà đặt công ty của Chu gia.

Mặc Đồng đứng ở cửa, nhìn cánh cửa nâu sẫm bóng loáng mơ hồ phản chiếu thân ảnh cậu, khuôn mặt mờ nhạt không nhìn rõ.

Hồi lâu, cậu gõ cửa.

.....

[1] Nguyên văn: đan phong nhân , chửôi mắt một mí hẹp và dài, khóe mắt hơi xếch, vốn gọi đan phượng chi nhân (mắt giống chim phượng). Cũng đôi mắt hẹp dài, khóe mắt hơi xếch, nhưng nếu là hai mí thì được gọi là phượng nhân .

[2] (Cái này ai đã từng xem Lôi Vũ thì đã biết rồi, mình chỉ chú thích một chút về Phồn Y cho những ai chưa xem, để mọi người đều hiểu về ẩn ý của tác giả trong câu văn này)

“Lôi Vũ” là một vở kịch nổi tiếng của Tào Ngụ. Vở kịch kể về câu chuyện kéo dài suốt ba mươi năm của gia đình họ Chu chỉ trong bốn màn kịch, diễn biến khoảng một ngày một đêm. Trong vở kịch này, Phồn Y là một cô gái trẻ nhưng gả cho một người đàn ông đứng tuổi là Chu Phác Bình. Cô lại có quan hệ bất chính với Chu Bình, đứa con cả do Chu Phác Viên dâm dục với một người tớ gái mà sinh ra... Ai có hứng thú muốn biết về Lôi Vũ thì có thể xem kịch bản đăng trên Thư quán.

9. Chương 9

Chu Thích Hoài mở cửa.

Hai người, một ngoài cửa một đứng trong, lặng lẽ nhìn nhau vài giây.

Chu Thích Hoài nhẹ nhàng đưa tay ôm vai Mặc Đồng, dẫn cậu vào trong phòng.

Chu Thích Hoài nói, “Đến đây, cùng ăn cơm chiều đi.”

Mặc Đồng nhìn trên bàn bày biện khéo léo bốn món mặn cùng một món canh đựng trong bộ đĩa sứ trắng viền vàng, nhẹ nhàng tỏa khói lượn lờ.

Mặc Đồng chỉ cảm thấy mệt mỏi, như thể bị một tấm thảm đen dày chụp xuống.

Cậu lão đảo đáp, “Xin lỗi, trước tiên tôi muốn nghỉ ngơi một lát, được không?”

Chu Thích Hoài nhìn khuôn mặt tái xanh của cậu, nói, đến đây.

Dẫn cậu vào phòng ngủ.

Từ trong tủ áo lấy ra một bộ áo ngủ đưa cho cậu.

“Cậu có thể tắm trước, rồi nghỉ ngơi một chút.”

Trong phòng ngủ có hẳn một nhà vệ sinh, dù không lớn nhưng rất thoải mái.

Mặc Đồng tắm thật nhanh, nằm sấp xuống giường, trong lúc mơ màng, cậu nghĩ, thì ra muốn tự cảm khái cho số phận của một chút cũng cần phải ăn no ngủ đủ trước.

Gần như lập tức, cậu liền ngủ.

.....

Khi Chu Thích Hoài đẩy cửa tiến vào, Mặc Đồng đã ngủ say.

Anh ta đứng bên giường nhìn cậu.

Cậu thiếu niên kia nghiêng mặt nằm sấp trên giường, đến chân cũng quên đắp.

Khuôn mặt ngủ say mất đi vẻ thanh lãnh, lấy lại vẻ tinh thuần còn đến ba phần trẻ con, lại thêm ý ngủ thâm nồng, xem ra quả thật là hao tâm tổn lực quá mức. Tóc vẫn còn ướt, bọt nước long lanh điểm trên thái dương.

Chu Thích Hoài vươn một ngón tay, gạt đi giọt nước còn đọng lại, vuốt vuốt trên ngón tay, cảm thấy man mát.

Mặc Đồng, Mặc Đồng, nghe được rất nhiều thứ, nhưng sau trong trí nhớ chỉ còn lại tên cậu, là sợi dây nối ta và cậu.

Anh ta đắp chăn cho cậu, đi ra ngoài.

.....

Mặc Đồng ngủ khoảng ba tiếng đồng hồ, đến gần mười giờ mới mơ màng tỉnh dậy.

Nhất thời không nhớ ra mình đang ở đâu.

Cậu ngồi dậy, tựa vào đầu giường, chân trái bị đè đến tê dại, lúc đầu cảm thấy nặng nề, chỉ lát sau lại như bị thật nhiều mũi kim nhỏ nhỏ đâm vào, hơi đau. Theo cái loại đau đón này, mọi chuyện cũng dần dần rõ ràng trở lại.

Cậu định thần lại, mở cửa phòng ngủ, đi ra ngoài.

Đôi mắt bất ngờ gặp sáng, nheo lại.

Ổng quần dài rộng quá mức khiến cậu chút nữa vấp ngã.

Liền được một đôi tay vững vàng đỡ lấy.

“Cẩn thận chứ.”

Cậu chưa kịp hồi phục tinh thần, người đàn ông cao to kia liền ngồi xổm xuống, thay cậu xắn ống quần ngủ trắng tinh lên hai vòng, đứng lên nói, vậy được rồi, sẽ không vấp nữa đâu.

Mặc Đồng nhìn sang.

Anh ta thay một chiếc sơmi cotton xám nhạt, chiếc quần cùng màu, chất liệu rất mềm mại, khiến khí chất sắc bén của anh ta dịu đi rất nhiều, ngay cả đường nét kiên nghị sắc sảo của khuôn mặt cũng ôn hòa hơn nhiều, nhìn qua giống như một người lạ.

Kỳ thực, anh ta đúng là một người lạ, Mặc Đồng nghĩ.

“Đói bụng không? Đến đây, chúng ta ăn. Về điểm này thì tay nghề tôi cũng không tồi đâu, đến ăn thử xem.”

Anh ta dẫn Mặc Đồng vào phòng ăn, đem cơm canh được hâm nóng trong lò vi ba dọn lên từng món một.

Thay Mặc Đồng kéo ghế, ngồi xuống đối diện cậu.

Mặc Đồng im lặng ăn, đầu óc lúc này mới chậm rãi hoạt động lại.

Những việc xảy ra hai ngày nay, không thể không nói là rất kỳ diệu.

Bắt đầu từ lúc đi dự buổi công bố di chúc, đến nhà Mẹ, trốn khỏi chỗ đó, đến giờ cùng một người đàn ông hoàn toàn không quen biết mặt đối mặt ăn cơm, quả thật như một giấc mộng hỗn độn.

Rời rạc lộn xộn, nhưng lại mơ hồ có liên hệ với nhau.

Mặc Đồng từ nhỏ đến lớn vẫn được giáo viên khen thông minh, lúc này lại chỉ thấy hoàn toàn mù mờ.

Hai người không nói gì mà ăn hết bữa cơm

Dọn dẹp xong, Chu Thích Hoài nhìn Mặc Đồng, lúc này đang đứng giữa phòng khách không biết làm gì, mỉm cười nói, muốn xem TV thì xem, không thì đi ngủ sớm một chút đi. Tôi còn phải làm việc.

Nói xong, liền đi vào phòng làm việc.

Còn lại Mặc Đồng, ngơ ngác đứng một hồi, rồi do dự trở lại căn phòng ngủ lúc trước, nằm xuống.

Hai tai nhưng lại dựng lên, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, rất rất lâu, cũng chỉ có một mảng im lặng trắng xóa.

Mặc Đồng thực sự lo sợ không yên, rất nhiều suy nghĩ xẹt qua trong đầu, nhưng lại không thành hình, không nắm bắt được.

Trong lòng như có một người tí hon thì thầm hỏi: rốt cuộc tất cả những chuyện này là gì? Vì sao ta lại ở đây? Hẳn ta rốt cuộc vì sao lại muốn ta?

10. Chương 10

Ý nghĩ này ở trong đầu Mặc Đồng mãi đến sáng hôm sau, khi cậu thấy chiếc phong bì lớn ghi tên mình đặt trên bàn mới thối lui.

Chu Thích Hoài đã đi.

Mặc Đồng trút phong bì lên bàn.

Một chiếc di động, cũng không phải loại quá thông dụng, một chiếc thẻ ngân hàng, một chiếc chìa khóa, một tờ giấy trắng ghi một dòng địa chỉ cùng một password.

Mặc Đồng nhìn đồng hồ, lòng dần dần hiểu rõ.

Thì ra là vậy.

Cậu lại bán rẻ mình lần nữa.

Thì ra lại đơn giản vậy.

Tại sao người đàn ông này lại có hứng thú với mình?

Có lẽ là sở thích bệnh hoạn của bọn nhà giàu.

Có lẽ là do di truyền.

Cũng có lẽ, là do số phận của mày.

.....

Mặc Đồng gọi điện hẹn gặp Mẹ.

Tay cậu cầm một gói bọc giấy báo.

Cậu vẫn còn mặc chiếc sơmi đi mượn. Không ai lại nghĩ chiếc gói bọc giấy báo trong tay cậu thiếu niên quần áo giản dị đến mức nghèo khổ này lại chứa đến ba vạn tiền mặt.

Mặc Đồng ngồi trên chiếc ghế dài trong góc công viên nơi đã hẹn, cả người hơi run rẩy.

Không phải vì khấn trương, hoàn toàn không.

Lúc này, cậu vừa đến ngân hàng rút tiền.

Số tiền trên thẻ khiến cậu càng thêm hoảng sợ.

Chu Quảng Phúc trước đây hầu như không cho cậu tiền mặt, lão chỉ mua rất nhiều đồ cho cậu. Nếu Mặc Đồng muốn sách tham khảo này nọ, chỉ cần ghi tên cho lão, tự nhiên sẽ có người mua đem đến.

Vì vậy, Mặc Đồng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy; dù chỉ là một dãy số ghi trên chiếc thẻ mỏng, nhưng lại khiến cậu bị đả kích mạnh.

Thì ra, đó là giá của mình.

Cậu chưa từng cảm nhận chuyện này được rõ ràng như vậy: thì ra cậu thật sự đem mình bán đi.

Cái nhận thức này giống như một dòng điện chạy qua người cậu, khiến cậu liên tục run rẩy không ngừng lại được.

.....

Cách đó không xa, Mẹ đang đi tới.

Đến gần, có thể thấy rõ mặt bà vẫn còn vết bầm, khuôn mặt cùng biểu tình đều được giấu kĩ dưới mái tóc buông rủ.

Mặc Đồng đưa cho bà bọc giấy cầm trong tay, bà không nói một tiếng nhận lấy, bỏ vào túi, lại đem balô của Mặc Đồng giao cho cậu.

Mẹ đan tay vào nhau, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía xa, nói, “Đồng Đồng, đừng nghĩ tới hấn ta nữa. Hấn ngoại trừ một cái tên ra cũng chưa từng cho con được cái gì.”

Mặc Đồng nghĩ, nhưng mẹ à, mẹ đã từng cho con cái gì?

Mặt Mẹ vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại mơ hồ lộ ra vẻ mệt mỏi khôn kể cùng vị phong trần, khiến Mặc Đồng nuốt xuống câu nói vừa dâng lên môi. Cậu khẽ vượt khỏi vuông vuông cứng cứng nổi lên dưới lớp vải balô.

“Nhưng ông ấy đã cho con năm năm hạnh phúc, vậy đã là rất nhiều rồi.”

Mẹ không nói gì.

Mặc Đồng yên lặng nói trong lòng, hỏi ta, hỏi ta đi, hỏi ta tiền này từ đâu tới, hỏi ta hiện tại ở đâu, hỏi ta đi, sau đó để ta lại tìm cớ, lại nói dối, giống như hai mẹ con bình thường.

Nhưng, không có câu hỏi nào.

Mặc Đồng nhìn ra xa, một đứa bé đang được mẹ dẫn tập đi, chậm rãi nói, “Mẹ, đừng đánh bạc nữa, sống cho thật tốt.”

Mẹ gật gật đầu một cách khó khăn.

Mẹ nói, đi vậy.

Liền không quay đầu lại mà đi.

Mặc Đồng ngăn người đứng một hồi, rồi cũng ra khỏi công viên.

.....

Dựa theo địa chỉ ghi trên giấy, Mặc Đồng tìm được khu nhà nhỏ kia.

Một khu nhà rất an tĩnh, cơ sở vật chất tốt, số 8, tòa nhà 03, phòng 402.[1]

Mặc Đồng đứng ngoài cửa hồi lâu.

Cuối cùng cậu mở cửa.

Cánh cửa chống trộm xanh thẫm như mực không tiếng động mở ra, Mặc Đồng chậm rãi tiến vào.

.....

[1] No.8, Building 03, Room 402.

11. Chương 11

Mặc Đồng đi vào phòng, bật đèn.

Hô hấp hơi ngừng lại một chút.

Cửa, được giăng một loạt đèn trang trí hình trống màu trắng, hợp thành lối vào sảnh.

Cả phòng được trang trí với màu nhạt làm chủ đạo, đồ nội thất đường nét giản đơn gọn ghẽ, sạch sẽ thoáng, rất thoải mái và sáng sủa. Dưới chân là tấm thảm lông dài màu xám nhạt trải suốt từ cửa đến phòng khách và các gian phòng khác, làm dịu lại cảm giác có chút thanh lạnh của gian nhà.

Mặc Đồng cởi giày, đặt balô ở góc tường, cẩn thận bước trên thảm, cảm nhận cảm giác ấm áp mềm mại từ dưới chân truyền đến, giúp thần kinh đang căng thẳng được thả lỏng một chút.

Đẩy cửa các gian phòng nhìn vào, ba phòng hai sảnh, phòng ngủ lấy màu chủ đạo là xanh xám, trên giường trải ra màu xanh sẫm, gối đầu xanh xám.

Mặc Đồng đứng ở cửa một lúc, quả thật rất ưu nhã, nhưng gian phòng như vậy chỉ khiến cậu thấy chóng mặt và không thoải mái.

Loại cảm giác này phảng phất giống như một cây châm nhỏ đâm vào tâm phế cậu, mỗi châm đều đau nhói.

Một phòng ngủ khác nhỏ hơn một chút, là phòng dành cho khách.

Cửa căn phòng cạnh phòng cho khách đóng kín, Mặc Đồng đưa tay đẩy, cửa liền mở ra.

Là một gian thư phòng. [1]

Quả thật là một gian thư phòng.

Một gian thư phòng thật sự.

Là gian thư phòng chỉ từng xuất hiện trong mộng của Mặc Đồng.

Trong gian nhà của Chu Quảng Phúc không có thư phòng.

Lão ta nói, muốn đọc sách thì đọc đâu mà chẳng được? Cần gì phải làm bộ làm tịch mà chuẩn bị riêng một gian thư phòng?

Trong gian nhà đó có phòng tập thể dục, có phòng chơi mạt chược.

Nhưng không có thư phòng.

Nhưng đây là một gian thư phòng.

Trong phòng, ngoại trừ một chậu hyacinth trắng trên giàn hoa cạnh cửa sổ thì không còn vật trang trí nào khác, chỉ có một tủ sách phủ kín một bức tường.

Cả một bức tường.

Rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều sách.

Mặc Đồng nín thở, đi đến gần, ngón tay dài nhỏ lướt qua dãy giấy sách lạnh lẽo bóng loáng.

Có vài cuốn là tác phẩm chuyên ngành kiến trúc của ngoại quốc mà cậu vốn không tìm được.

Cậu cẩn thận cầm quyển sách lên, lật giở từng tờ, trang sách mới tinh sáng bóng, phát ra tiếng sột soạt. Mặc Đồng cúi mặt đến gần, hấp thụ mùi hương sạch mát trên sách, lại nhẹ nhàng cọ má vào sách.

Thật nhiều, thật nhiều những chuyện cũ, cũng như trang sách, mở ra.

Nhưng sắc màu úa vàng, hương vị phủ đầy bụi.

Khi còn bé sống nhờ nhà người khác, thường lấy một chiếc ghế gỗ có lưng tựa mà ngồi học. Có một lần, một người bà con xa mua cho cậu một chiếc ghế nhựa màu xanh da trời có in hình mặt mèo, cậu thích vô cùng; ngồi chưa được một tháng, lại bị mẹ đưa đến nhà khác. Sau khi lớn lên, hơn nửa thời gian là dùng giường làm bàn học, có lúc sẽ kê thêm một mảnh gỗ ở trên để viết. Khi học cấp ba, mỗi quyển sách tham khảo đều là cậu dùng tiền làm thêm sau giờ học mua; có khi sách quá đắt, cậu thậm chí từng chép lại cả một bản.

Trong thư phòng còn có một bộ vi tính mới, Mặc Đồng nhẹ nhàng nhấn nút power, khởi động máy.

Màn hình vi tính nhẹ nhàng phát sáng, cư nhiên đã cài đặt sẵn phần mềm đồ họa chuyên nghiệp.

.....

Mặc Đồng nằm xuống sàn, cọ mặt lên thảm, lặn người một cái. Sau đó, lẳng lặng nằm yên, lòng nhấp nhô như mặt nước.

Anh ta an bài chu đáo đến vậy.

Nhưng sao lại có thể đơn giản che đậy sự thật là mình bị bao hạ [2] như vậy?

Mặc Đồng à, mày vẫn như cũ, là một kẻ phụ thuộc vào người khác, thật đáng buồn, đáng thương, còn đáng xấu hổ.

Đủ loại ý nghĩ ở trong lòng mà dây dưa, phân tranh, Mặc Đồng xoay người nằm sấp lại, giống như con mèo nhỏ được người ta tìm thấy trong mưa gió, từ đó rơi vào số phận làm thú cưng.

Đột nhiên, điện thoại reo.

Mặc Đồng sững sốt một hồi, lại không muốn ra nghe.

Điện thoại kiên trì reo tiếp.

Mặc Đồng tỉnh trí lại, đi đến nhắc ống nghe lên.

Là Chu Thích Hoài.

Anh ta hỏi, “Cậu tan học rồi phải không? Mấy quyển sách đó có giúp được gì cho việc học của cậu không?”

Anh ta cũng không hỏi căn nhà có vừa ý không, nhưng hỏi, mấy quyển sách đó có giúp được gì cho việc học của cậu không.

Giống như một người anh cả quan tâm đến việc học hành của cậu, chứ không phải một người ra ân bao dưỡng cậu.

Phút chốc, trong lòng Mặc Đồng thấy cảm kích.

Cậu nhẹ nhàng đáp, “Có. Cảm ơn, Chu tiên sinh.”

Đầu dây kia là tiếng cười điềm tĩnh của Chu Thích Hoài, trầm mà chắc.

“Tôi không phải người trong nghề, cậu nghĩ có ích là được rồi.”

Hai bên không nói gì, Mặc Đồng nắm ống nghe, hô hấp hơi dồn dập.

Lát sau, Chu Thích Hoài nói, “Người giúp việc mai mới đến, trong tủ lạnh có thức ăn dùng cho lò viba, hôm nay cậu ăn tạm. Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Mặc Đồng nhẹ nhàng ừ một tiếng, nghe bên kia nói, “Ngủ ngon.”

Cậu giật mình một chút, chỉ trả lời, “Ngủ ngon.” Chậm rãi buông điện thoại xuống.

.....

Hôm sau, một phụ nữ trung niên đến, nói là người giúp việc theo giờ, dì Vu.

Hơn nửa tháng, Chu Thích Hoài không hề xuất hiện.

Chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại đến, hỏi việc sinh hoạt học hành của Mặc Đồng.

Mặc Đồng vô cùng kinh ngạc, suy đoán, bất an suốt hai tuần, dần dần cũng tiếp nhận cuộc sống như vậy.

Mỗi ngày tan học về, liền vào thư phòng đọc sách, xem lại bài vở, hoặc là vẽ đồ án.

Thư phòng sáng sủa, cậu lại thích kéo rèm lại, mở đèn mà học.

Cả phòng yên lặng, lúc không đọc sách, Mặc Đồng sẽ thấy mơ hồ, không biết mình đang ở đâu, tại sao lại ở chỗ này. Tất cả mọi thứ xung quanh, tĩnh mịch mà thoải mái, khiến cậu gần như quên đi thân phận của mình.

Buổi tối, dì Vu giúp việc sẽ đến nấu cơm cho cậu.

Tay nghề bếp núc của dì Vu rất khá, người cũng giỏi giang mà lại hiền lành thoải mái, cũng không nói nhiều.

Bà chăm sóc Mặc Đồng, gọi Tiểu An.

Bà cho rằng đó là tên của cậu.

Bà cho rằng cậu là họ hàng của Chu Thích Hoài.

Người ngoài luôn nghĩ mọi chuyện thật đơn giản.

Cũng có thể là Chu Thích Hoài nói vậy với bà.

Trong phút chốc, Mặc Đồng nghĩ, nếu đây là sự thật...

Lập tức lắc đầu, đem cái suy nghĩ này đuổi ra khỏi đầu.

.....

Cơm nước xong, dì Vu đi, Mặc Đồng nghỉ ngơi một chút.

Cậu đặt trên mạng một bộ DVD “Tôi yêu gia đình tôi”, đó là bộ phim cậu thích nhất, muốn mua từ lâu. Hiện tại, hầu như ngày nào về nhà cậu cũng xem vài tập. Có khi, vào lúc về đồ án, lúc ăn, thậm chí ngay khi vừa về đến nhà, cậu liền bật một đĩa lên, trong căn nhà trống rỗng vang lên tiếng cười nói vui vẻ của cả gia đình, ấm áp hòa thuận.

Mặc Đồng sẽ nằm trên sofa xem, lặng lẽ cười, trong lòng sẽ lại dâng lên một ý niệm nho nhỏ, xem kìa, thì ra vĩnh viễn rơi xuống dễ dàng hơn so với vùng vẫy đấu tranh.

.....

Chu Thích Hoài vẫn không xuất hiện.

Một buổi sáng, khi Mặc Đồng rời giường, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương như có như không ở hành lang.

Đó là hương nước hoa vị trà xanh [3] hòa lẫn với mùi thuốc lá rất nhẹ.

Mặc Đồng biết đó là mùi hương trên người ai. Mà mấy ngày trước, trong nhà không hề có loại hương này.

Lẽ nào buổi tối anh ta về?

Mặc Đồng cẩn thận đẩy cửa căn phòng dành cho khách cạnh thư phòng.

Không có ai.

Phòng tắm và nhà bếp cũng không có ai.

Tại sao anh ta lặng lẽ đến, rồi lại lặng lẽ đi?

Không phải căn nhà này vốn là của anh ta sao?

.....

Suốt một tuần sau đó, Mặc Đồng không gặp Chu Thích Hoài. Cũng không ngửi thấy hương trà nhàn nhạt hòa với mùi thuốc lá.

Cứ vậy, hơn một tháng trôi qua.

“Chân mệnh thiên tử” còn chưa xuất hiện, đã có người khác đến gõ cửa.

.....

[1] study room.

[2] being kept.

[3] Các loại nước hoa chiết xuất từ hương trà xanh chủ yếu thuộc dòng nước hoa cao cấp, có thể dùng chung cho cả nam và nữ. Điển hình là L’Artisan The Pour Un Ete và Bvlgari Eau Parfumée Collection (có hai loại, green tea cho nam và white tea cho nữ).

12. Chương 12

Đào Trạch Vũ là chồng của Chu Thích Nhã, tên anh ta vốn là Đào Diệu Tổ.

Anh ta hiện phụ trách tài vụ ở công ty của Chu thị, cũng được xem là có địa vị.

Một ngày nọ, anh ta nói với Chu Thích Nhã, em có biết anh cả vừa mua một ngôi nhà không?

Chu Thích Nhã lườm anh ta một cái, nói, anh của tôi mua nhà thì sao, anh ấy hôm nay chính thức là ông chủ Chu gia, có chút bất động sản thì làm sao? Anh sao không học người ta rộng rãi một chút, cứ lải nhải luôn mồm thế này, lúc nào mới nên việc lớn được?

Đào Trạch Vũ im lặng mấy phút, nhiều năm thế này, anh ta vẫn sống dưới cái bóng của Chu Thích Nhã.

Từ lúc nào thì bắt đầu nhỉ?

Lúc còn đi học, anh ta là tài tử nổi tiếng toàn trường, tổ chức dạ hội, làm chủ biên tờ báo trường, cực kỳ nổi tiếng. Dù anh ta không quá cao ráo đẹp trai, nhưng vì khí thế hào nhoáng, mặt mày dễ coi, có rất nhiều cô gái thích anh ta, trong đó có Chu Thích Nhã.

Anh ta cân nhắc mãi, từ chối cả hoa khôi của trường mà chọn Chu Thích Nhã, khi đó cha của Chu Thích Nhã đã rất có tiền rồi.

Khi anh ta ngỏ lời với Chu Thích Nhã, Chu Thích Nhã gần như biết ơn anh ta.

Công ty của cha cô ta không phải không có những người xuất sắc hơn, nhưng cô ta lại thích người đàn ông này, phần nữa là vì cô ta nghĩ mình hiểu rõ anh ta; mặt khác, cô ta biết mình không đẹp, lại càng biết rõ mấy tay đàn ông dưới quyền cha cô nếu quả thật muốn cưới cô ta thì chỉ sợ hơn phần nữa là vì sự nghiệp bản thân. Cô ta thà chọn một gia đình điều kiện kém một chút, nhưng tương lai sẽ không đến nỗi phải chịu ủy khuất. Với loại quan niệm này của con gái, Chu Quảng Phúc rất ủng hộ. Lão ta cho rằng con gái mình cũng đủ khôn ngoan.

Nhưng Chu Thích Nhã đánh giá thấp mức độ “kém” của gia đình nhà Đào Trạch Vũ.

Cái tết đầu tiên sau khi kết hôn, theo anh ta về quê ở Tô Bắc, cô ta mới biết ngày nay còn có người nghèo đến như vậy.

Lúc còn nhỏ, cô ta cũng không phải không chịu khổ; nhà nhiều trẻ con, mẹ lại không có việc làm, chỉ đến tết mới ăn được vài món cho ra hồn, may một bộ đồ vải rẻ tiền. Thế nhưng so với cảnh tượng cô ta nhìn thấy hôm đó, những ngày tháng bần cùng cô ta từng trải qua bỗng nhiên giống như được dát vàng, gần như có thể xem như giàu có.

Buổi tối, cô ta ngủ trên mặt đất, nhìn cái lỗ được cắm nửa miếng kính trên bức tường đất, đó chính là cửa sổ, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả. Nói là nhục nhã vì bị lừa, không bằng nói là thất vọng, giống như ống gas bị rò, cái cảm giác không hài lòng này phun ra từng chút từng chút một.

Khi cô ta thấy bạch mã hoàng tử trong lòng mình dùng cái khẩu âm quê mùa đến mức cô ta không hiểu nổi mà sang sảng trò chuyện với người khác, nhìn anh ta không rửa mặt mà lên giường, ngửi thấy mùi vị quê mùa mà anh ta lây nhiễm từ người nhà và mấy người đồng hương, cái cảm giác này đã bắt đầu chậm rãi nổi lên.

Cũng không ngủ được còn có Đào Trạch Vũ nằm cạnh cô ta. Về ngạc nhiên lẫn thất vọng, thậm chí chán ghét lộ ra trên mặt Chu Thích Nhã, anh ta sao có thể không nhận ra.

Bỗng nhiên, anh ta thấy cô đơn; cảm giác ưu việt anh ta có trước mặt cô ta trước đây nay như bong bóng xì hơi, từng chút một lặng lẽ bay đi hết.

Từ đó về sau, vị trí giữa hai người hoàn toàn thay đổi.

Đào Trạch Vũ biết, dù anh ta có đổi tên cũng không xóa được dấu vết về xuất thân của mình.

Lại giống như anh ta nghĩ trong lòng, Chu Quảng Phúc dù có tiền có quyền, thần thông quảng đại nhưng bất quá cũng chỉ là một tay trọc phú mới nổi.

Nhưng Chu Thích Hoài lại không phải vậy.

Người đàn ông kia, học thức và kinh nghiệm, sự khôn khéo và quyền thế của hắn ta, ẩn ẩn hiện hiện trong cái vỏ ngoài không màng sự đời tạo cho anh ta một áp lực khó hiểu.

Còn có thằng nhóc kia, An Mặc Đồng, cũng là cái gai trong mắt anh ta.

Anh ta vô cớ mà hận cậu ta, hận cậu ta có cơ hội được học tập, mặc dù cái cơ hội đó được đổi lấy bởi một cách thật kinh khủng, nó vẫn khiến anh ta vừa đố kỵ vừa khinh bỉ. Cái loại cơ hội này, trước đây anh ta vẫn tha thiết ước mơ nhưng lại không có được. Sau khi kết hôn, anh ta cũng từng nói thoáng qua với Chu Thích Nhã về việc tiếp tục học lên, nhưng bị Chu Thích Nhã một mực cự tuyệt, cô ta muốn anh ta nhanh chóng có chỗ đứng vững chắc trong công ty của Chu gia. Hơn nữa, sau khi con gái bị chẩn đoán hơi chậm phát triển, anh ta cũng không còn tâm tư nào mà hoàn thành tâm nguyện nữa.

Anh ta thường nghĩ, thì ra ông Trời không cho mình cơ hội nào.

Nhưng lại cho cái thằng nhóc kia.

Ngừng lại một chút, Đào Trạch Vũ lại cười nói, “Đây không phải là hai bọn ta nói chuyện phiếm với nhau sao, em biết anh ấy mua chỗ đấy rồi làm gì không? Em đừng có đoán sai nha.”

Chu Thích Nhã quả nhiên bị anh ta gọi lên lòng hiếu kỳ, “Làm gì? Cùng lắm là muốn nuôi ai đó thôi chứ gì. Đây cũng đâu phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.”

“Nhưng mà...” Đào Trạch Vũ cố tình dài giọng.

Chu Thích Nhã cười đánh anh ta một cái, “Muốn nói gì thì nói đi, còn úp úp mở mở cái gì.”

Đào Trạch Vũ nói, “Không phải là thừa nước đục thả câu, vừa nghe nói, anh cũng không dám tin. Anh ấy cư nhiên lại nuôi một đứa con trai.”

Chu Thích Nhã ngồi bật dậy, cái bí mật bị chôn giấu suốt mấy chục năm bỗng nhiên lại hiện ra trước mắt.

Khi đó, cô ta mới hơn mười tuổi, cả nhà vì chuyện đó mà náo loạn cả lên, cô ta lại hoàn toàn không hiểu gì; sau này lớn lên, cô ta mới dần dần hiểu.

Anh của cô ta, người anh ưu tú mà cô ta vẫn luôn sùng bái.

Đào Trạch Vũ vỗ vỗ cô ta, “Hơn nữa, em biết đứa con trai mà anh ấy nuôi là ai không?”

.....

Chu Thích Nhã bất luận thế nào cũng không thể tin nổi lời chồng, mặc dù anh ta đảm bảo tin tức là tuyệt đối đáng tin, là do tâm phúc của Chu Thích Hoài tiết lộ trong lúc uống say, nhưng cô ta vẫn không thể nào tin được.

Mãi đến khi nhìn thấy An Mặc Đồng đứng ở cửa, cô ta vẫn không tin nổi.

.....

Cô ta nhìn cậu con trai kia như thể gặp quý.

Đang là cuối tuần, Mặc Đồng ở nhà.

Hồi lâu, cô ta mới đẩy mạnh cậu vào nhà, đánh phịch lên cửa.

“Là mày! Quả thật là mày!”

Mặc Đồng nhìn cô ta, không nói gì.

Sự im lặng của cậu càng chọc giận Chu Thích Nhã, cảnh ở biệt thự lần nữa lại hiện lên trong đầu, cô ta ra sức đẩy Mặc Đồng đến lão đảo, quát hỏi thẳng vào mặt cậu.

“Tại sao? Tại sao? Mày đúng là yêu nghiệt mà, mày vì sao không thể đi hại người khác, vì sao cứ phải là Chu gia nhà ta, mày là quỷ hút máu hả? Hả?!”

Mặc Đồng vẫn không nói gì.

Dù Mặc Đồng có cả trăm cái miệng cũng không cách nào giải thích được những chuyện cậu phải trải qua, không cách nào giải thích được sự đau khổ, bất đắc dĩ cùng hồ thẹn mà cậu phải chịu đến ngày hôm nay?

Chu Thích Nhã đến gần cậu, “Tao có tiền, tao có thể cho mày tiền, mày nói, mày nói đi, mày muốn bao nhiêu tiền mới chịu rút xa một chút?”

Mặc Đồng nghĩ, hahaha, tiền! Cả nhà bọn họ quả nhiên chỉ biết nắm một cục tiền mà làm bất cứ thứ gì bọn họ muốn, Chu Quảng Phúc, Chu Thích Hoài, còn có Chu Thích Nhã.

Cậu lạnh lùng nói, “Tôi đi hay ở, hình như cũng không phải là chuyện chị có thể quản, dù là làm âm ỉ cũng không đến phiên chị. Hay là Chu tiểu thư có chứng luyến huyết?”

Chu Thích Nhã ngậy người, sau đó, cơn giận khôn xiết nuốt lấy cô ta.

Cô ta cầm lấy một chiếc bình hoa, ném xuống đất, lại điên cuồng gạt hết bát đĩa trên bàn ăn xuống.

Mảnh vỡ văng tung tóe, cửa đứt ngón tay Mặc Đồng, cửa rất sâu, máu chảy nhễ nhại, ướt cả bàn tay.

Mặc Đồng nắm chặt bàn tay bị thương lại, đặt sau lưng, để mặc từng giọt máu nóng hổi từ kẽ tay nhỏ xuống nền nhà.

Cậu nhìn Chu Thích Nhã đang thở hổn hển, chậm rãi mở miệng, “Chu tiểu thư, tôi khuyên chị tạm thời nén giận, có gì muốn nói, chị có thể nói thẳng với Chu tiên sinh, chứ ở sau lưng anh ta mà đập phá đồ đạc như hôm nay sợ là không được hay lắm.”

Chu Thích Nhã im lặng nhìn cậu, trong lòng biết cậu nói không sai, Chu Thích Hoài luôn không thích người khác nhúng tay vào chuyện của mình. Nếu anh ta biết hôm nay cô ta tự tiện đến đây làm âm ỉ thì sẽ ra thế nào, cô ta cũng không biết.

Chu Thích Hoài từ lâu đã không còn là người anh cô ta có thể tùy ý làm nũng, tùy ý sai phái, yên tâm dựa vào hơn mười năm trước nữa.

Càng hiểu rõ điểm này, trong lòng cô ta càng hận An Mặc Đồng, hai mắt nhìn hấn như muốn chảy máu ra.

Cuối cùng, cô ta gằn từng chữ, “Mày – chờ – đó! Chờ – đó!”

.....

Mặc Đồng nhìn đồng hồ trên sàn, hồi lâu mới cầm lấy chổi, quét sạch từng chút một, quét đến đâu, máu trên tay lại nhỏ xuống đến đó.

Quét xong, cậu lại lấy cây lau nhà lau sạch vết máu trên sàn, lúc này mới vào phòng tắm rửa sạch máu trên tay.

Ngẩng đầu lên, trong gương phản chiếu gương mặt gầy gò tái nhợt, chỉ có một đôi mắt đen láy như mực, sáng rực.

Giống như có hai ngọn lửa cháy dưới đáy hồ sâu thăm u tối.

Nước sâu thăm, lửa rừng rực.

Cậu nhìn người trong gương, nghĩ, Chu Thích Nhã nói không sai, quả thật nhìn như yêu quái.

Cậu vốc nước hắt lên khuôn mặt trong gương, khiến người trong gương trở nên mơ hồ.

Lúc này mới phát hiện, máu trên tay lại từng giọt từng giọt nhỏ xuống bồn rửa mặt.

Cậu lấy hộp thuốc ra, vết thương rất sâu, băng cá nhân không dùng được, cậu không còn cách nào khác là tìm băng gạc băng vết thương lại.

Sau đó, kéo rèm cửa sổ lại, buông mình xuống chiếc giường trong căn phòng dành cho khách, ngủ thẳng.

.....
Buổi tối, gần mười một giờ, Chu Thích Hoài đến.

Hơn một tháng trời, đây là lần đầu tiên Mặc Đồng gặp anh ta.

13. Chương 13

Chu Thích Hoài đi vào, cởi áo khoác, treo lên móc, quay đầu lại ôn hòa cười với Mặc Đồng, nói, hi.

Mặc Đồng nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Chu Thích Hoài tiến lên, ôm vai Mặc Đồng một cách tự nhiên.

“Mấy ngày nay cậu học hành thế nào?”

Mặc Đồng ngừng một chút, cuối cùng đáp, tốt.

Chu Thích Hoài cười cười, a, đúng vậy, tôi biết việc học của cậu lúc nào cũng tốt, bất ngờ nói tiếp, “Điểm này rất giống tôi!”

Mặc Đồng hơi kinh ngạc giương mắt nhìn anh ta.

Chu Thích Hoài nhìn đôi mắt trong suốt đen sẫm như mực của cậu, nụ cười càng thêm ôn hòa.

Người này, dù mỉm cười cũng không giấu được vẻ uy nghiêm.

Mặc Đồng trầm nghĩ vậy.

Chu Thích Hoài hỏi, “Đã ăn chưa?”

Mặc Đồng lại sững sốt lần nữa, nói, “Hôm nay nấu súp, nhưng không ăn hết, tôi sợ hỏng nên để đi Vu mang về nhà rồi. Chỉ còn lại một chút cơm trắng.”

Chu Thích Hoài nói, a, ha ha ha.

Mặc Đồng chần chờ một lát, nói, anh chờ một chút.

Nói xong, đi vào nhà bếp, xắt xắt thái thái, bật lửa, lập tức hương thơm dậy lên.

Chu Thích Hoài nhìn cơm canh Mặc Đồng bưng ra, hạt cơm nở đều, trứng chiên vàng nhạt, hành thái xanh biếc, còn có chân giò hun khói hồng hồng.

Chu Thích Hoài nói, a, thì ra cậu còn có tay nghề như vậy.

Mặc Đồng không lên tiếng.

Lúc này, Chu Thích Hoài mới thấy ngón tay giữa bàn tay trái của cậu quần băng, dưới lớp băng còn lộ ra vết máu đỏ sẫm.

Chu Thích Hoài đưa tay cầm lấy bàn tay cậu, hỏi, làm sao vậy?

Tay anh ta to rộng, xương lại không thô.

Mặc Đồng thần nhiên nói, lúc gọt bút chì thì cắt phải.

Chu Thích Hoài nhìn bàn tay cậu thiếu niên, thon dài trắng trẻo, nhưng không trơn mịn, lòng bàn tay thô ráp, còn hơi bị chai.

Mặc Đồng muốn rút tay về, nhưng giấy mãi không ra.

Tay anh ta nắm rất chắc.

Chu Thích Hoài nhẹ giọng nói, “Cái cậu nhóc kỳ lạ này, vậy mà lại còn giấu giếm hộ con bé.”

Mặc Đồng vừa giật mình, đã lập tức thoải mái lại.

Đúng vậy, có gì có thể gạt được anh ta?

Mặc Đồng nói, “Chị ta tự nhiên có lập trường và lý do của riêng mình, tôi không lẽ lại giống như đàn bà mà đi cãi nhau với chị ta? Tôi không làm được.”

Chu Thích Hoài nắm tay cậu, lấy ra hộp thuốc từ trong ngăn tủ ở nhà bếp, lại chậm rãi mở lớp băng gạc quấn qua loa ra.

Anh ta nói, vết thương rất sâu, trước tiên phải khử trùng mới được.

Nói xong, anh ta lấy oxy già cẩn thận lau vết thương.

Mặc Đồng cắn chặt môi.

Chu Thích Hoài nói, “Có chút đau, nhưng chúng ta có linh dược.”

Anh ta lấy ra một tuýp Chlortetracycline, khều một ít thuốc, cẩn thận bôi lên vết thương.

“Cái này trị các vết thương ngoài da rất hay. Khi còn bé, bọn tôi bị trầy tay trầy chân, mẹ luôn dùng cái này bôi lên; khi đó, không có tiền, bệnh nhẹ hay gì gì sẽ không đến bệnh viện.”

Nói xong, đưa mắt nhìn Mặc Đồng, lại lấy băng gạc sạch, cẩn thận băng ngón tay lại.

Động tác của anh ta rất có thứ tự, không nhanh cũng không chậm.

Anh ta cười nói, “Yên tâm, tay nghề này của tôi cũng không tệ. Ở nước ngoài, đứa trẻ nào cũng phải học cái này. Ở nước chúng ta, cái loại kiến thức tự chăm sóc mình thế này tương đối bị coi thường.”

Mặc Đồng không nói gì.

Anh ta quả nhiên băng rất tốt.

Băng xong, anh ta cũng không buông tay Mặc Đồng, nhưng lại nhìn cậu.

Trên người anh ta vẫn là hương trà thoang thoảng lẫn với vị thuốc lá.

Hai mắt anh ta lấp lánh, ánh mắt bình thản.

Anh ta mở miệng, “Thật ra, cậu không cần phải chịu đựng con bé. Con người bất luận trong hoàn cảnh nào cũng không cần phải kềm nén mình quá mức.”

Anh ta đột nhiên hài hước nháy nháy mắt, “Cậu thậm chí có thể thoải mái mà tỏ vẻ bất mãn với tôi. Bởi vì, tôi dùng thủ đoạn gần như đê tiện mà ép cậu ở lại bên cạnh.”

Mặc Đồng rút tay về, lần này thành công.

Cậu quay đầu đi, nói, “Con đường này là tôi tự chọn, tôi không phải đàn bà, không có chuyện ngồi than trời trách đất.”

Chu Thích Hoài nói, cậu không muốn hỏi vì sao tôi lại làm vậy à?

Mặc Đồng quay đầu lại, nhìn thẳng anh ta, “Anh muốn tôi hỏi, vậy bây giờ tôi hỏi, vì sao?”

Chu Thích Hoài cười, nụ cười phớt chút buồn.

“Có lẽ là vì cậu giống tôi, giống tôi lúc còn trẻ. Tất nhiên hiện giờ tôi vẫn còn trẻ, vẫn còn một phần lớn thanh xuân sót lại. Thế nhưng, cái thanh xuân giống như cậu, cậu nhất định không chú ý đến, thanh niên ở tuổi này như cậu, đi dưới ánh mặt trời, giống như có thể bị tia nắng xuyên thấu, cả người dường như trong suốt. Cái thanh xuân như vậy, luôn khiến người ta hận không được mà muốn nắm lấy.”

Mặc Đồng thấy lạ, sao mình và người đàn ông này lại có thể bình tĩnh hòa thuận mà nói chuyện với nhau như vậy.

Cậu hừ lạnh trong lòng.

Cũng không hề đổi giọng, nói, “Cơm nguội rồi, tôi hâm nóng lại cho anh.”

14. Chương 14

Chu Thích Hoài rất nhanh đã ăn xong cơm.

Ngoài dự liệu của Mặc Đồng, anh ta tự rửa bát đĩa, lại khen Mặc Đồng rang cơm rất ngon, còn nói, “Nhớ kỹ, tay cậu không nên để thấm nước, ngày mai tôi đem băng cá nhân loại lớn đến, cậu sẽ có thể tự thay băng.”

Mặc Đồng nói, “Ngón tay không có gì, chỉ tiếc bộ trà cụ Cao Đào kia.”

Chu Thích Hoài nhướn nhướn mày, tựa như nói, a, cậu mà cũng biết Cao Đào à.

Cao Đào là một loại đồ sứ do Cao Thuần sản xuất, hoàn toàn để xuất khẩu sang nước ngoài, trong nước căn bản không gặp; màu sắc tươi đẹp rực rỡ, hình dáng trù tượng, rất có tính trang trí. Bộ trà cụ kia nằm trong bộ đồ sứ do Chu Thích Hoài đặt làm riêng.

Mặc Đồng cười khê, “Chưa ăn thịt lợn nhưng đã từng thấy lợn chạy qua.”

Bên mày kia của Chu Thích Hoài cũng nhướn lên, vẻ cười trên mặt lại thêm sâu.

Mặc Đồng không hài lòng, quay đầu đi.

Chu Thích Hoài nói, không còn sớm nữa, nghỉ ngơi thôi.

Một câu nói khiến Mặc Đồng đứng sững tại chỗ.

Trong lòng, bỗng có một con rắn tên Sợ hãi, nhẹ nhàng nuốt nhả chiếc lưỡi.

Lời nói tiếp theo của Chu Thích Hoài lại khiến cậu giật mình.

“Tôi ngủ ở phòng cho khách, cậu ngủ ở phòng ngủ chính đi, phòng ngủ chính khá thoải mái.”

Mặc Đồng bật nói “Không”, sau đó dường như ý thức được cái gì, “ý tôi là, anh cao to, anh nên ngủ trên giường lớn trong phòng ngủ chính.”

Chu Thích Hoài lại nháy nháy mắt như lúc nãy, từ trong túi lấy ra một đồng xu.

“Vậy chúng ta tung đồng xu quyết định đi. Quốc huy và chữ, cậu muốn mặt nào, ai được thì ngủ phòng ngủ chính.”

Mặc Đồng nhìn anh ta, không đáp.

“Thế nào? Không dám thử vận may?”

Mặc Đồng nói, “Sao lại không? Tôi chỉ thấy lạ, anh quả thật không giống người mang tiền lẻ trong túi.”

Chu Thích Hoài lại cười.

Thật ra, anh ta cười rất nhiều, ngay từ lúc Mặc Đồng vừa gặp anh ta.

Nụ cười của anh ta, thiên biến vạn hóa, dường như là một loại ngôn ngữ, một loại ngôn ngữ mà chỉ anh ta mới có thể sử dụng một cách tự nhiên.

Mặc Đồng chậm rãi nói, “Tôi chọn mặt chữ.”

Chu Thích Hoài nhẹ nhàng búng đồng xu lên trời.

Đồng xu vẽ một đường cong màu bạc trên không trung, rơi vào mu bàn tay Chu Thích Hoài; anh ta mở bàn tay phải phủ trên mu bàn tay, nâng đồng xu lên trước mắt Mặc Đồng.

Là mặt chữ.

Trong lòng Mặc Đồng bỗng có chút khinh bỉ chính mình.

Vì sao lại có thể nói chuyện với người này bình tĩnh đến vậy, thậm chí đến mức thoải mái.

Coi như lấy tiền của người ta thì tận lực làm cho người ta được tiêu khiển vậy.

Cậu khô khan nói, “Tôi đến khách phòng lấy chút đồ.”

Chu Thích Hoài cũng theo vào.

Khi Mặc Đồng cầm lấy khung ảnh bày trên đầu giường, anh ta đưa tay cầm lấy, chăm chú quan sát một hồi.

“Cha cậu?”

“Đúng vậy.”

“Hai người rất giống nhau.”

“Đúng vậy.”

“Ông ấy hiện giờ ở đâu?”

“...”

“Hmm?”

“Chúng tôi... Đã thất lạc nhiều năm rồi.”

“Đúng vậy, tôi nhớ rõ gia đình cậu chỉ có một phụ huynh.”

Anh ta đặt tay lên vai Mặc Đồng, lòng bàn tay nóng hổi như đốt cháy da Mặc Đồng.

“Đừng lo, tôi sẽ giúp cậu tìm ông ấy.”

Mặc Đồng cầm lấy khung ảnh, đi như trốn ra khỏi khách phòng.

Trở lại phòng ngủ chính, tim vẫn còn đập thành thịch.

Anh ta nói, sẽ giúp mình tìm cha sao?

15. Chương 15

Sau đó, Chu Thích Hoài ở lại chỗ này.

Anh ta mỗi tối đều trở về, dù có khi rất trễ.

Thỉnh thoảng về sớm, anh ta sẽ cùng Mặc Đồng và dì Vu ăn cơm tối. Trên bàn cơm ba người cũng có nói chuyện với nhau, không khí mặc dù không sôi nổi, nhưng cũng đầm ấm.

Anh ta thậm chí cuối tuần sẽ mang công việc về làm. Thỉnh thoảng, sẽ có nhân viên quản lý cao cấp dưới quyền đến xin chỉ thị về công việc, anh ta không kiêng kỵ, cũng không giải thích; những người đó cũng không hỏi gì, họ đều là những người rất biết tiết chế, rất rõ cung cách hành xử chốn thương trường.

Thậm chí có lần Mặc Đồng còn gặp cả con trai thứ của Chu gia, Chu Thích Minh.

Anh ta mang tài liệu tới.

Mặc Đồng mở cửa.

Anh ta cũng không tránh mặt gì với Mặc Đồng, ngược lại còn có vẻ hơi sợ hãi.

Anh ta đi vào thư phòng không lâu, chợt nghe thanh âm có chút nghiêm khắc của Chu Thích Hoài vọng ra.

“Thích Minh, bản kế hoạch này tôi rất không hài lòng, anh xem anh làm như thế nào đây? Anh cũng hơn ba mươi tuổi đầu rồi, không nên ngày nào cũng đầu óc trên mây có được không? Làm lại lần nữa, sáng mai giao cho công ty, chăm chú một chút!”

Chu Thích Minh vội vàng vàng đi ra, soạt một cái, tài liệu trong tay rơi cả xuống đất.

Mặc Đồng tiến đến giúp nhặt lên, đưa lại cho anh ta.

Anh ta cũng cao to, nhưng hơi béo, hơn nữa còn có chút phì, không được hoạt bát. Không như Chu Thích Hoài và Chu Thích Nhã, ngũ quan của anh ta hơi mờ nhạt, nhét vào trên khuôn mặt tròn vo, hai thái dương phủ một tầng mỡ hôi mỏng.

Anh ta thậm chí gật đầu nói cảm ơn với Mặc Đồng, vội vã đi.

Mặc Đồng biết anh ta, anh ta cùng lắm ba mươi hai tuổi, đã có ba con, hai gái một trai.

Chu Quảng Phúc vẫn thích bé cháu, nhưng Chu Thích Hoài không muốn có con; con của Chu Thích Nhã thì, theo như Chu Quảng Phúc nói, cũng chỉ là người ngoài khác họ, vì vậy, anh ta chịu trách nhiệm sinh cháu, sinh rồi lại sinh, hoàn hảo đến lần thứ ba thì được một cậu con trai.

Mặc Đồng nhìn bóng anh ta đi xa, hơi sững sờ.

Cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua ngày ngày.

Một hôm, Chu Thích Hoài trở về khá trễ, rất nhẹ nhàng mở cửa ra, nhưng phát hiện Mặc Đồng vẫn chưa ngủ.

Cậu bé kia, đứng trước khung cửa sổ kiểu Pháp [1], hướng về phía bóng đêm đen thẫm, hát một bài hát:

Người là vòng tay chở che ký ức ta không quên được

Người là câu hỏi suốt đời ta không giải đáp được

Người là đứa bé vĩnh viễn không hiểu chuyện trong lòng ta

Người là người bạn đời vĩnh viễn không thay lòng bên cạnh ta

Người là ngọn đèn phía xa khi ta lạc đường

Người là nụ hôn bên gối khi ta cô đơn

Người là sự ngây thơ bất biến khi ta yêu người

Người là vết thương trong lòng khi ta giận người

Người là người khiến ta tình nguyện nỗ lực

Người là nguồn cội mà ta không nguyện để bị quán lấy

Người vĩnh viễn là tấm vé quay về khi ta đi xa

Người là cánh cửa rộng mở khi ta tiến gần

Người là người khiến ta tình nguyện nỗ lực

Người là nguồn cội mà ta không nguyện để bị quán lấy

Người vĩnh viễn là tấm vé quay về khi ta đi xa

Người là cánh cửa rộng mở khi ta tiến gần [2]

Chu Thích Hoài đứng trong phòng khách, yên lặng lắng nghe.

Tiếng cậu rất nhỏ, lời ca cũng không liên tục, nhưng phát âm lại rất rõ ràng.

Bóng của cậu ánh lên giữa mảnh đêm ngoài cửa sổ, mỏng manh lạ kỳ.

Cậu đứng bên cửa sổ, một lúc lâu sau, bỗng nhiên giang tay, dán chặt lên mặt thủy tinh, giống như muốn ôm lấy cả thế giới bên ngoài.

Chậm rãi quay đầu lại, cậu thấy Chu Thích Hoài.

Hơi có chút xấu hổ, nhưng trong nháy mắt đã bị cậu giấu đi thật kỹ.

Chu Thích Hoài mỉm cười, “Đây là bài gì? Nghe rất quen.”

“Nhạc trong phim Tôi yêu gia đình tôi.”

“Uhm, cậu thường xem bộ phim đó à?”

“Đúng vậy.”

“A, không bằng cùng nhau xem đi. Dù sao mai là thứ bảy, không cần dậy sớm.”

Mặc Đồng hơi ngạc nhiên, người này luôn khiến cậu bất ngờ.

“Ừ.”

.....

[1] French window, còn được gọi là French door

[2] Lời bài hát, dịch đại khái -_____-. Nguyên văn:

16. Chương 16

Chu Thích Hoài hít hà, “Là cái gì mà thơm vậy?”

Mặc Đồng nói, là cupcake mật ong tôi làm. Hôm nay tôi và dì Vu nghiên cứu cách dùng lò nướng.

“Hà? Tôi nếm thử được không? Quả thật rất thơm.”

Mặc Đồng nghĩ thầm, sao lại không thể? Không phải ở đây mỗi cọng cây ngọn cỏ đều là của anh sao, lão gia?

Nhưng thái độ của Chu Thích Hoài vẫn khiến cậu được trấn an một chút.

Mặc Đồng dùng khay thủy tinh đựng mấy chiếc bánh vàng ươm tới, mỗi chiếc chỉ bé cỡ một tắc, tỏa hương ngọt ngào.

Chu Thích Hoài cầm lấy một chiếc bánh, cắn một miếng, lập tức nói, “A, vừa mềm vừa xốp, ngọt nhưng không ngán. Mặc Đồng, cái này cậu học ở đâu vậy? Cậu luôn khiến tôi bất ngờ.”

Mặc Đồng nhàn nhạt nói: “Lúc học cấp hai, tôi sống nhờ nhà một người bà con. Chỗ làm của ông ấy phúc lợi không tốt, đến chủ nhật sẽ mở quầy hàng trên phố bán loại bánh này, tôi cũng đi theo giúp.”

Chu Thích Hoài trầm ngâm nhìn Mặc Đồng, lát sau mới nói, “Ừ, tôi biết, thời gian cậu còn nhỏ rất không dễ dàng. Khổ cậu rồi, Mặc Đồng.”

Mặc Đồng ngồi xuống lục lại tủ đĩa TV.

“Anh không phải muốn xem đĩa sao?”

Hai người ngồi ở sofa, mỗi người một góc, cùng nhau xem TV.

Chu Thích Hoài gác tay lên tay cầm sofa, nâng cằm, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười trầm trầm.

Mặc Đồng rút người vào góc kia của sofa, ôm một chiếc gối thật to, nửa khuôn mặt chôn trong gối, che khuất biểu tình, một chút thanh âm cũng không có.

Hai người xem đến tận một giờ, Chu Thích Hoài nói, “Đã trễ thế này rồi à? Ngủ đi, trẻ con phải ngủ nhiều, sáng mai dậy, chúng ta đi dạo phố, cũng cần mua thêm vài bộ trang phục ấm một chút.”

Sáng hôm sau, Chu Thích Hoài mang Mặc Đồng đến một cửa hàng độc quyền quen biết.

Lập tức quản lý đến đón tiếp, đưa bọn họ đến phòng tiếp khách phía sau tiệm.

Chu Thích Hoài nói, tôi vẫn chọn như cũ, quần áo thu đông đưa đến công ty giao cho thư ký của tôi là được. Quan trọng là cậu này, cô giúp tôi chọn vài bộ thích hợp, đừng già dặn quá, cũng đừng màu mè quá.

Quản lý là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, phục sức và trang điểm tinh tế, sành sỏi nhưng điềm đạm, trên người mang hương thơm ấm áp.

Cô ta kéo Mặc Đồng lại, mỉm cười nhìn qua một lần, xoay người đi ra ngoài, lát sau ôm vào một chồng quần áo lớn.

Cô ta nhẹ nhàng nói với Mặc Đồng, “Da của cậu trắng, nhưng người lại quá gầy, mặc màu nhạt khá đẹp, chọn quần áo hơi rộng một chút để trông không quá gầy, nhưng cũng không thể mặc rộng quá, trông sẽ không gọn gàng.”

Cô ta lấy một bộ, đưa cho Mặc Đồng, “Mặc vào thử xem.”

Mặc Đồng vào phòng thay đồ, chỉ lát sau đã đi ra.

Trên người là một chiếc áo len đan tay trắng thuần, cổ đứng, trên cổ áo có ba chiếc nút nhỏ cùng màu; quần rộng màu kem, jacket trắng ngắn hơn áo len một chút, có nón, trên nón có hai sợi dây, vừa có thể buộc lại, vừa để trang trí.

Mặc Đồng đứng đó, hơi lúng túng, mắt nhìn ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Quản lý mỉm cười, nói, quả nhiên so với quần áo đen đẹp hơn, lại vuốt vuốt tóc Mặc Đồng, nói, “Cũng nên cắt ngắn một chút.”

Chu Thích Hoài gật đầu, “Tốt, Shelly, cảm ơn cô. Lấy thêm hai bộ phong cách giống vậy, nội y và giày cô cũng xem thử rồi chọn vài thứ cho hợp. Em họ của tôi, vừa đến đây học, thằng nhóc này sợ phiền phức, cái gì cũng không mang theo.”

Mặc Đồng nghĩ thầm, a, anh ta nói dối tự nhiên như vậy, mình có nên phối hợp mà biểu lộ vẻ mặt tương ứng không?

Lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi mỏng, tim đập thành thịch.

Chu Thích Hoài nói, đúng lúc tôi cũng muốn cắt tóc, cùng đi với tôi đi.

Anh ta không nói, tôi đưa cậu đi.

Anh ta nói, cùng đi với tôi.

Dường như quả thật là một người anh dẫn theo đứa em trai, khiến người ta không ngăn được mà có chút mơ hồ.

Khi ra khỏi beauty salon, hai người đều đã cắt tóc; trong beauty salon rất ấm, ra đến ngoài, hai người không hẹn mà cùng rùng mình.

Chu Thích Hoài nở nụ cười.

Mặc Đồng quay mặt sang chỗ khác, cuối cùng nhìn không được, cũng cười.

Chu Thích Hoài nói, tối qua cậu mời tôi ăn cupcake, hôm nay tôi mời cậu ăn bít tết vậy.

Anh ta lái xe đưa Mặc Đồng đến một câu lạc bộ ở Nguyệt Nha hồ. Bít tết ở đó rất nổi tiếng, Chu Thích Hoài luôn đặt sẵn một phòng ở đó.

Hai người ngồi vào bàn, khi đang chờ bít tết được bưng lên thì, Chu Thích Hoài đột nhiên nói với Mặc Đồng, “Đến đây.”

Mặc Đồng giương mắt nhìn anh ta.

Chu Thích Hoài nói, “Đến đây!”

Mặc Đồng cắn môi đứng lên, đi tới trước mặt anh ta. Bị Chu Thích Hoài ấn vai ngồi xồm xuống trước gối anh ta.

17. Chương 17

Mặc Đồng thoáng chớp mắt trắng bệch, gắt gao cắn chặt răng.

Lại thấy Chu Thích Hoài nhẹ nhàng vuốt đầu cậu, vỗ vỗ gáy cậu ba cái, sau đó nói, “Được rồi, đi về đi.”

Mặc Đồng ngậy người, không hề động.

Chu Thích Hoài đưa tay kéo cậu dậy.

“Ồn ngọc, trở về chỗ ngồi đợi thức ăn đi.”

Mặc Đồng lúc này mới đứng thẳng dậy, hơi lảo đảo trở về chỗ mình ngồi xuống.

Chu Thích Hoài chậm rãi nói, “Lúc tôi còn nhỏ, đều cắt tóc ở một tiệm nhỏ cạnh nhà, cắt xong, thợ cắt tóc sẽ dùng bàn chải mềm chải sạch vụn tóc trên cổ, lại xoa thêm phấn, là phấn rôm, trên cổ sẽ có một cái dấu trắng to to, thơm thơm. Về đến nhà, ông sẽ nói, đến đây, vỗ ba cái vào gáy, nói để không nổi rôm nổi sảy. Bây giờ rất khó gặp những tiệm cắt tóc như vậy. Khách quen, có khi trả tiền trước khi cắt, được đối xử như người nhà vậy. Cậu xem, người ta có chút tuổi lại bắt đầu hoài cổ.”

Mặc Đồng hầu như mãi nghe, nghe đến câu cuối cùng, mới đáp, “Anh không phải còn lại một phần lớn thanh xuân sao? Ra về già lão cái gì?”

Chu Thích Hoài ha ha cười, “Trí nhớ thật tốt, rốt cuộc vẫn là đứa trẻ.”

Bít tết rất nhanh đã được dọn lên, Chu Thích Hoài nói, “Tôi gọi cho cậu loại medium well, của tôi là medium rare. Vừa ra nước ngoài, lần đầu ăn bít tết loại medium rare, khi cắt ra thấy còn có máu, quả thật là hết hồn. Nào, chúng ta ăn đi, để ngượng không ngon.” [1]

Lại cúi đầu dặn dò bồi bàn mấy câu, tay bồi bàn liền xoay người đi ra.

Nhìn Mặc Đồng dùng dao nĩa cắt thịt, động tác tuy không rất thành thực, nhưng cũng may mắn không sai, đầu ra đầy đặn hoàng, anh ta hơi bất ngờ.

Mặc Đồng nói, “Sao? Chưa ăn...”

“Thịt lợn nhưng đã thấy lợn chạy qua.” Chu Thích Hoài tiếp vào.

Thật ra khi Mặc Đồng vừa vào cấp ba, khi chất lượng giáo dục bị soi kỹ nhất, trường mở khóa dạy lễ nghi. Mặc Đồng liếc anh ta một cái, đột nhiên nhận ra loại ánh mắt này cực kỳ mờ ám, lại cúi đầu hung hăng cắt thịt, một tia đỏ chậm rãi ửng lên trên mặt.

Chu Thích Hoài nhìn cậu.

Trên trán lòa xòa tóc mái, ngắn ngắn, sợi sợi rõ ràng, trông rất thanh sạch. Ánh mắt kia mê hoặc như vậy, không hợp lắm với khuôn mặt thanh đậm, nhưng lại động lòng người lạ kỳ.

Lòng Chu Thích Hoài hơi khê động.

Anh ta cũng im lặng, cúi đầu chăm chú ăn, mặt không còn lộ chút biểu tình nào.

Bồi bàn tiến đến, mang lên một chai rượu vang.

Chu Thích Hoài ngẩng mặt, đưa tay cầm lấy chai rượu, trên mặt lại là vẻ ôn hòa, nói:

“Nào, ném thử rượu ngon tôi giữ ở đây nào. Năm 82 đấy, cậu thành niên rồi, hẳn là có thể uống một chút rượu vang.”

Nói xong, rót vào chiếc ly trước mặt Mặc Đồng chút rượu, chỉ khoảng hai ngón tay chập lại, lại rót cho mình, nâng ly với Mặc Đồng.

Mặc Đồng bắt chước anh ta nâng ly, uống một ngụm nhỏ.

Không có mùi cồn xông ra, trơn nhẵn như nhung, mùi hương tinh thuần đọng lại trong miệng.

“Thế nào?”

Mặc Đồng buông ly, không đồng ý nói, “Một chai rượu thế này, chỉ sợ bằng tiền lương ba năm trời của công nhân viên chức hạng xoàng, quả thật giống như uống máu, từng giọt nhỏ vào lòng.”

Chu Thích Hoài cười không nói.

Mặc Đồng lại nói, “Marx nói đúng, two nations!” [2]

Chu Thích Hoài cười lớn.

“A, cái cậu nhóc này thật thú vị!”

Lại một cuối tuần, Mặc Đồng lại nướng cupcake, cùng Chu Thích Hoài ngồi ở sofa xem đĩa.

Chu Thích Hoài giơ giơ chiếc bánh trong tay, nói, “Hôm nay tôi có thứ này rất hay, rất hợp với bánh này.”

Nói xong, lấy ra một hộp giấy từ trong tủ bếp, không có bao bì gì. Vừa mở hộp, liền có hương thơm ngát tỏa ra.

“Đây là của một người bạn đầu tư vườn trà tặng đấy, gọi là Thu Hào, hàng năm chỉ lúc này mới có, chỉ được hơn mười cân sản lượng; có người nói, là do các thiếu nữ chế biến, sấy bằng lò gỗ sam, không được dùng lò điện. Chúng ta mặc dù đều không phải người phong nhã gì, nhưng cũng ném thử xem sao.”

Trong phòng lập tức tràn ngập hương trà.

Chu Thích Hoài đưa cho Mặc Đồng một tách, “Ngày mai chúng ta cùng đi xem vườn trà của cậu ấy, sẽ rất thú vị.”

Mặc Đồng cầm lấy tách, ử ngón tay lạnh lạnh trên tách.

Cảm giác ấm áp truyền thẳng vào người.

.....

[1] dùng tiếng Anh vì không biết tiếng Việt nó kêu là gì - ____ - .

[2] tác giả dùng tiếng Anh trong nguyên tác.

Nói vớ vẩn một chút: chương này thấy MĐ hơi bị gần đỡ - ____ -

18. Chương 18

Một chiếc Mercedes-Benz lướt êm trên con đường ra ngoại ô.

Bên đường là những gò đất nhỏ nối tiếp nhau, có nơi có chút cây xanh thấp lè tè, có nơi có mấy tảng đá lớn vàng vàng, không phải cảnh đẹp gì.

Mặc Đồng thu người lại trong ghế cạnh tay lái. Sáng dậy sớm, một phần là vì vậy.

Xe chạy rất êm, càng khiến người ta buồn ngủ. Chờ xe vào khu vực núi Thanh Long, cậu mới chậm rãi khôi phục sinh lực, say sưa nhìn những vườn trà xanh ngăn ngắt ngoài cửa sổ.

Chu Thích Hoài giảm tốc độ.

Thật ra đã qua mùa thu hoạch trà, nhưng trong vườn vẫn còn lác đác vài bóng người, quần áo sáng màu nổi lên giữa sắc xanh khi nhạt khi đậm, bắt mắt vô cùng.

Gần mười một giờ, bọn họ đến vườn trà núi Thanh Long. Ngừng lại trước một ngôi nhà hai tầng.

Nhà còn khá mới, có chút thô kệch, tường ngoài ốp gạch trắng, điểm gạch men xanh cobalt, kính cửa sổ cũng xanh cobalt, dưới ánh mặt trời sáng chói mắt.

Một người đàn ông vạm vỡ đứng ở bậc thềm trước nhà, mặc một bộ quần áo lao động xanh đậm, gương mặt ngăm đen, nụ cười sáng lạn.

Chu Thích Hoài và Mặc Đồng xuống xe. Chu Thích Hoài nói với người đàn ông kia,

“Hi, Cư Bạch.”

Người đàn ông gọi Cư Bạch giơ tay đáp lại.

Chu Thích Hoài nói, “Hôm nay dẫn theo một anh bạn nhỏ đến.”

Cư Bạch nói, “A, trẻ vậy, còn đang đi học à, quả thật là anh bạn nhỏ rồi. Đói bụng chưa, ăn cơm trước đã.”

Mọi người đi vào căn nhà nhỏ.

Mặc Đồng hơi bất ngờ, vì nội thất bên trong đơn giản đến không ngờ, ngay cả sofa hình như cũng là tự làm, bàn cũng vậy, thậm chí chỉ đánh một lớp vecni, còn lưu lại dấu vết của thớ gỗ. Dây leo xanh rờn bỏ khuyết vào chỗ trống của căn phòng.

Cơm nước rất nhanh đã được dọn lên.

Mỗi món đều có hương trà thơm ngát, lại còn có cả món thử rừng nấu với lá trà, rất đặc biệt.

Cơm nước xong, Cư Bạch lấy hai chiếc mũ rơm mới đưa cho Chu Thích Hoài và Mặc Đồng, ba người cùng đi về phía vườn trà.

Sắp đến tháng mười hai, khá lạnh, nhưng buổi chiều nắng vẫn còn rất tốt, ấm áp chiếu vào người, khiến cho người ta mơ màng tưởng như đang là mùa xuân.

Đến vườn trà, Chu Thích Hoài đội mũ vào, giơ cầm chỉ chỉ những bụi trà rậm rạp trước mắt.

“Đây là Thu Hào à?”

Cư Bạch không chút khách khí trừng mắt nhìn anh ta, “Nghĩ sao vậy! Tôi sao lại đem Thu Hào ra đây cho anh giẫm hư, đây chỉ là Vũ Hoa bình thường thôi, bên kia kia...” Anh ta dùng một ngón tay chỉ ra xa xa, “Mới là Thu Hào của tôi.”

Nhìn theo tay anh ta chỉ, là một mảnh xanh nồng, dưới ánh nắng trông như được khảm vàng.

Cư Bạch thu lại ánh mắt quyến luyến, cười ngắt lấy một chiếc lá, giơ lên cho Chu Thích Hoài và Mặc Đồng xem, “Hái trà chú ý từng cái lá từng cái mầm, chọn cái giống cái này.”

Nắng rọi xuống chiếc lá nhỏ xanh nhạt, nổi một chiếc mầm nho nhỏ, trong suốt lóng lánh, đáng yêu như ngọc.

Cư Bạch ném cho bọn họ hai cái giỏ tre.

“Làm việc đi, hai giờ nữa tôi đến kiểm tra.”

Mỗi người tự chọn một cây trà, chăm chú hái.

Gió lành lạnh thổi qua, trước mắt ngập sắc xanh, khéo mắt lại bắt được một góc áo của người kia.

Khi Chu Thích Hoài ngẩng đầu, anh ta thấy Mặc Đồng đã bỏ mũ, nhìn ra vườn trà phía xa, đôi mắt ánh sắc xanh bạt ngàn lại càng thêm trong vắt như hai dòng suối, một dòng trong mát, một dòng ngọt lành.

Chu Thích Hoài đứng quay lưng về phía mặt trời, dời mắt đi, trong lòng bỗng có gì đó ngoài dự liệu nhẹ nhàng nổi lên.

Anh ta đi khắp cùng trời cuối đất, trải qua vô số chuyện, làm sao lại không rõ cái đó là gì.

Nhưng mà, Chu Thích Hoài là loại người gì, làm sao lại có thể để mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát của mình?

Anh ta nở nụ cười.

Đi đến cạnh Mặc Đồng, “Đang nghĩ gì vậy?”

Mặc Đồng chậm rãi quay đầu lại, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Trong veo nhưng buồn.

Cậu nói, “Lúc còn rất nhỏ, mẹ từng nói, trên đời này, hy vọng lớn nhất của bà là được làm việc trong một tiệm trà, vừa sạch sẽ vừa an bình vừa thơm mát. Nhưng bà cả đời này lại không có duyên với cả ba thứ đó. Nhìn như gần trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời.”

Chu Thích Hoài trầm ngâm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu thiếu niên, “Vậy cậu thì sao? Hy vọng lớn nhất của cậu là gì?”

Mặc Đồng nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, để ánh nắng nhẹ nhàng rọi lên mặt.

“Tôi à, tôi muốn học thật giỏi.”

Ngoại trừ tri thức ra, ta còn có thể dựa vào cái gì để mà thay đổi vận mệnh của mình?

Vì cái hy vọng này, cái gì ta cũng làm.

Gần năm giờ, Chu Thích Hoài và Mặc Đồng lên đường trở về N thành.

Mặc Đồng cầm trong tay một hộp giấy nhỏ, bên trong là trà được sao từ những lá trà bọn họ hái được lúc chiều, chỉ một nắm rất nhỏ, vừa đủ một ấm trà.

Từ kính chiếu hậu, có thể thấy Cư Bạch vẫy tay tạm biệt bọn họ.

Chu Thích Hoài đột nhiên nói, “Cư Bạch là bạn thân của tôi hồi học trung học, nhìn cậu ta hôm nay không màng thế sự như vậy, ai dám nghĩ năm năm trước cậu ta là một huyền thoại trên sân chứng khoán Giang Chiết [1]? Tất cả, cũng chỉ vì một chữ tình.”

Mặc Đồng nhẹ nhàng áp hộp giấy vào mặt, cọ cọ, gọi, “Chu Thích Hoài...”

Đây là lần đầu tiên cậu gọi cái tên này.

“Ừ?”

“...Chúng ta... Trở về đi...”

“Được.”

Chu Thích Hoài nở má.

Mặc Đồng tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Lúc đầu chỉ là muốn giấu muôn vãn tâm sự dậy lên trong mắt, sau lại thực sự mệt mỏi, dần dần ngủ.

Vẻ tươi cười trên mặt Chu Thích Hoài chậm rãi biến mất.

.....

[1] Giang Tô và Chiết Giang

19. Chương 19

Vào tháng mười hai, hai luồng không khí lạnh đến cùng lúc, nhiệt độ lập tức rơi xuống thấp, gió thổi lá vàng rụng đầy mặt đất, cả N thành hiện ra vẻ tiêu điều của mùa đông.

Trước đây, hàng năm khi khí hậu thay đổi, Mặc Đồng sẽ bị viêm khí quản, ho sù sụ. Năm nay lại không có gì, hơn nữa bệnh đau đầu cũng tốt hơn rất nhiều, đã rất lâu rồi không dùng thuốc giảm đau.

Chu Thích Hoài đi công tác ở Hongkong, thoáng cái đã qua mười ngày.

Mặc Đồng ở nhà một mình, khi bút người ra khỏi đồng sách vở, không ngờ lại thấy vắng vẻ. Có lúc nửa đêm nằm mơ, trong lúc mơ màng sẽ nghe được tiếng ho của anh ta, ngửi thấy mùi thuốc lá như có như không tỏa ra từ thư phòng.

Mặc Đồng sẽ thỉnh thoảng lấy chăn trùm kín đầu, lòng cảm tức máng mình đầu óc hồ đồ mà đi nằm mơ.

Nhưng Chu Thích Hoài vẫn không có chút tin tức nào, một cuộc điện thoại cũng không.

Tròn nửa tháng trôi qua.

Một đêm, Mặc Đồng khát nước, thức dậy định xuống bếp uống chút nước, vừa mở cửa phòng, đã thấy nhà bếp sáng đèn, thân hình cao lớn kia đứng dưới ánh đèn.

Anh ta chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy Mặc Đồng.

Khóe miệng Mặc Đồng chậm chậm nổi lên một nụ cười nhẹ trong vắt, nhạt như cơn gió nhẹ; trong đáy lòng, ở một góc không ai biết, lại mọc lên một ngọn lửa nhỏ nhỏ, một tia ấm áp dâng lên từ tận trong lòng, từ khóe mắt đến vành tai đều ấm áp.

Chu Thích Hoài nhìn cậu bé đứng trước mặt, đôi mắt ngái ngủ vừa liếc qua đã trong suốt như nước, sóng nước đầy tràn.

Mấy ngày qua, cậu hình như cao thêm một chút, sắc mặt cũng không tái nhợt có bệnh như trước.

Ánh mắt nóng ấm, nụ cười nhàn nhạt đan trên khuôn mặt thanh tú, dẹt nên muôn vạn lời nói.

Đó chính là những lời mà anh ta cần, chính là kết quả mà anh ta mong muốn, hôm nay cuối cùng đã có thể đưa tay chạm vào.

Chu Thích Hoài lại bỗng nhiên thấy trong lòng xẹt qua một tia đau đớn rất nhỏ, vừa lóe lên đã liền qua đi.

Chu Thích Hoài dời mắt, nhàn nhạt nói, “Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?”

Mặc Đồng nói, “Tôi khát nước, anh... Uhm, có muốn uống chút trà không?”

Chu Thích Hoài nói, “Không cần.” Âm điệu vẫn ôn hòa như trước, nhưng lại có chút xa cách xen vào giữa, Mặc Đồng nghe được hơi sững sốt.

Sáng hôm sau, Mặc Đồng dậy sớm, hâm nóng sữa, rán trứng, mua bánh quẩy, chần chờ một lúc lâu, gõ cửa phòng cho khách, thật lâu không thấy mở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, cửa lặng lẽ mở ra, không có người trong phòng.

Mấy ngày sau, Chu Thích Hoài không về.

Cũng không điện thoại.

Trời càng thêm lạnh, vừa lạnh vừa ẩm, Mặc Đồng lại bị cảm.

Sốt hai ngày, buổi tối ho không ngủ được, uống thuốc qua loa cũng không thấy đỡ, cậu cũng không muốn xin nghỉ, cố gắng đi học hai ngày, đến chiều ngày thứ ba không có tiết, trở về nhà, bữa trưa cũng không ăn, liền ngủ.

Ngủ rất không yên, đầu tiên là lạnh thấu xương, không lâu sau lại thấy cả người nóng bức, cả người cuộn lại trong chăn thành một khối nho nhỏ, mơ mơ màng màng cũng không nhận thức được thời gian.

Mãi đến khi một đôi bàn tay to lớn ấm áp kéo cậu ra khỏi chăn, chiếc đèn ngủ đầu giường cũng được chỉnh sáng lên, ánh sáng rọi vào khiến cậu cau mày quay mặt đi.

Một chiếc gối được kê vào dưới vai cậu, hô hấp thoáng dễ dàng hơn một chút.

Chu Thích Hoài dùng mu bàn tay lau mồ hôi lạnh trên trán cậu, chỉnh đèn mờ đi.

“Bị bệnh sao không nói, dậy được không? Chúng ta đi bệnh viện.”

Mặc Đồng nghe giọng nói trầm thấp bình thản của anh ta, bỗng nhiên thấy tủi thân lạ kỳ, nhưng không nói được, cũng không thể nói rõ, để ý thì không đúng, lại không thể kể ra. Chỉ cắn răng nói, “Không!”

“Vậy uống thuốc trước đã.”

“Không!”

Chiếc bóng cao to của Chu Thích Hoài phủ lên giường, yếu ớt chụp lên Mặc Đồng.

“Mặc Đồng, chúng ta là xã hội văn minh. Bệnh mà còn cố chịu, đó là hành động của người rừng.”

Mặc Đồng rút người sâu vào giường, nửa đầu vùi trong chăn. Dày giọng nói, “Tôi là người rừng, còn chưa tiến hóa xong.”

Chu Thích Hoài cũng không nói nữa, vài tiếng động rất nhỏ vang lên, Mặc Đồng còn chưa kịp phản ứng đã bị lôi ra khỏi chăn, bị giữ chặt trong một khuôn ngực rộng chắc, một ngụm nước trút vào, cậu còn chưa kịp mở miệng nói tiếng nào, một dòng thuốc nước mùi vị quái lạ đã đổ xuống. Cảm bị nắm quá chặt, không xoay đầu đi được chút nào.

Sau đó, cả người bị nâng bổng lên, thả lên sofa, người đàn ông kia thay tấm ra giường ướm mồ hôi nhần nhúm như mặt bà lão một cách nhanh chóng không gì sánh được, phủ ra mới lên lại ôm Mặc Đồng đặt lên giường, tất cả diễn ra chỉ trong chốc lát, Mặc Đồng ngạc nhiên, bất ngờ, kinh hoàng, nửa chữ cũng không thốt lên được.

Dưới thân là cảm giác khô ráo mát mẻ, lại thêm được tính khiến Mặc Đồng rất nhanh đã ngủ.

Tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ, người thoải mái hơn rất nhiều.

Một lát sau, ký ức về đêm hôm trước mới chậm rãi trở lại, mặt Mặc Đồng dần dần nóng lên, nhất định là đỏ ửng cả lên. Cậu kéo chăn che khuất miệng mũi, len lén nở nụ cười.

Mặc thêm chiếc áo khoác dày, đi vào phòng khách.

Anh ta đang ăn sáng, trong tay là tờ báo dày cộp.

Tất cả đều giống như trước, dường như anh ta chưa từng rời khỏi.

Mặc Đồng đi qua, không có cách nào khác, bàn chải đánh răng và gì gì của cậu đặt trong gian ngoài nhà tắm. Chỉ mong mình có thể biến thành một cái hạt nhỏ, nổi trong không khí mà bay qua.

Thực sự là chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Người đàn ông kia mắt nhìn chăm chăm tờ báo, chậm rãi uống trà.

Đột nhiên mở miệng, “Sắp đến Giáng sinh rồi, công ty tài trợ một buổi lễ văn hóa ẩm thực Khổng Tử. Nhanh lên một chút thì tốt, không thì chẳng còn gì mà ăn.”

Mặc Đồng hạ mắt, cắn môi.

“Tại miếu Khổng Tử? Anh sẽ đi?”

“Ừ.”

“Cho tôi xin, mặc Armani mà đi chen lấn ăn quà, buồn cười lắm.”

Anh ta ngẩng mắt nhìn, ánh mắt trầm trầm.

Chống lại ánh mắt dò dẫm né của Mặc Đồng.

Mặc Đồng mơ hồ nghĩ ánh mắt kia có chứa thứ gì đó mà cậu không chạm vào được, nhưng cậu không có thời gian mà cân nhắc kỹ.

Vì, anh ta bỗng cười phá lên.

.....

Note: Ở Nam Kinh, Giáng sinh mọi người thường đến miếu Khổng Tử chơi. Btw, N thành chính là Nam Kinh, rất nhiều địa danh của Nam Kinh đều xuất hiện trong này (chợ Kim Kiều Ngân Kiều, hồ Nguyệt Nha,...) Ban nhạc mã tử mình cũng là “đặc sản” của Nam Kinh.

20. Chương 20

Mặc Đồng từ trên sân thượng thấy một chiếc Polo cũ màu bạc đậu dưới lầu, cửa xe mở ra, một người đàn ông bước ra, mặc một chiếc jacket nâu nhạt nửa cũ nửa mới, đứng đó đưa tay ngoắc cậu.

Mặc Đồng giật mình, cư nhiên lại là Chu Thích Hoài.

Người này!

Quen nhìn anh ta mặc vest khoác nghiêm chỉnh, thật không ngờ anh ta mặc quần áo thường lại là vậy.

Mặc Đồng đi xuống lầu, đứng trước mặt anh ta, nghiêng đầu, nhìn anh ta đột nhiên tỏa ra ánh rực rỡ của tuổi trẻ, vầng trán rộng, mắt sáng môi hồng, thì ra anh ta vốn đẹp trai như vậy.

Mặc Đồng nhàn nhạt cười, ba phần thích thú ba phần ngượng ngùng, một chút một chút, giấu cũng không giấu được sự vui sướng.

Chu Thích Hoài nói, “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Không phải nói đi ăn quà sao? Không phải nói ăn quà mặc âu phục không đúng? Quên rồi à?”

Đỗ xe vào bãi đỗ xe của miếu Phu tử [1], hai người hòa vào dòng người đi bộ trên phố.

Sắp đến Tết Dương lịch, người cũng nhiều, rất nhiều người cha công kênh con gái nhỏ trên vai. Vẫn chưa đến Tết Âm lịch, nhưng vì lễ hội ẩm thực, người bán hàng bày quầy bán hoa đăng, bọn trẻ đứa cầm đứa kéo đèn ***g đủ màu chạy giữa đám đông, cảnh tượng đây không khí lễ hội, là một giấc mộng ấu thơ vỡ nát mà Mặc Đồng luôn nhớ về.

Lúc còn rất rất nhỏ, Cha mua cho cậu một chiếc đèn hình thỏ con, cậu kéo đèn, lắc lư đi, giống như con chim cánh cụt con đầy hạnh phúc. Khuôn mặt của cha đã không còn rõ nữa, giống như một bộ phim câm cũ, những hạt rì rầm trắng cứ nổi lên làm hỏng hình ảnh, nhưng không xóa được cái ký ức nho nhỏ ẩn sâu trong đó.

Mặc Đồng hơi ngẩn ra, tất cả đều lọt vào mắt Chu Thích Hoài.

Trước Đại Thành điện [2], đã có lớp lớp người tụ tập, người chủ trì đang mời nhà tài trợ cắt băng.

Mặc Đồng ngồi trên lan can chiếc cầu đá, nhìn một người đàn ông trung niên dùng kéo cắt đoạn lụa đỏ, cúi đầu nói với Chu Thích Hoài, “Kia hẳn là vai của anh phải không? A ha, không ngờ lại lười biếng, không nên, không nên a.”

Chu Thích Hoài dựa vào lan can, vẻ mặt thản nhiên nhàn hạ, “Nếu như chuyện gì tôi cũng phải tự tay làm thì, Mặc Đồng, không đến bốn mươi tôi sẽ nếp nhăn đầy mặt, tóc bạc trắng. Cậu đến miếu Phu tử nhiều lần như vậy, hẳn là hiểu được đạo lý Lao tâm giả chế nhân [3].”

Sự tự tin cùng khí thế của anh ta khiến Mặc Đồng vô ý thất thần.

Để che giấu, Mặc Đồng nhẹ nhàng nhảy xuống, “Siêu thật, siêu thật.” Kéo Chu Thích Hoài đi khắp nơi ăn quà.

Trước tiên ăn một chén miến huyết vịt, lại ăn hai quả lão lỗ thiết dẫn [4], đậu hũ khô nấu với nước súp gà, ngó sen mật đường. Bỗng một mùi hương là lạ truyền đến, Mặc Đồng ra sức hít hà, reo lên một tiếng, bỏ lại xiên mứt, chạy đến một quầy nhỏ, chỉ lát sau mang hai xiên về, đưa cho Chu Thích Hoài một xiên, đôi mắt đen lấp lánh như mực hơi nheo lại, vừa trêu tức vừa khiêu khích nhìn.

Một xiên đậu hũ thối rán vàng, bên ngoài cháy xém nhưng bên trong vẫn mềm.

Tôi không tin một tay VIP như anh sẽ ăn cái này trước mặt mọi người.

Chu Thích Hoài cũng không nói gì, đưa tay cầm, ngồi xồm xuống một tảng đá trên sân, ăn ăn, chỉ lát sau anh ta đã ăn hết sạch.

Mặc Đồng đỏ mặt, quay đầu đi cười, bị Chu Thích Hoài nắm mũi kéo lại.

“Nhóc, lúc tôi lê la ở miếu Phu tử, cậu còn không biết đang ở đâu à.” Nói một tràng kiểu N thành, Mặc Đồng mắt sáng long lanh nhìn anh ta.

Sóng gợn bành bồng, một chuỗi bọt nước tên ‘vui sướng’ bắn ra, nhuộm lên lông mi, lên mặt.

Chu Thích Hoài quay đầu đi, không nhìn đôi mắt đó.

Lại nói, “A, nghe bài này này, sao lần nào mình đến cũng luôn nghe nó?”

Mặc Đồng nói, “Cái này a, gọi là miếu ca của miếu Phu tử. Mỗi lúc là mỗi bài khác nhau. Đầu tiên là ‘Yêu một người thật khó’, sau là ‘Người ấy nhất định rất yêu bạn’, ‘Chuột yêu gạo’, ‘Hai con bướm’. Bây giờ là đến bài ‘Take me to your heart’ này.”

“Ai, nghe muốn chai lỗ tai. Cậu hát một bài đổi không khí xem.”

Mặc Đồng xoay người đi, nhìn mặt nước xanh lục trầm trầm. Lát sau, nhẹ nhàng cất tiếng hát:

Đi qua một ngọn núi, một tòa thành, một ngôi làng

Đi qua hồng trần thị thị phi phi giả giả thật thật

Người qua kẻ lại có thể hỏi hay không

Ai đến thấp cho anh ngọn đèn kia

Phồn hoa là một giấc mộng, một làn khói mây, một khoảng không

Tình duyên là ngọn gió nổi lên rồi lặng, đến rồi lại đi

Người yêu của anh có thể đang chờ hay không

Ai đến lau nước mắt cho anh

Phồn hoa là một giấc mộng, một làn khói mây, một khoảng không

Tình duyên là ngọn gió nổi lên rồi lặng, đến rồi lại đi

Người yêu của anh có thể đang chờ hay không

Ai đến lau nước mắt cho anh

Tô Tam... Anh sao biết được

Trên đời điên đảo đổi trắng thay đen

Tô Tam... Anh sao trốn được

Cuộc đời đã định trước bị thương tổn vì tình

Nếu như không có nụ hôn ngày đó

Có thể hay không cam tâm tình nguyện làm một kẻ cuồng dại [5]

Tiếng hát của cậu không khoan [6], khí tức cũng có chút bất ổn, thanh âm nhưng lại trong trẻo êm dịu không vẩn một hạt bụi.

Chu Thích Hoài mãi mê nghe, trong dòng nước sâu không thấy đáy có gì đó bắt đầu trở mình, lại dần dần chìm xuống.

Cái nên chìm thật sâu trong nước sao lại muốn nổi lên? Cái nên chôn giấu đi, sao lại muốn mọc lên theo làn gió?

Chu Thích Hoài nói, “A, sao lại là bài này? Đây là bài hát của lứa tuổi bọn tôi, bọn nhóc các cậu không phải thích Châu Kiệt Luân sao?”

Nhóc này nhóc nọ, cái người này luôn gọi mình như vậy, Mặc Đồng liếc mắt một cái, trong lòng lại thấy vui mừng.

“Không phải là vì chiều cổ hầu vị của lão già là anh sao?”

“Lão già? Tôi?”

Mặc Đồng nhảy đến trước mặt anh ta, rồi đi lùi lại.

“Là anh nói mà, tôi có thể thỏa thích biểu lộ sự bất mãn với anh.”

Khi hai người đến bãi gửi xe, gặp một người bán rong chào hàng, đưa ra một chiếc đèn ***g hình thỏ thật lớn, trắng như tuyết, mắt đo đỏ.

Chu Thích Hoài trả tiền, gọi Mặc Đồng đang há miệng đứng ngây ra bên cạnh, mở cốp xe sau, còn không bỏ vào à?

Mặc Đồng lên xe, dán cái trán nóng hổi vào tấm kính xe lạnh lẽo, im lặng đến mức cả hơi thở cũng trở nên thật nhẹ.

Chu Thích Hoài nổ máy xe.

Nét mặt vẫn rất bình tĩnh.

Xem, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, không phải sao? Ta vẫn như cũ, có thể khống chế tất cả.

.....

[1] Phu tử = Khổng Tử.

[2] Đại Thành điện: điện chính trong miếu Khổng Tử.

[3] Lao tâm giả trì nhân, lao lực giả trì vu nhân , : ý nói người lao động trí óc thống trị người khác, người lao động chân tay sẽ bị người khác thống trị.

[4] Không biết món gì, nguyên văn .

[5] Bài hát “Tô Tam khởi giải” (Tội phạm Tô Tam bị áp giải) , là một bài Kinh Kịch (!)

..

..

[6] Có lẽ ý nói âm vực không rộng.

...

.....

21. Chương 21

Happy New Year everyone!!!! Wish you all the best luck and a wonderful year

Đã mười một giờ đêm.

Mặc Đồng nhìn cây thông Noel bày trong phòng, cậu vừa mua về lúc chiều. Sau đó treo mấy vật trang trí nhỏ lên.

Hôm nay là đêm trước Giáng Sinh, Mặc Đồng nhìn chiếc hộp tròn đặt dưới gốc cây, bọc trong giấy gói xanh dương đậm, buộc ruybăng bạc, kết thành một chiếc nơ hoa phức tạp.

Đây là lần đầu tiên Mặc Đồng đón Giáng Sinh.

Trước đây, cậu sợ nhất là các dịp lễ tết; gia đình người ta đoàn tụ chỉ càng tô đậm nỗi khổ của bản thân.

Mẹ sẽ dẫn cậu về nhà, nhưng suốt đêm luôn có người đánh bài, khói thuốc mù mịt, cậu bé nhỏ xíu cứ giương mắt mong có người cho một chiếc bao lì xì nhỏ hoặc một món đồ chơi be bé, chờ mãi chờ mãi cuối cùng lại cuộn người trong góc tường mà ngủ.

Nhưng hôm nay sẽ không như vậy chứ?

Mặc Đồng quần quăn dây trang trí trên ngón tay, ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Trên đường vắng ngắt, không có bóng chiếc xe quen thuộc kia.

Cơn buồn ngủ dâng lên từng chút một, lò sưởi trong phòng rất ấm, Mặc Đồng nằm trên tấm thảm dày, thì ra chờ một người là chuyện có thể khiến người ta mỉm cười ngay cả khi đang buồn ngủ.

Cửa mở ‘cách’ một cái.

Chu Thích Hoài đi vào.

Mặc Đồng thoáng cái bừng tỉnh, ngồi dậy, ôm gối nhìn anh ta. Đôi mắt đầy buồn ngủ dần dần trong lên, giống như bầu trời đêm dần dần chuyển sang bình minh.

Chu Thích Hoài tay ôm một chiếc hộp thật to, mỉm cười nói, “A, đã trang trí xong cả rồi. Tiếc là hôm nay công ty đãi tiệc, không trở về ăn bữa tối Giáng Sinh được.”

Anh ta đi đến ngồi cạnh Mặc Đồng, đặt chiếc hộp dưới gốc cây.

“Quà, của cậu đấy.”

Lại quay đầu nhìn Mặc Đồng, “Tôi có quà không? Hay là về muộn quá, quà bị vứt đi rồi?”

Mặc Đồng hừ một tiếng, “Tôi không phải đàn bà, làm gì nhỏ nhen như vậy.”

Nói xong, cầm chiếc hộp xanh đậm có nơ hoa màu bạc đưa cho anh ta.

Chu Thích Hoài vừa định mở, Mặc Đồng liền đặt một tay lên trên, nói, “Không phải là cái gì quý giá, nói trước, nếu anh cười, tôi sẽ ném ra ngoài cửa sổ.”

Chu Thích Hoài ánh mắt thâm trầm nhìn Mặc Đồng, nói, “Không đâu. Tôi đảm bảo!”

Mặc Đồng lấy tay ra, nhìn chỗ khác, chỉ thấy mặt nóng bừng.

Chu Thích Hoài mở hộp.

Là một chiếc tách trà gốm thủ công, trên thân là hình khuôn mặt người, khuôn mặt tuy có hơi bị cường điệu hóa nhưng vừa nhìn đã biết ngay là Chu Thích Hoài.

Mặc Đồng đùa đùa chiếc chuông nhỏ treo trên cành cây, “Tôi tự làm đấy, không làm xấu anh phải không?”

“Không chỉ vậy, nó... Đẹp hơn tôi nhiều. Cảm ơn cậu, Mặc Đồng.”

Mặc Đồng lắc chiếc chuông bạc nhỏ khiến nó kêu lên leng keng, tiếng chuông nhỏ giòn tan, nhịp nhàng như tim đập.

Chu Thích Hoài ngừng một chút, nói, “Không xem quà của tôi cho cậu à?”

Mặc Đồng cầm lên chiếc hộp thật to nọ.

Chiếc hộp đơn giản, không nhãn hiệu, không gói, nặng nịch.

Mặc Đồng chậm rãi mở hộp.

Chưa từng có người nào tặng quà cho cậu, cậu mở hộp thật thật chậm, thưởng thức niềm vui được nhận quà vốn chưa từng trải qua.

Trong hộp, một đôi bốt cổ ngắn lẳng lẳng nằm.

Là da trâu loại tốt nhất, bên trong lót lông dê con dày trắng muốt.

Mặc Đồng nhìn chằm chằm đôi giày rất lâu. Nghe Chu Thích Hoài nói, “Ở Hongkong có một hiệu giày lâu đời, ông chủ đã gần bảy mươi tuổi. Giày ở chỗ ông ta toàn bộ làm thủ công, chỉ làm theo yêu cầu, rất nổi tiếng, nhưng lão thợ cả tuổi cao, toàn là do con và đệ tử làm, đây là đôi giày cuối cùng ông ta tự tay làm. Nào, mang thử xem. Khi còn bé, bà tôi từng nói, mùa đông a, chân ấm thì đầu cũng ấm.”

Mặc Đồng không động đậy, chỉ yên lặng nhìn đôi giày trong hộp.

Cậu còn nhớ rõ hồi học lớp năm, sống tại nhà một người dì họ xa bên nội. Khi đó, cậu đó chỉ một đôi giày ấm để đi mùa đông, khi làm vệ sinh ở trường thì bị bị bẩn, chủ nhật cậu giặt sạch, để trên sân thượng hong cho khô, không ngờ lại quên lấy vào. Ban đêm không khí lạnh đột nhiên tràn đến, hôm sau mang vào thì đã đông cứng lại. Cậu cứ mang đôi giày đó đến trường, quả thật là lạnh thấu xương. Khắc vào trong trí nhớ, đâm vào lòng, cái lạnh, cái đau đó, suốt đời không quên được.

Mặc Đồng vẫn ôm hộp, không nhúc nhích.

Những ngày tháng trôi giạt từ gia đình này đến gia đình khác, những ngày tháng hạ mắt nhu thuận trước những người xa lạ, có ai từng hỏi cậu một câu, con ăn có no không? Con có đủ ấm không.

Cuối cùng, Mặc Đồng hai tay ôm chặt chiếc hộp, đầu cúi về trước, yên lặng khóc.

Chu Thích Hoài nhìn đôi vai gầy nhè nhẹ run của cậu, một lúc lâu sau, rốt cuộc kéo cậu vào lòng.

Lúc đầu cậu cố nén lại, chỉ nức nở, đến cuối cùng từ khúc nghẹn ngào trở thành khúc lớn như trút hết nỗi lòng.

Cậu cứ như vậy, vùi trong cái ôm đó, dựa vào đôi vai kia, chỉ cảm thấy ấm áp vô hạn.

Nhưng, cậu không nhìn thấy ánh mắt u ám nặng trĩu của Chu Thích Hoài, không nhìn thấy khuôn mặt lộ ra muôn vàn cảm xúc khác nhau của Chu Thích Hoài.

22. Chương 22

Hi, mình làm bộ này không có beta, và có nhiều lúc đầu óc không được tỉnh táo lắm, nên nếu có bạn nào thấy đoạn nào khó hiểu thì xin comment lại trên blog ở ngay chương đó, hoặc gửi mail đến dreammy.13@gmail.com cho mình, để mình chỉnh lại nha. Thks all for your support !

Chu Thích Hoài cùng An Mặc Đồng đợi trong ga hành khách của sân bay Lộc Khẩu hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng, Chu Thích Hoài cũng nhìn thấy người mà anh ta cố ý mang theo Mặc Đồng cùng tới đón.

Đó là một người đàn ông tuổi tác so với Chu Thích Hoài không cách biệt nhiều lắm, dáng người cao gầy, khuôn mặt trắng nõn, mang kính gọng bạc.

Chu Thích Hoài mỉm cười đến đón, ôm nhẹ người nọ.

Quay đầu lại kéo Mặc Đồng, “Đây là bạn làm ăn của tôi, cũng là bạn thân thời đại học, Trần Hạo Thiên. Hạo Thiên, đây là An Mặc Đồng.”

Trần Hạo Thiên trầm ngâm nhìn kỹ Mặc Đồng, đôi mắt sáng rực sau gọng kính sâu thẳm như một đầm nước cổ. Sau đó, anh ta gật đầu, “Xin chào, thì ra, cậu là Mặc Đồng.”

Chiếc Mercedes-Benz lướt êm trên đường cao tốc dẫn ra khỏi sân bay.

Chu Thích Hoài và Trần Hạo Thiên thoải mái trò chuyện với nhau, Mặc Đồng ngồi ở ghế sau yên lặng lắng nghe.

Chu Thích Hoài hỏi, “Ti Ti vẫn OK chứ? Chuyển cậu đến đây giúp tớ, cô ấy sẽ không trách tớ đó chứ?”

“Cô ấy à? Sợ là cảm ơn cậu còn không kịp. Hơn một tháng trước bố mẹ tớ từ Toronto về giúp trông cháu, lại có bảo mẫu, cô ấy bây giờ mỗi ngày đọc sách lên mạng, dạo phố mua sắm, cùng đám chị em mở tiệc trà, quyền tiền làm từ thiện, sướng không biết bao nhiêu mà kể. Hôm nay tớ đi, càng không ai quản cô ấy, làm sao mà trách được.”

Chu Thích Hoài cười nói, “Ti Ti dường như chẳng bao giờ lớn lên, hơn phân nửa những người sinh ra ngập muông bạc [1] đều có chút hồn nhiên như vậy. Niềm Niềm thế nào?”

Giọng nói Trần Hạo Thiên không giấu được vẻ hưng phấn.

“Rất tốt! Tớ chưa bao giờ gặp đứa nhỏ nào buồn cười như vậy. Con bé vậy mà biết mắng người ta rồi đấy. Hôm nọ, con bé nói muốn chocolate, tớ không cho, con bé vừa khóc vừa nói daddy shit! daddy shit! Hahaha!”

Mặc Đồng im lặng cười.

Đây là lần đầu tiên cậu chủ động đi gặp người quen của Chu Thích Hoài, những chuyện xảy ra trong quá khứ khiến cậu chỉ muốn trốn thật kĩ, không muốn lại nhìn thấy những khuôn mặt, những ánh mắt đầy cảm hận và khinh miệt kia.

Nhưng, người tên Trần Hạo Thiên này, không hiểu sao lại khiến cậu thấy rất có thiện cảm.

Chu Thích Hoài cười, “Trên đời còn có người bố như vậy, thấy con gái mắng người còn vui sướng như vậy.”

“Chỉ cần con bé không chua ngoa, bé gái thì mồm mép một chút cũng không phải chuyện xấu. Ít ra, trong đó cũng không có ý gì. A, lại nói, Mặc Đồng hình như yên lặng quá.”

Trần Hạo Thiên dựa vào lưng ghế ngoái nhìn ra phía sau.

Chu Thích Hoài nói, “Ừ, Mặc Đồng, cậu ấy là một đứa nhóc rất được, thành tích rất tốt. Cũng không nói nhiều.”

Trần Hạo Thiên xoay người sang, “Cái đó chẳng phải rất giống cậu à?”

Chu Thích Hoài đáp, “Ừ. Giống tớ.” Giọng nói không lộ nửa phần tâm tình.

Trần Hạo Thiên liếc nhìn Chu Thích Hoài một cái, khéo léo đổi đề tài, “Cậu này, gần đây có gặp Sở Kiều không? Hiện giờ cô ấy ở đâu?”

Chu Thích Hoài nói, “Sau tang lễ, tớ vẫn không thấy cô ta. Về phần cô ta ở đâu, có thể đang đi mua sắm ở Pháp, hoặc đang xem triển lãm tranh ở Italy, hoặc đang tắm nắng ở Hawaii.”

“Vậy các cậu...”

“Tình trạng này đã kéo dài mấy năm rồi, cũng không phải mới đây.”

Bọn họ tuy thấp giọng nói chuyện với nhau, nhưng Mặc Đồng vẫn nghe rõ.

Cậu biết bọn họ đang nói chuyện gì, cậu tự ám thị bản thân rằng những chuyện này không liên quan gì đến mình. Cậu đặt trán lên cửa kính, nhưng không kèm chế được lòng mơ hồ chờ mong; cái loại tâm trạng khiến cậu hoang mang này, cậu biết rõ nó đang từng chút từng chút ngấm vào lòng mình, nhưng cậu vô lực ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản.

Đêm đó, Chu Thích Hoài mở tiệc đón Trần Hạo Thiên, tiện thể giới thiệu anh ta với các nhân viên cao cấp và bạn hàng chủ chốt của công ty.

Mặc Đồng cũng ở đó.

Trần Hạo Thiên nói, cậu là khách tôi mời, không cần lo lắng.

Mặc Đồng mặc một bộ âu phục thoải mái kiểu dáng rất đơn giản, lẫn giữa một đám người quần áo chỉnh tề, đứng trong một góc mà quan sát yến tiệc linh đình, đôi mắt không kèm được cứ tìm kiếm dáng người cao lớn kia; thỉnh thoảng ánh mắt hai người gặp nhau, Chu Thích Hoài sẽ cười nhẹ nâng ly về phía cậu.

Mặc Đồng mặt sẽ hồng lên, sẽ quay đầu đi nhìn ra bầu trời đêm mùa đông đen thẫm.

Mặt kính cửa sổ phản chiếu một bóng người xinh đẹp, bóng người kia mở miệng gọi cậu, “An Mặc Đồng?”

Mặc Đồng quay đầu lại, thấy Đái Tô Tử.

Đêm nay cô rất đẹp, mặc một chiếc áo dạ hội trắng bạc, mang đôi bốt trắng, tóc búi cao, đám tóc lò xo trước trán được nhuộm highlight bạc; cô quả thật là một cô gái đẹp.

Mặc Đồng cười thân thiện, “Chào.”

Sau đó, cậu liền thấy Đàm Lực theo sát cô như hình với bóng.

Đàm Lực vòng tay ôm lấy Đái Tô Tử, kinh ngạc nói, “An Mặc Đồng, cậu sao lại ở đây?”

“Tôi chỉ đến xem thôi.”

“Đến xem?” Đàm Lực cười nhạo một tiếng, “Đây không phải chỗ có thể tùy tiện đến, có phải cậu đi nhầm rồi không, tôi thấy hội thanh niên Cơ Đốc giáo hình như cũng tổ chức tiệc ở gần đây thì phải.”

“Mặc Đồng.” Có người gọi.

Là Trần Hạo Thiên. “Sao vậy? Gặp bạn à?”

Mặc Đồng đáp lại ánh mắt của anh ta, ánh mắt đó hoàn toàn ung dung.

“Không.” Mặc Đồng đơn giản đáp, “Là bạn học.”

Trần Hạo Thiên kéo vai Mặc Đồng, “Thì ra là con trai của Đàm tiên sinh, các cậu là bạn học à. Tốt lắm, Mặc Đồng, phải hòa thuận với nhau đấy. Đến đây, anh họ cậu đang tìm cậu kìa, xin lỗi không tiếp chuyện được, vui vẻ nhé.”

Mặc Đồng theo Trần Hạo Thiên rời đi, bỏ lại Đàm Lực đứng há hốc miệng.

Mặc Đồng đi theo Trần Hạo Thiên đến góc hành lang, Mặc Đồng có chút mệt mỏi cười cười nói, “Cảm ơn, Trần tiên sinh.”

Trần Hạo Thiên nhìn cậu, “Đồ ngốc, bị khiêu khích cậu có thể đáp trả mà.”

Mặc Đồng cười khế, “Nếu có chỗ đứng, tôi sẽ. Chỉ là... Xin nói với Chu tiên sinh, tôi về trước. Tôi sợ còn có thể gặp phải người không muốn gặp mình.”

Trần Hạo Thiên nhìn khuôn mặt tinh tế bình tĩnh không gợn sóng của cậu thanh niên, nói, “Thật ra, cậu không cần khinh thường chính mình.”

Mặc Đồng quay đầu, “Không, tôi chưa bao giờ khinh thường bản thân, trước đây không, hiện giờ không, sau này cũng sẽ không. Tôi chỉ là... Tôi đi.”

Mặc Đồng một mình đi trên con phố đêm không người.

Chỉ là, chỉ là cái gì?

Cậu hỏi chính mình.

Người đàn ông kia, vì sao không phải là anh ta đứng ra giúp mình giải vây? Vì sao cứ cảm thấy dưới vẻ ngoài thản nhiên kia là thứ gì đó mà mình không chạm đến được? Còn mình, vì sao lại có khát vọng chạm vào, khát vọng khám phá như thế này?

Cậu chỉ là có chút sợ hãi.

Cậu dường như thấy được dòng nước xoáy ngay trước mắt, nhưng vẫn không ngừng tiến đến.

Không thể tự chủ được, không thể giải thích được.

Bóng Người lúc xa lúc gần, lòng Ta khi rõ ràng khi mờ mịt.

Tình Người lúc nhạt lúc nồng, lòng Ta khi trầm tĩnh khi hoang mang.

.....

[1] born with a silver spoon in mouth: chỉ những người sinh ra trong gia đình giàu có.

23. Chương 23

Rất nhanh đã qua kì thi, đến kì nghỉ đông.

Ngày đầu tiên nghỉ đông, Mặc Đồng dậy sớm, lên xe.

Tại nơi giao nhau giữa Thạch Môn Khảm và đường Mục Túc Viên, có một tiệm bánh nhỏ.

Mặc Đồng đứng tựa vào một góc.

Nắng mùa đông, vàng vàng, mang theo nhiệt độ âm ấm, chiếu lên người.

Mặc Đồng quay đầu đi, dán mặt vào tử kính thủy tinh, nhìn vào trong.

Sáng sớm, vẫn chưa có khách. Mẹ ngồi ở quầy hàng, mặc chiếc áo bông vàng nhạt điểm những mảng to ngũ sắc khiến khuôn mặt sáng bừng, sắc mặt lại có vẻ mệt mỏi, mắt ngơ ngác trông ra ngoài cửa, chiếc khẩu trang mỏng bị kéo xuống dưới cằm.

Mặc Đồng nhớ khi còn bé có một lần, ở nhà người ta chịu ủy khuất, cậu bé nhỏ xíu, lưng mang balô nhỏ, cầm theo chiếc túi nhựa, một mình đi qua mấy trạm xe, trở về tìm mẹ. Đã rất nhiều năm rồi, lại vẫn mang tâm trạng giống vậy.

Mẹ đối với cậu cũng không gần gũi, nhưng vẫn luôn là mối bận tâm trong lòng cậu, vẫn luôn khiến cậu muốn tiếp cận.

Giống như ánh nắng mùa đông, không quá ấm áp, nhưng lại khiến người ta không kiềm được muốn tiến gần, hấp thu chút độ ấm.

Cuối cùng, Mặc Đồng đẩy cửa bước vào tiệm.

Mẹ ngẩng đầu, thấy Mặc Đồng đi vào, trong nháy mắt trên mặt lướt qua ngàn vạn tâm tình. Bà đã rất lâu chưa gặp Mặc Đồng.

Mặc Đồng cười nhẹ với bà, cũng không nói gì.

Lúc lâu sau, Mẹ nói, “Đồng Đồng? Con... được nghỉ rồi hả?”

Mặc Đồng nói dạ.

Mẹ hỏi, “Con... Năm nay trời lạnh như vậy, con... Con có bị ho không?”

Mặc Đồng nói, “Không có.”

Ánh mắt Mẹ có chút tránh né, “Con... Bây giờ vẫn tốt chứ?”

Mặc Đồng nói, “Vẫn tốt. Mẹ thì sao? Mẹ cũng tốt chứ?”

Mẹ cúi đầu, cầm khăn lau lau mặt quây. “Ta à, gần đây cũng tốt. Thỉnh thoảng đánh bài một chút, nhưng không cờ bạc nữa. Ban ngày không có việc gì làm, đến giúp cậu con trông cửa hàng. Cũng qua ngày.”

Mặc Đồng đột nhiên không biết tiếp tục nói gì, mẹ con vốn nên rất thân thiết với nhau lại trở nên xa lạ đến thế này.

Mặc Đồng lấy ra một chiếc phong bì, nhét vào tay mẹ.

“Tiền nhuận bút của con, không nhiều lắm. Sắp Tết rồi...”

Mặt Mẹ thoáng cái ửng hồng, bối rối nắm chặt chiếc phong bì.

Mặc Đồng nói, “Vậy... Mẹ, con đi.”

Mẹ đột nhiên đưa tay kéo cậu lại, “Đồng Đồng, sắp Tết rồi. Trước đây mẹ rất ít khi lì xì cho con, cái này, con cầm lại đi, xem như tiền mừng tuổi của mẹ. Con... Phải cẩn thận một chút. Loại hoàn cảnh này, không dễ dàng đâu.”

Mặc Đồng cúi đầu nhìn mặt sàn, “Anh ta... Đối với con rất tốt.”

Tất cả, bất quá chỉ như giấy dán cửa sổ, trong khoảnh khắc đã bị chọc thủng, Mặc Đồng đột nhiên thấy nhẹ nhõm hơn.

“Con đi, mẹ.”

“Đồng Đồng!”

Mẹ ở phía sau gọi.

Mặc Đồng quay đầu lại, Mẹ tiến lên, nhét vào tay cậu một bao giấy nhỏ.

“Bánh nướng con thích, vị trái cây đó. Cầm đi.”

Mặc Đồng ra khỏi cửa, chậm rãi đi dọc theo con đường. Tay nắm chặt cái bao giấy nhỏ đựng bánh, đột nhiên lòng dậy lên nỗi chua xót khiến họng nghẹn lại. Cậu cố sức hít mạnh một hơi. Cậu biết rất lâu sau này mình sẽ không trở về gặp bà nữa, sẽ không nữa.

Mặc Đồng mơ màng rẽ vào một ngõ hẻm nhỏ, một con hẻm rất yên tĩnh, đến lúc cậu phát hiện có ba người theo sau mình thì đã không kịp, một người đàn ông từ phía sau tiến lên, dùng một mảnh vải chụp lên miệng mũi cậu.

Khi tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang nằm trên nền xi măng lạnh ngắt.

Đây là một gian nhà rất lớn, rất tối, mùi da thuộc nồng nặc, giống như một nhà kho.

Không đợi mắt cậu quen với bóng tối xung quanh, ba người đàn ông đã đến gần.

Mặc Đồng không thể, cũng không kịp nhìn rõ mặt họ, vì quyền cước của bọn họ liền giáng xuống.

Đau đớn nổ tung trong ngực bụng cậu, sau đó, dưới trận trận quyền cước liên tục giáng xuống, cả cơ thể cậu đều đau đớn khôn kể, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không phát ra được. Trong miệng đầy mùi máu tanh, có chất lỏng gì nóng nóng từ miệng mũi chảy xuống.

Thần trí bắt đầu mơ hồ, lòng nhưng lại rất thanh tỉnh.

Bên tai vang lên một giọng nói đầy căm ghét, lạnh lùng như băng, “Mày chờ đó, mày chờ đó.”

Khuôn mặt bết máu của Mặc Đồng nở một nụ cười hơi vắn vẹo, cậu nghĩ, “Như vậy, cũng tốt.” Liền rơi vào trong bóng tối.

Đến lần thứ hai tỉnh lại, mấy gã đàn ông đã rời đi. Thân thể Mặc Đồng dường như bị xé ra, đau đớn nóng bỏng dâng lên, tràn đến khắp ngõ ngách trong cơ thể, tàn phá bừa bãi, sau đó tụ lại, thăng đến thiêu đốt trái tim.

Trong tay là chiếc di động đã bị đập vỡ.

Mặc Đồng nhìn góc trời nho nhỏ lộ ra sau ô cửa thông gió trên đầu, trên người máu vẫn chảy không ngừng, từng chút từng chút một mang đi hơi ấm.

Hay là, cứ như vậy mà kết thúc cũng tốt, cậu nghĩ.

Loại ý nghĩ này khiến bản thân cậu lại càng thêm hoảng sợ, trong lòng có một giọng nói nho nhỏ kêu lên, không không không không! Không được! Giọng nói ngày càng lớn, ngày càng đau khổ, ngày càng bùng nổ.

Đấu tranh hồi lâu, Mặc Đồng rốt cuộc đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Đã là buổi chiều, ánh sáng đậm thẫm vào mắt.

Cảnh vật xung quanh rất xa lạ.

Cậu không có lấy một đồng.

Cậu dùng áo lau máu trên mặt, sau đó mặc lại vào người. Từng bước từng bước một đi về phía trước.

Chẳng biết đi bao lâu, đường phố trước mặt bắt đầu trở nên quen thuộc.

Mặc Đồng nhớ lại, công ty của Chu Thích Hoài ở ngay gần đây.

Tiến vào phố xá sầm uất, xung quanh càng có nhiều ánh mắt kinh hãi ngạc nhiên, Mặc Đồng cắn chặt răng đi về phía trước.

Cuối cùng cũng đi đến trước tòa nhà nọ, Mặc Đồng đẩy cửa bước vào. Bị bảo vệ cản lại.

Đã hơn sáu giờ. Trần Hạo Thiên vừa trò chuyện điện thoại xong với Chu Thích Hoài, lúc này đang ở nước ngoài, thu dọn rồi ra khỏi phòng làm việc.

Đến đại sảnh, bảo vệ đến chào, nói là có người ở đây chờ đã lâu, muốn tìm anh ta.

Trần Hạo Thiên hỏi người đang ở đâu, bảo vệ chỉ chỉ chiếc sofa trong góc đại sảnh, trên đó có một người nằm. Bảo vệ ‘này’ một tiếng. Người kia chậm rãi ngồi dậy, quay sang.

Trần Hạo Thiên bước vội về phía cậu.

Đúng lúc tiếp được cơ thể mềm nhũn quy xuống của cậu.

24. Chương 24

Chu Thích Hoài ngồi trong bóng tối.

Xuyên qua bóng tối nặng nề mà nhìn cậu thiếu niên trên giường bệnh.

Anh ta còn nhớ rõ, ngày đi công tác, cậu thiếu niên kia đứng bên cửa, nhìn mình nhẹ mỉm cười.

Nụ cười trong như nước, nhẹ như gió, trong đêm tối tỏa ra một vầng sáng nhạt.

Khi trở về, đã thấy cậu thiếu niên nằm ở đây.

Lại có một cảm xúc khác từ từ dâng lên trong lòng như nước.

Anh từng tin chắc rằng, cậu thiếu niên này như một con diều, bồng bềnh theo gió, chỉ được giữ lại bởi một sợi dây nhỏ do mình nắm trong tay.

Mấy ngày nay, anh không chế khoảng cách với cậu, nắm tâm tình của cậu trong lòng bàn tay, quan sát từng niềm vui, từng nỗi mong chờ nho nhỏ của cậu, nhìn thấy nỗi thất vọng cùng phiền muộn mơ hồ của cậu, nhưng lại phát hiện, sợi dây nọ không còn nằm trong tay mình nữa, mà lại ràng buộc trong lòng.

Chu Thích Hoài tự bảo mình, ta mà lại là người có thể bị loại ràng buộc như vậy thao túng sao?

Chu Thích Hoài vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gò má cậu thiếu niên, ngón tay thấy mát lạnh; anh ta cúi đầu xuống, lắng nghe hơi thở nhẹ nhàng của cậu.

Cậu thiếu niên trên giường nhẹ nhàng giật mình, mơ hồ rên một tiếng.

Chu Thích Hoài vận sáng ngọn đèn nhỏ đầu giường.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt anh ta lại phủ lên vẻ ôn hòa vô hạn, thành thực và lão luyện không gì phá được, cẩn thận, thấu đáo, chân thật đến mức khiến người ta tin tưởng.

Cậu thiếu niên chậm rãi mở mắt.

Lông mi ướt ướt, ánh mắt mơ màng, lúc lâu mới tìm được tiêu cự, nhìn về phía Chu Thích Hoài, ánh mắt dần dần sáng rõ lên, cảm xúc từng chút từng chút một dâng lên trên mi, trên mắt.

“Trời tối rồi à?” Thanh âm trầm khàn như vậy, khiến chính Mặc Đồng cũng giật mình.

“Ừ, trời tối rồi. Có điều, đã là ngày thứ hai trời tối rồi.” Chu Thích Hoài nói, “Cậu mê man một ngày đêm rồi, Mặc Đồng.”

Mặc Đồng cắn răng chịu đựng cơn đau ập đến khi tỉnh dậy, “Anh... về rồi à?”

Chu Thích Hoài gật đầu. “Về rồi. Đừng động dậy. Cậu bị thương rất nặng, gãy hai chiếc xương sườn, không được lộn xộn.”

Mặc Đồng nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Mặc Đồng?”

“Mm?”

“Cậu biết ai làm không?”

“Tôi... gặp cướp. Sắp Tết... Chuyện như vậy nhiều lắm.”

Chu Thích Hoài nheo nheo mắt, không lên tiếng.

Mặc Đồng nhắm mắt lại, quay đầu đi, răng cắn chặt môi dưới.

Chu Thích Hoài vén lọn tóc phủ trên mắt cậu. “Đau lắm không?”

Mặc Đồng nhẹ nhàng thở hắt ra, “Có một chút.”

“Bác sĩ có cho thuốc giảm đau, trước tiên uống vào đã, khi nào quả thật chịu không được nữa thì gọi bọn họ lại tiêm một mũi.” Chu Thích Hoài mang thuốc đến, đặt vào miệng Mặc Đồng, rót một ly nước, cầm thêm một chiếc ống hút rồi đưa đến.

Mặc Đồng nuốt xuống viên thuốc.

Chu Thích Hoài nói, “Nếu đau quá thì nói cho tôi.”

Mặc Đồng gật đầu.

Đau đớn khiến người vô cùng mệt mỏi, cậu cũng không muốn ngủ, chỉ đưa mắt nhìn Chu Thích Hoài, cứ lẳng lặng nhìn như vậy.

Chu Thích Hoài cũng nhìn cậu.

Nhất thời, hai người yên lặng dị thường.

Chu Thích Hoài chậm rãi xoa xoa vành tai tròn tròn nho nhỏ của Mặc Đồng, nơi đó cũng lạnh lạnh.

Anh ta hỏi, “Mặc Đồng, tôi vẫn muốn hỏi cậu, những ngày như thế này, cậu có nghĩ quá ủy khuất không?”

Mặc Đồng hơi ngạc nhiên, lát sau cậu đáp, “Tôi không thường nghĩ về việc này... Ủy khuất hay không ủy khuất... Ngày rồi cũng qua thôi.”

Chu Thích Hoài nhẹ nhàng nở nụ cười, “Biết không, Mặc Đồng, cậu thường khiến tôi bất ngờ. Thanh niên tuổi này như cậu mà lại nghĩ thấu suốt như vậy.”

“Đó là vì...”

“Vì sao?”

“Không... Không có gì. Tôi chỉ là.. Không muốn... Giống như chị Tường Lâm... [1] Cứ mãi dây dưa với quá khứ.”

“A, đúng. Cậu là đàn ông.”

“VẬY... Anh thì sao? Anh từng thấy ủy khuất sao?”

Chu Thích Hoài chậm rãi đứng lên.

“A, sao lại chưa từng thấy ủy khuất? Cái loại ấn tượng đó, khắc sâu tận xương.”

“Sao?”

“Khi đó, tôi cũng cỡ tuổi cậu...” Chu Thích Hoài trong nháy mắt thất thần, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ ung dung bình thản.

Mặc Đồng nhưng không nghe rõ những lời này của anh ta, vì đau đớn dâng lên như thủy triều, thuốc cũng không chống lại nổi. Trên trán cậu rất nhanh đã toát ra một lớp mồ hôi, thần trí cũng có chút mơ hồ. Cậu vươn tay, vô lực kéo kéo vạt áo Chu Thích Hoài.

Chu Thích Hoài cũng nhận thấy cậu bất thường, xoay người ấn chuông gọi.

“Bác sĩ sẽ đến ngay.” Anh ta nói.

Mặc Đồng thì thảo nói gì đó, Chu Thích Hoài ghé sát vào cậu gọi: “Mặc Đồng? Mặc Đồng? Cậu thế nào? Muốn nói gì?”

Mặc Đồng mơ hồ nói một câu, “Thật ra... Đôi khi... Cũng không phải... Ủy khuất như vậy.”

.....

[1] Nhân vật chính trong tác phẩm “Chúc phúc” của Lỗ Tấn.

...

25. Chương 25

Cơ thể thanh niên, sức hồi phục rất mạnh.

Một tuần sau, Mặc Đồng đã tốt hơn rất nhiều. Chu Thích Hoài đưa cậu về nhà, tìm khán hộ.

Chu Thích Hoài không ở cạnh Mặc Đồng suốt ngày, anh ta vẫn đi làm như thường, nhưng sẽ gọi điện, buổi tối cũng sẽ về sớm một chút xem Mặc Đồng.

Có hai lần, Mặc Đồng mơ mơ màng màng ngủ trưa một giấc đến tận sáu giờ, khi tỉnh lại, thấy anh ta ngồi trước cửa sổ, lưng thẳng tắp, trên gối là chiếc laptop, khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuần như pho tượng. Mặc Đồng chỉ cảm thấy lòng mình không ngừng chìm xuống, càng lún càng sâu. Cái loại cảm giác này, khiến người ta vừa vui mừng vừa lo sợ, cứ lặp đi lặp lại.

Trần Hạo Thiên cũng đến thăm Mặc Đồng hai lần.

Cười nhìn Mặc Đồng, anh ta nói, “Đúng là con nít, bệnh thật đáng sợ, khỏi cũng thật nhanh.”

Bệnh, bọn họ đều nói là bệnh.

Tất cả đều được nhẹ nhàng miêu tả bằng một chữ này.

Bọn họ đều thấu suốt, kín kẽ, cẩn thận như vậy.

Nhưng mà, ít ra cũng khiến Mặc Đồng không phải vì thân phận và cảnh ngộ đáng xấu hổ của mình mà càng thêm xấu hổ, vì vậy Mặc Đồng thấy cảm kích.

Hơn nữa, Mặc Đồng nghĩ Trần Hạo Thiên rất thân thiện, bóng lưng của anh ta cùng với hình bóng Cha trong trí nhớ cậu rất giống nhau.

Sau đó ba ngày, Chu Thích Hoài đưa Mặc Đồng đến một khu resort ở ngoại thành tỉnh dưỡng.

Giao thừa đến.

Mặc Đồng một mình đứng trong khu nhà gỗ thiết bị đầy đủ, bài trí thanh nhã của resort.

Bên ngoài, tiếng pháo liên tiếp vang lên, ở nơi thông thoáng rộng rãi thế này nghe vang dội lạ thường.

Giao thừa hôm nay đặc biệt thú vị, từ chiều hôm trước, tuyết đã bắt đầu rơi liên tục, càng ngày càng dày, khắp trời đất là một mảng trắng suốt.

Mặc Đồng nhìn những bông tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi tán loạn ngoài cửa sổ, nghĩ, hôm nay anh ta hẳn là sẽ không đến.

Đồng hồ điểm mười hai giờ.

Mặc Đồng tự nói với mình, năm mới vui vẻ! Cung hỉ phát tài, không có lì xì, năm cũng đã qua, ta là độc hồ cầu bại.

Cậu cuộn người trên sofa, nửa thức nửa ngủ, trong TV rực rỡ màu sắc, tiếng lại bị cậu tắt đi mất.

Trong lúc mơ màng, hình như nghe được tiếng động cơ ô tô ngoài cửa.

Tiến vào, quả nhiên là Chu Thích Hoài, áo da đen, khăn quàng cổ cashmere xám nhạt.

Mặc Đồng từ trên sofa trở mình đứng dậy, đứng một bên ngơ ngác nhìn anh ta.

Đột nhiên cậu cười.

Nụ cười hoàn toàn trẻ con phủ kín cả gương mặt.

Chu Thích Hoài lần đầu tiên thấy cậu cười như vậy.

“Này,” Mặc Đồng nói, “Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Chu Thích Hoài vào phòng tắm rửa tay, thấy trong chiếc ly vẽ hình hoạt hình trên bàn cắm hai chiếc bàn chải đánh răng mới hình cây ngô. Bàn chải đánh răng của resort còn nằm nguyên ở một bên chưa mở ra.

Anh ta cầm lấy một chiếc, lộ đầu ra, cười nói với Mặc Đồng, “Cái này, cậu mua à?”

Mặc Đồng nhìn, mặt ửng đỏ. “Ừ.”

“Giống như bàn chải đánh răng của con nít.”

“Thật hả? Hình như là vậy đó. Lúc mua tôi không để ý. Kệ nó, hình dạng nhìn rất thú vị.”

Cậu vẫn nhớ rõ chiếc bàn chải đánh răng đầu tiên Cha mua cho cậu có hình dạng như vậy. Khi gian khổ, khi an bình, nó luôn luôn bên cạnh cậu, giống như một dấu hiệu dịu dàng nho nhỏ.

Chu Thích Hoài hiểu ý cười cười, “Đêm nay định đón giao thừa sao?”

Mặc Đồng gật đầu, “Ừ. Tiếc là anh đến trễ. Pháo hoa ngừng mất rồi.”

“Muốn đi đốt?”

“Ừ.”

Chu Thích Hoài đi đến trước bàn, ấn điện thoại nội bộ, nói gì đó.

Không lâu sau, có nhân viên của resort mang đến một gói pháo hoa đủ màu.

Chu Thích Hoài nói, “Mặc quần áo xong, chúng ta cùng đi đốt pháo hoa.”

Chu Thích Hoài chia pháo hoa ra làm năm phần đặt trên mặt đất phủ tuyết, lần lượt châm lửa.

Giữa tiếng rít sắc nhọn, pháo hoa năm màu vút thẳng lên trời, nổ tung giữa không trung, phá vỡ bóng đêm sâu thẳm, phản chiếu một mảnh ngũ sắc rực rỡ lên mặt tuyết thuần khiết.

Chu Thích Hoài nhìn về phía cậu thiếu niên.

Cậu hơi ngửa đầu, si mê nhìn lên bầu trời đêm, khuôn mặt tinh thuần, trong mắt như có muôn vàn ánh sao tỏa ra, phát ánh lung linh.

Sau đó, cậu quay đầu lại nhìn về phía Chu Thích Hoài. Chậm rãi đi đến bên.

Ôm lấy thắt lưng anh ta, cậu nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn.”

Áp mặt vào chiếc áo da của anh ta.

Gò má lạnh, áo cũng lạnh, cùng ủ tại một chỗ.

“Chưa từng có... Chưa từng có ai tốt với tôi như anh.”

Chu Thích Hoài nhìn cái xoáy tóc nho nhỏ trên đỉnh đầu cậu, không lên tiếng.

Anh ta châm lửa chiếc pháo hoa cuối cùng, xoay người Mặc Đồng lại, nhẹ nhàng ôm lấy cậu từ phía sau.

Trong bóng đêm, anh ta cho phép một tia ấm áp tinh khiết chân thật toát ra từ trong mắt.

Chỉ đêm nay thôi, anh ta thầm nghĩ. Ngày mai là thiên lý băng phong.

Nhưng, chỉ đêm nay thôi, chỉ một giờ, chỉ một khắc này thôi. Dù sao thì, đêm nay cũng sắp qua rồi.

Anh ta chậm chậm đặt môi lên đỉnh đầu cậu thiếu niên.

26. Chương 26

Sáng mừng một, hai người thức dậy rất trễ, gần mười một giờ mới từ trong phòng đi ra.

Rửa mặt xong, Chu Thích Hoài gọi người đưa bữa sáng đến, trong đó có hai ly sữa nóng hổi.

Chu Thích Hoài nói, “Đến nếm thử sữa này đi, rất tươi. Ở đây sau núi có một trại nuôi bò, hai ngày nay có thể đi xem thử.”

Mặc Đồng cười phì một tiếng.

Chu Thích Hoài ngồi lên sofa, ung dung hỏi, “Cười cái gì?”

Mặc Đồng nói, “Ta nhớ lại một người hàng xóm trước đây, một bà cụ, người ta xây một trạm biến thế mới gần nhà bà, bà mừng cực kỳ, giống như nhặt được vàng, cho rằng sắp có điện mới mà dùng.”

Chu Thích Hoài bật cười lớn.

Mặc Đồng nhìn anh ta cười, đột nhiên đỏ mặt, tim đập thành thịch, liền quay nhìn ra cửa sổ để giấu.

Trời quang mây tạnh, mặt hồ giả trước căn nhà gỗ đóng một lớp băng mỏng, rất hiếm gặp ở phía Nam. Tuyết ánh một mảng sáng màu lam khắp đất trời, thật sự là băng thanh ngọc khiết.

Có hai bóng người ngồi bên hồ, một lớn một nhỏ, đang phá băng thả câu, hình như là hai cha con.

Mặc Đồng rút cuộc vẫn có tính trẻ con, kêu lên, “Tôi đi xem người ta câu cá!”

Chu Thích Hoài đứng cạnh cửa sổ nhìn cậu.

Mặc Đồng mặc áo len xanh dương, quần jeans sẫm màu, thân hình thon gầy đứng cạnh hồ, hà hơi vào hai tay, thỉnh thoảng cúi đầu nói gì đó với cậu bé rồi lại nhẹ nhàng cười, chưa từng thấy cậu thoải mái như vậy, khiến người ta nhận ra cậu cũng chỉ là một thiếu niên mười chín tuổi.

Dây câu của cha cậu bé kia giật giật vài cái, ông ta kéo dây hai lần, liền đi mở câu.

Không lâu sau, cậu bé kia hình như cũng bắt được, dây câu nhưng hình như bị cuốn phải vật gì trong nước, cậu bé dùng sức kéo, Mặc Đồng cũng đến giúp.

Tất cả đều chỉ trong khoảnh khắc.

Cậu bé kia hình như giẫm phải một mảnh băng, thân thể ngã chúi về phía trước.

Mặc Đồng ôm ngang lấy cậu bé, xoay người đẩy cậu ta hướng lên bờ, thân thể cậu lại mất thăng bằng, rơi thẳng xuống hồ.

Nhân viên bên hồ vọt tới.

Nhìn qua lớp cửa thủy tinh, tất cả giống như một màn phim câm.

Chu Thích Hoài có vài giây hoàn toàn mất ý thức, sau đó giật mạnh cửa, cũng vọt đến.

Mấy người vội vàng lôi Mặc Đồng ra khỏi nước, vừa đỡ vừa ôm cậu vào nhà, cậu đã hoàn toàn không nói được một lời.

Chu Thích Hoài vừa lớn giọng nói, “Nhanh đi nấu nước gừng mang đến.”, vừa ôm Mặc Đồng vào phòng ngủ, đá cửa, kéo rèm cửa sổ, bật máy sưởi lên số lớn nhất.

Nhanh chóng lột bỏ y phục vì sương nước mà có vẻ thật nặng của Mặc Đồng, kéo tấm chăn bông trên giường bao chặt lấy cậu, lại lấy áo gối ra sức lau tóc cậu, trên mặt đã phủ một tầng băng mỏng.

Mặc Đồng hoàn toàn dại ra, sắc mặt như tuyết, môi xám nhạt, biểu tình dường như cũng bị đông cứng, một mảnh mờ dần, cả người dưới lớp chăn bông không ngừng run lấy lấy.

Nước gừng rất nhanh đã được mang đến.

Chu Thích Hoài ôm lấy cậu thiếu niên vẫn đang run rẩy không ngừng vào lòng, kéo cằm cậu rót hết nước gừng vào, cũng không để ý có nóng hay không.

Mặc Đồng chút nữa bị sặc không thở được, một hồi lâu sau, mới thấy có một luồng hơi ấm trong bụng từ từ dâng lên, chậm rãi chảy đến tứ chi, đầu óc cũng bắt đầu hoạt động lại. Lúc này, mới thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ quanh quẩn trong lòng, càng ngày càng rõ ràng.

Chu Thích Hoài thở hắt ra một hơi, ngồi xuống cạnh Mặc Đồng, nhìn sang cậu.

Mặc Đồng cũng nhìn sang.

Môi cậu dần dần chuyển sang một màu hồng tươi đẹp, nổi trên khuôn mặt trắng xanh, cùng với đôi mắt như sao mùa đông, long lanh ướt át.

Chu Thích Hoài chậm rãi vươn tay, lau vết nước gừng đọng lại trên mép cậu thiếu niên.

Cảm thấy mềm mại nóng rực.

Một giây sau, môi của Chu Thích Hoài áp tới.

Khi Chu Thích Hoài cuối cùng đặt cậu thiếu niên dưới thân mình, trong lòng anh ta thầm bảo, An Mặc Đồng à An Mặc Đồng, mối ràng buộc của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi.

Sợ hãi cùng chờ mong đan thành một tấm lưới dày, bao lấy thân, bao lấy tâm Mặc Đồng.

Cậu nhớ lại cái đau đớn từng đêm một trong quá khứ, thấu trời thấu đất, vô biên vô hạn, như hồng thủy mênh mông, còn mình thì gãy đổ trong đó.

Cậu run rẩy còn mạnh hơn khi vừa từ trong hồ nước lạnh lẽo bước ra.

Bàn tay Chu Thích Hoài thuần thực lướt qua cơ thể trẻ trung kia.

Cậu thiếu niên cốt cách nhỏ nhắn, thân thể thon gầy, nhưng vì còn trẻ mà không có cảm giác trơ xương. Da thịt mịn màng mượt mà, vòng eo nhỏ nhắn tuyệt đẹp, mông nho nhỏ, chân thon dài, hơi thở trong mát, trộn lẫn vị đạo thanh lãnh của nước hồ.

Mặc Đồng thở dốc, bàn tay to lớn vuốt ve đem đến một khoái cảm xa lạ kéo dài không dứt.

Khi Chu Thích Hoài rút cuộc tiến vào cơ thể cậu thiếu niên, anh ta nghe được một tiếng kêu đau đớn của cậu bị nén lại trong ngực.

Là đau đớn, thật đau đớn, đau thấu tâm phách, nhưng trong đáy lòng Mặc Đồng lại thấy khoái ý tràn ngập, một loại khoái ý không có oán giận, cũng không có hối hận.

Động tác của Chu Thích Hoài từ chậm nhẹ trở thành mãnh liệt. Ngàn vạn loại cảm xúc khác nhau lướt qua, chìm trong suối dục vọng.

Chu Thích Hoài mạnh mẽ hoạt động trên người, khoái cảm như được dẹt ra từ trong đau đớn, khuynh đảo thân thể và tinh thần Mặc Đồng.

Tay cậu nắm chặt ra giường, chặt đến mức các khớp xương phát đau, tiếng rên nho nhỏ thoát ra từ miệng, nhỏ đến không thể nghe thấy, cũng rất động lòng người.

Khi đạt cao trào, Mặc Đồng thắm kêu lên trong lòng, cha, tha lỗi cho con, xin phù hộ cho hạnh phúc của con.

Đêm đến. Đây là lần đầu tiên Mặc Đồng và Chu Thích Hoài cùng ngủ chung một giường.

Mặc Đồng thật mệt mỏi, đắp kín chăn, nặng nề ngủ.

Nhưng Chu Thích Hoài không ngủ, anh ta ngồi tựa vào đầu giường, đốt một điếu thuốc, thông thả nhả khói. Trong bóng tối, một đốm lửa nhỏ, khi tỏ khi mờ.

...

27. Chương 27

Khai giảng.

Mặc Đồng cầm phiếu điểm, thấy bảng thành tích, cậu nở nụ cười.

Đột nhiên muốn tự khoe mình một chút.

Cậu đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, chưa từng thấy thoải mái như vậy.

Trời dần dần ấm lên, ngọn cây nảy ra vài chiếc chồi non.

Buổi chiều, cậu lại đến quán game chơi hồi lâu.

Từ quán game đi ra, nhìn đường phố đầy trẻ con, đột nhiên mỉm cười. Lấy di động gọi cho dì Vu, bảo dì tối nay không cần nấu cơm, chạy đến siêu thị Kim Nhuận Phát, mua thật nhiều thức ăn, chuẩn bị tự nấu cơm.

Nhớ lại lần trước mình nấu cơm, Chu Thích Hoài kinh ngạc mở to mắt, nếm thử một ngụm miến, vẻ mặt thích thú, nhớ lại anh ta nói, “Mặc Đồng à Mặc Đồng, tôi quả thật là đào được báu vật rồi.”

Lại không kèm được mà mỉm cười.

Đến khu nhà nhỏ thì đã gần sáu giờ.

Đến cửa nhà, phát hiện xe của Chu Thích Hoài đậu trong garage. Thì ra anh ta đã về.

Hôm nay quả thật là sớm, Mặc Đồng nghĩ.

Đột nhiên nổi lên tính chộc phá trẻ con, cậu nhẹ nhàng lên lầu, mở cửa, đặt mấy thứ cầm trong tay ở cạnh cửa, rón ra rón rén đi vào.

Đến cửa thư phòng, phát hiện cửa chỉ khép hờ.

Bên trong có thanh âm vọng ra.

Là Chu Thích Hoài, còn một giọng khác, là Trần Hạo Thiên.

Trần Hạo Thiên nói, “Lệnh điều hành lần này ngày mai sẽ thực hiện.”

Chu Thích Hoài nói, “Tốt.”

“Cậu khiến vợ chồng Chu Thích Nhã mất hết quyền lực, phần lớn là vì Mặc Đồng nhỉ.”

Nghe được bản thân mình cùng cái tên kia, tim Mặc Đồng đột nhiên nhảy lên một cái.

“Cũng không hoàn toàn. Cậu cũng biết, tớ sao lại cho phép người khác tùy tiện xen vào chuyện của mình? Lần đầu tớ đã bỏ qua, cho rằng con bé đã biết ý tớ rồi, ai ngờ tớ không lên tiếng, con bé lại càng táo tợn hơn. Huống hồ, sau khi lão già mất, trong chuyện công ty, bọn họ đã có nhiều mờ ám.”

“Cậu hình như rất tốt với Mặc Đồng. Mấy ngày nay, cậu ta hình như vui vẻ hơn rất nhiều.”

Chu Thích Hoài cười khế, “Chu Thích Hoài này làm việc có khi nào không trọn vẹn?”

Trần Hạo Thiên cũng cười, “Nhưng vẫn có chút khác, tớ chẳng nào cũng rất tinh mắt, Thích Hoài à.”

“Cậu muốn nói gì?”

“Tớ muốn nói là, cậu có từng nghĩ mình sẽ thật sự yêu cậu nhóc kia không?”

Lòng bàn tay Mặc Đồng đầy mồ hôi, người giống như bị đóng đinh tại chỗ, nỗi chờ mong trong lòng như muốn phá ngực thoát ra.

Chu Thích Hoài im lặng vài giây, sau đó là tiếng cười vẫn trầm thấp như trước, ngữ điệu vẫn không chút gợn sóng.

“Yêu? Nhiều năm rồi tớ đã không thèm nghĩ đến chuyện này nữa. Có điều, trước khi Game over, đương nhiên cũng phải ra hết bản lĩnh.”

“Nhưng... Mặc Đồng... dù sao cũng là một cậu bé tốt.”

“Hạo Thiên, Hạo Thiên, cậu vẫn y như hồi tớ mới biết cậu mấy chục năm trước, người thì rất thông minh, tâm nhưng lại mềm quá mức.”

Mặc Đồng như bóng ma nhẹ nhàng lướt về phòng ngủ của mình, rất rất nhẹ nhàng đóng cửa lại, tựa vào tường, liên tục thở dốc, giống như chú cá nhỏ rời khỏi nước.

Rất nhiều rất nhiều chuyện hiện lên trong đầu, thiên đầu vạn tự [1], lộn xộn đan vào nhau.

Là vườn trà bạt ngàn, là chiếc ***g đèn tỏ con trắng như tuyết có đôi mắt đo đỏ, là nụ cười trong nắng, là đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng mơn trớn vầng trán nóng hổi, là cái ôm dưới gốc cây thông, là pháo hoa đầy trời, là những đêm dài ở căn nhà gỗ.

Chưa từng có, chưa từng có ai tốt với ta như người.

Vì vậy, thân của ta, tâm của ta, tất cả đều bị cuốn vào.

Ta là chú cá nhỏ trong vũng nước cạn khát khao tình yêu, người đối với ta dịu dàng như nước, giả giả thật thật, như thật nhưng lại là giả.

Thử đoán như vậy, ta làm sao tránh thoát?

Mấy tuổi trong phòng bật hơi lớn quá, Mặc Đồng chỉ mặc một chiếc áo len nhưng thấy từng đợt khô nóng dâng lên từ trong ngực, mồ hôi toát ra lớp lớp, lòng lại từng phân từng phân lạnh đi.

Một lát sau, Mặc Đồng lặng lẽ mở cửa phòng, nhẹ tay nhẹ chân mặc áo khoác, cầm lấy mấy thứ vừa mua, trở ra cửa.

Đứng ở chỗ kín, thấy Trần Hạo Thiên cầm hồ sơ lái xe đi, một lần nữa móc chìa khóa ra, mở cửa đi vào nhà.

.....

[1] ~ tâm tư rối loạn

28. Chương 28

Trên bàn là bốn món ăn cùng một món canh, thanh đạm nhưng chế biến rất khéo.

Chu Thích Hoài mỉm cười hỏi, “Sao hôm nay em lại làm cơm?”

Mặc Đồng cũng mỉm cười, nhẹ nhàng đáp: “Nghỉ lâu như vậy, người cứ nhuyển ra. Tính ra hoạt động một chút cũng tốt.”

Chu Thích Hoài cười xoa xoa tóc Mặc Đồng, “Cơ thể xương cốt cũng đâu có rắn chắc gì, nghỉ ngơi nhiều một chút không tốt sao?”

Lại là cái ngữ điệu ôn hòa thế này, khiến người không tự chủ được mà bị cuốn vào.

Mặc Đồng cúi đầu xới xới cơm trong bát, chỉ thấy tay không kiềm được run lên, đánh vào cạnh bát, tiếng vỡ rất nhỏ nhẹ vang lên.

Chu Thích Hoài nói, “Anh xem bảng điểm của em rồi, thi tốt lắm, Mặc Đồng.”

Mặc Đồng nói, “Phải vậy chứ, Chu tiên sinh, ông tốn nhiều tiền như vậy, tôi cũng nên cho ông xem qua thành tích trong quá khứ để không phụ lòng ông chứ.”

Lòng hận mình không giấu được chút run rẩy trong giọng nói.

Chu Thích Hoài hình như không nghe ra, “Ăn ngon lắm, Mặc Đồng.”

Ăn cơm xong, Mặc Đồng liền muốn về phòng, lại bị Chu Thích Hoài gọi lại.

“Mới ăn cơm xong đã trốn vào phòng, đối với dạ dày không tốt đâu. Đến đây ngồi một chút.” Anh ta vỗ vỗ chiếc sofa.

Mặc Đồng hơi sửng sốt, sau lại cũng đi đến ngồi xuống.

TV đang phát chương trình âm nhạc, một bài rất quen, “Lương Chúc”.

Chu Thích Hoài bỗng nói, “Bọn họ là một đôi cầu nhân đặc nhân [1].”

Mặc Đồng đưa đôi mắt nặng nề nhìn sang, “Chu tiên sinh, anh có tin vào tình yêu không?”

Chu Thích Hoài đáp lại ánh mắt của cậu, nụ cười trên môi nhưng không chạm đến đôi mắt.

Anh ta nhớ lại lúc này nghe được tiếng động rất nhỏ, hình như thấy ngoài cửa thư phòng lóe lên một bóng người trắng trắng.

Nét mặt và giọng nói vẫn không đổi chút nào.

Anh ta vuốt vuốt mái tóc đen của Mặc Đồng, “Không, Mặc Đồng, anh không tin. Anh chỉ tin vào những thứ mình có thể thực sự nắm được trong tay.”

Anh ta nhìn nét bi thương lướt qua khuôn mặt Mặc Đồng, đứa nhóc ngốc nghếch này, cậu ta cứ cho rằng mình có thể che giấu được, lại không biết là càng cố giấu lại càng làm lộ ra tâm ý.

Mặc Đồng xoay đầu đi, trầm giọng nói, “Nhưng em tin!”

Giọng nói nghe như tiếng thở dài của Chu Thích Hoài truyền đến, “Anh biết.”

Anh ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt mịn màng của cậu thiếu niên, môi nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, dần dần xuống đến bên má thanh tú, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mềm mại.

Ngón tay nhẹ nhàng mở nút chiếc áo len mỏng mặc ở nhà của cậu thiếu niên, lần vào bên trong. Cảm giác được cậu có chút chống cự, rồi lại buông ra thả lỏng thân thể.

Khi ngã vào giường, Mặc Đồng nghĩ, để tất cả ngừng lại ở đây cũng tốt.

Nhưng cơ thể trẻ trung, dưới sự xâm chiếm quen thuộc vừa ôn nhu vừa bá đạo lại không kèm được mà dần dần chìm vào vòng xoáy.

Khi đạt cao trào, Chu Thích Hoài nghe tiếng cậu thiếu niên kêu lên, yếu ớt, kéo dài mà ưu thương.

Chu – Thích – Hoài – a!

Mặc Đồng ôm sách đi ra khỏi trường.

Được nửa đường, một chiếc xe riêng màu đen dừng lại cạnh cậu.

Trần Hạo Thiên từ trong xe thò đầu ra.

“Mặc Đồng? Lên đi, đưa cậu một đoạn.”

Mặc Đồng lên xe, Trần Hạo Thiên quan sát cậu.

“Thế nào, gần đây học nhiều lắm à? Sao lại gầy đi nhiều vậy?”

Một nụ cười yếu ớt chợt lóe qua mặt Mặc Đồng.

“Vậy à? Thật ra tôi vẫn luôn gầy như vậy.”

Trần Hạo Thiên ôn hòa cười nói, đúng vậy. Cái cậu nhóc này, luôn gầy như vậy.

Nhìn nụ cười của anh ta, trong lòng Mặc Đồng hiện lên một khuôn mặt khác cũng luôn ôn nhu tươi cười như vậy.

Trước đây, luôn mơ hồ nghĩ trong nụ cười của Chu Thích Hoài có gì đó không chạm đến được, giờ đây mới hiểu, có lẽ mình vĩnh viễn cũng không chạm đến được cái tâm được giấu thật kín phía sau nụ cười đó.

Nhưng nụ cười kia, vẫn như một bàn tay cố chấp, ngày ngày vẫn giầy vò đùa bỡn mình từng chút từng chút.

Suốt đường hai người không nói thêm gì nữa, đến dưới nhà, Mặc Đồng mở cửa xe bước ra.

Trần Hạo Thiên ở phía sau đột nhiên gọi cậu, “Mặc Đồng!”

Mặc Đồng quay đầu lại.

Đôi mắt đẹp như vậy, lại đong đầy nỗi buồn man mác. Giống như trăm hoa mùa xuân đang úa tàn.

“Số phận luôn khiến người ta bất lực, nhưng chúng ta vẫn luôn có thể tìm được lý do để vui vẻ mà sống. Đúng không?”

Một chiều cuối tuần, Chu Thích Hoài đến sân bay đón người. Mặc Đồng một mình ở trong phòng đọc sách.

Chợt nghe có tiếng gõ cửa, nhẹ nhàng mà mạnh mẽ.

Mặc Đồng mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một thanh niên trẻ.

.....

[1] hoàn thành được tâm nguyện, đạt được thứ mình muốn

...

29. Chương 29

Cậu thiếu niên nọ cao to rắn chắc, tuấn mi lãng mục, phía sau kéo theo hai vali lớn.

Cậu ta vừa kéo vali vào trong, vừa nói, “Xui thật xui thật, mệt chết đi mệt chết đi! Làm cái quái gì chứ, tự nhiên lại đi đường khác,” sau đó là một chuỗi tiếng Anh lung tung tràn ra từ trong miệng.

Mặc Đồng bối rối nhìn cậu ta thả vali xuống, lách cách đóng cửa lại, thích thích ném giày sang một bên, chạy ào vào phòng khách.

Mặc Đồng lúc này mới có phản ứng, đi đến hỏi, “Xin lỗi, xin hỏi cậu là ai? Cậu tìm ai?”

Cậu thiếu niên kia cũng mới nhìn rõ người đứng trước mắt mình, đôi mắt to cực kỳ linh động xẹt qua xẹt lại quan sát, cười hì hì nói, “Ờ à... A, mà cậu là ai? Sao lại ở đây?”

Mặc Đồng chưa kịp trả lời, liền nghe cửa mở, Chu Thích Hoài bước vào.

Cậu thiếu niên kia reo lên một tiếng, chạy ào đến, ôm lấy thắt lưng anh ta, kêu to lên, “Anh hai!”

Chu Thích Hoài vất vả kéo cậu thiếu niên dính như bạch tuộc ra khỏi người, “Chuyện gì vậy, cái thằng khỉ con này! Chạy đi đâu vậy hả?”

Cậu thiếu niên kia nói, “Tôi chỉ đến cửa hàng miễn thuế một chuyến, nhưng rồi lại không thấy anh đâu, lại trở lại tìm thì, như tục ngữ nói, ‘Chu lang tìm Chu lang, tìm được cơm đã nguội.’ ”

Tiếng cậu ta lanh lảnh, giống như pháo nổ, cả phòng đều vang vọng thanh âm vui vẻ tươi sáng của cậu.

Chu Thích Hoài cười nói, “Gì mà lộn xộn hết vậy, là Trương lang tìm Lý lang. Anh thấy cậu ở nước ngoài mấy năm, đã sớm quên mất tiếng Trung Quốc rồi.”

Ánh mắt nét mặt đều là vẻ cưng chiều, thân thiết như gió mát ngày xuân.

Đưa mắt thấy Mặc Đồng đứng ngẩn ra một bên, liền kéo cậu lại, “Đồng Đồng, quên giới thiệu các cậu, đây là em trai của tôi, Chu Húc Đông. Đây là... là con của bạn anh, nhờ anh trông nom giúp, An Mặc Đồng.”

Chu Húc Đông vươn tay ra, “Keegen, gọi Keegen được rồi. Cậu có tên tiếng Anh không?”

Mặc Đồng lắc lắc đầu.

“Vậy tớ gọi cậu Đồng Đồng đi.” Giọng cậu ta có chút âm hưởng ngoại quốc, phát âm hai chữ Đồng Đồng nghe như từ tượng thanh.

Quay đầu đi, cậu ta lại nói với Chu Thích Hoài, “Anh hai, tôi muốn ở lại chỗ anh, tôi không sang bên kia đâu.”

Chu Thích Hoài mỉm cười, “Đó là đương nhiên.”

Trên bàn cơm, ba người ngồi cùng một phía, chỉ nghe Chu Húc Đông lúc nói tiếng Trung lúc nói tiếng Anh, một mình nói liên thanh như bắn súng. Chu Thích Hoài mỉm cười nghe, Mặc Đồng cúi đầu yên lặng ăn.

Chu Húc Đông lại dùng tiếng Anh kể một truyện cười, Chu Thích Hoài cất tiếng cười to, Mặc Đồng cũng nhin không được khẽ cười một chút.

Chu Húc Đông a một tiếng, “Hình như tiếng Anh của Mặc Đồng rất tốt à.” Cậu ta biết mình nói rất nhanh, là do nghe rap mãi rồi quen, cái cậu thiếu niên thanh tú an tĩnh trước mắt này lại nghe kịp, quả thật khiến cậu ta rất bất ngờ.

Chu Thích Hoài nói, “A, Mặc Đồng chính là sinh viên giỏi của D đại đấy, thành tích toàn bộ đều là hạng ưu nha, so với cậu giỏi hơn nhiều, người ta còn nhỏ hơn cậu hai ba tuổi à. Được rồi, luận văn của cậu thế nào rồi?”

Húc Đông nhăn mặt, “Anh à, nói chuyện đó làm gì, đừng làm người ta cụt hứng chứ. Người ta đang được nghỉ xuân mà. Đẳng nào thì chỉ cần có thể tốt nghiệp là được. Hơn nữa, ba cái chuyện quản lý doanh nghiệp này quan trọng là ở thực hành, không phải sao.”

Chu Thích Hoài cười than thở, “Cậu đó, nếu như ngoan được giống Mặc Đồng, anh cũng an tâm rồi.”

Mặc Đồng đưa mắt nhìn Chu Thích Hoài, gặp phải ánh mắt ung dung bình tĩnh của anh ta, lòng bỗng thấy phập phồng.

Hình như bên dưới mặt nước tĩnh lặng, một mạch nước ngầm đã bắt đầu trở mình.

Buổi chiều, Húc Đông hỏi, “Anh này, tôi ở phòng nào đây?”

Không đợi Chu Thích Hoài mở miệng, Mặc Đồng đã nói, “Cậu ở khách phòng đi, tôi ngủ ở thư phòng, ở đây sofa kéo ra là thành giường.”

Chu Húc Đông nhảy lên, nhào đến ôm lấy cậu, “Cảm ơn cậu nha, Đồng Đồng. Lúc nghỉ, tớ không muốn dính dáng chút nào tới sách vở hết.”

Mặc Đồng khéo léo tránh khỏi cái ôm của cậu ta.

Chu Húc Đông kéo vali vào khách phòng.

Mặc Đồng cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của Chu Thích Hoài, cậu buông mi mắt, che kín đi tâm tình trong đôi mắt.

Tối, Mặc Đồng nằm trên chiếc giường sofa trong thư phòng, thế nào cũng không ngủ được. Chu Thích Đông đang nghe heavy metal rock, âm thanh thỉnh thoảng đập vào thái dương, đau đầu lại phát tác.

Mặc Đồng đứng dậy đến nhà bếp lấy thuốc, một ngụm nước nuốt viên thuốc xuống, khi quay lại liền bắt gặp một đôi mắt lấp lánh.

Là Chu Húc Đông.

Cậu ta nhìn Mặc Đồng, trong mắt đầy nghi hoặc cùng kinh ngạc. “Cậu... Dùng thuốc à?”

Mặc Đồng đưa hộp thuốc cho cậu ta xem, “Chỉ là aspirin thôi.”

Chu Húc Đông thở phào nhẹ nhõm, nét mặt giống như dòng sông vừa tan băng, nước lại trùng trùng dâng lên. Cậu ta cầm lấy một chiếc ly thủy tinh hứng nước từ vòi.

Mặc Đồng nhìn không được nói, “Đừng uống nước lã.” Rót một ly nước đưa cho cậu ta.

Chu Húc Đông cầm lấy ly, hớn hỏ nói, “A ha ha, phải rồi ta. Ở nước ngoài uống quen nước máy rồi, quên mất ở trong nước không uống trực tiếp như vậy được.”

Mặc Đồng hỏi, “Cậu đã từng ở trong nước à?”

Chu Húc Đông nói, “Tớ mười hai tuổi mới ra nước ngoài. Trước đây vẫn ở N thành.”

Chu Húc Đông cười hì hì nói, “Đồng Đồng, quen cậu thật tốt. Sau này cùng đi chơi đi, không cứ đi với ông anh chắc chắn chết. Anh ta chỉ biết dẫn tớ đi lăng Trung Sơn, không thì là viện bảo tàng, cứ như tớ còn là con nít vậy.”

Mặc Đồng cười cười không nói, ngực lại thâm nghĩ, anh của cậu a, không phải là người không biết chơi đùa. Anh ta chỉ là đối với mỗi người khác nhau thì có một mảnh khoe khác nhau thôi.

Sau khi Chu Húc Đông đến, thật sự thường kéo Mặc Đồng đi ra ngoài chơi. Không biết cậu ta từ đâu tìm được vài quyển booklet, cứ theo lời giới thiệu trong đó mà kéo Mặc Đồng đi hết quán ăn này đến quán ăn khác, hết cửa hàng quần áo này đến cửa tiệm kì dị khác, hết câu lạc bộ này đến câu lạc bộ khác mà chơi. Bóng ném, bowling, bơi, leo núi.

Lúc đầu Mặc Đồng cũng có chút kháng cự, thể lực cũng có chút chịu không nổi, dần dần rồi cũng đỡ. Cậu từ nhỏ có rất ít bạn cùng tuổi, thiếu niên nhiệt tình hiếu động như Húc Đông mang đến cho cậu một thể nghiệm hoàn toàn mới.

Một tình bạn ấm áp không chút vấy bẩn tạm thời đuổi đi bóng ma trong lòng cậu, nét mặt cậu bắt đầu có ánh cười nhẹ nhàng.

Chu Thích Hoài lại hoàn toàn ra dáng một người anh tốt, nụ cười ấm áp luôn ở trên mặt, lúc nào cũng ung dung, lại có thêm mấy phần chiều chuộng.

Một ngày nọ, Chu Húc Đông giống như phát hiện được lục địa mới mà kéo Mặc Đồng đến một quán ba ở 1912. [1]

Vừa vào cửa, liền âm một cái, âm thanh âm ỉ thật lớn như thủy triều đập vào mặt, gần như khiến Mặc Đồng không thở nổi.

Từ chối yêu cầu kéo cậu ra sàn nhảy của Chu Húc Đông, Mặc Đồng cuộn người trên một chiếc sofa trong góc, nhìn Chu Húc Đông lẫn trong đám người, nhảy cực kỳ thuần thực, ánh đèn sặc sỡ chiếu vào mái tóc nhuộm vàng của cậu ta trông như đội một chiếc mũ kỳ quái.

Một lúc sau, cậu ta đầu đầy mồ hôi trở về gọi thức uống, chưa uống được mấy ngụm đã phát hiện bên kia sàn nhảy có hai nhóm người xảy ra va chạm, hình như còn đánh nhau.

Chu Húc Đông huýt sáo một tiếng dài, kéo Mặc Đồng chen vào xem, nhìn nhìn, cũng bắt đầu đánh.

Thân hình cậu ta cao to nhưng linh hoạt dị thường, hình như đã được huấn luyện qua, ra quyền vừa chuẩn vừa nhanh. Mặc Đồng chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy, gấp đến độ chỉ lo kéo tay cậu ta, trên người đã trúng vài đòn cũng không thấy đau.

Vì Chu Húc Đông căn bản không quen ai trong đám người nọ, nên có người ở cả phe này lẫn phe kia đánh tới, cuối cùng mọi người ở cả phe đều hướng về cậu ta mà đánh. Cậu ta phát hiện ra được một chỗ trống, kéo Mặc Đồng tông cửa sàn nhảy, nhanh chóng trốn ra đường chạy xa.

Dưới ánh trăng sáng, trong luồng gió, hai cậu thiếu niên nắm tay nhau, chạy như bay giữa phố đêm yên lặng không người.

Bóng ngô đồng lướt trên hai khuôn mặt trẻ trung sáng ngời.

Chạy một đoạn, Mặc Đồng thật sự hết sức, giẫy khỏi Chu Húc Đông, cúi người, hai tay chống đầu gối, thở hổn hển.

Chu Húc Đông quay đầu lại, cười ha ha, giúp Mặc Đồng đứng thẳng lên.

Đột nhiên, a một tiếng, cậu ta đến trước mặt Mặc Đồng, hai tay nhẹ nâng mặt cậu.

.....

[1] Khu phố bar nổi tiếng ở Nam Kinh.

30. Chương 30

Mặc Đồng kinh hãi, người cứng lại như bị đóng đinh tại chỗ.

Chu Húc Đông ghé sát vào nói, “A, giờ tớ mới thấy, mắt của cậu đẹp thật.”

Đôi mắt nhuốm chút cười, lấp lánh sáng, như hai viên đá Vũ Hoa [1] thượng hảo hạng màu mực ngâm trong ao nước trong vắt.

Mặc Đồng giật mình tỉnh táo lại, phạch một tiếng gạt bàn tay đang đặt trên mặt mình ra, nghiêng rằng nói, “Cậu đang nói cái gì vậy!” Đi thẳng về phía trước.

Chu Húc Đông nhảy lên đuổi theo, “Này này này, cậu giận hay xấu hổ đây.”

Mặc Đồng nhìn cậu ta, không nói gì tiếp tục đi.

Sau đêm đó, Mặc Đồng bắt đầu từ chối ra ngoài chơi với Chu Húc Đông, Chu Húc Đông thì lại càng ngày càng dính lấy Mặc Đồng, bị từ chối cũng không nản lòng. Cậu ta chỉ đơn giản không ra ngoài chơi nữa mà đi về cùng Mặc Đồng, thậm chí còn chạy đến trường của Mặc Đồng dự thính. Có khi không có chuyện gì, cậu ta cũng thích mở cửa thư phòng, xem Mặc Đồng chăm chú làm bài tập.

Thường thấy cậu răng cắn đầu bút, ngón tay thon dài lướt như bay trên bàn phím.

Rời nhà từ nhỏ, sống nơi đất khách, cậu ta rất ít tiếp xúc với bạn cùng lứa như Mặc Đồng. Cậu ta nghĩ Mặc Đồng cùng những người bạn mình có ở nước ngoài rất khác biệt.

Trong vẻ trầm tĩnh của Mặc Đồng ẩn chứa sự chín chắn, trong vẻ u buồn của cậu lại ẩn giấu sự tinh thuần con trẻ, hai loại bản chất trái ngược cuốn lấy nhau trong một cơ thể gầy gò; có thể nói trong mắt Chu Húc Đông, Mặc Đồng như một Peter Pan đông phương. Sự khác biệt của cậu thật động lòng người, sự vô tình của cậu thật hấp dẫn. Mặc Đồng càng tránh né cậu ta, cậu ta càng nghĩ cậu đáng yêu.

Chu Thích Hoài thờ ơ quan sát sự biến hóa giữa hai cậu thiếu niên, không nói một lời.

Một ngày nọ, Mặc Đồng vừa học xong hai tiết chuyên ngành, đang đi trên con đường râm mát bóng cây, thỉnh linh bị ai đó vỗ vai một cái. Quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt cười tươi rói của Chu Húc Đông.

“Này,” cậu ta nói.

“Cậu sao lại đến dự thánh nữa?”

“Không phải, là chờ cậu đó. Nếu không sao mà tớ ngồi nghe giảng nổi, giống như Thiên thư vậy. Đi, tớ phát hiện chỗ này hay lắm, cùng đi đi.”

Mặc Đồng nói, “Tớ còn có tiết.”

Chu Húc Đông búng tay ‘tách’ một cái, “Cúp đi, làm sinh viên mà không cúp học một lần là rất thiếu sót à!”

Cậu ta cao lớn anh tuấn, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều nữ sinh, hành động lại tự nhiên thoải mái như trẻ con, càng nổi bật.

Mặc Đồng chưa bao giờ gây nhiều chú ý như vậy trong trường, không khỏi vừa gấp vừa xấu hổ, nhưng vẻ mặt của Chu Húc Đông lại thành khẩn như vậy, đôi mắt cún con ngây thơ đầy chờ mong, cậu không kềm được lại mềm lòng. Thở dài nói, “Cậu bỏ tay ra trước đã.”

Kết quả, Mặc Đồng bị cậu ta kéo ra khỏi cổng trường.

Sau khi ra ngoài, trong lòng Mặc Đồng lại nhẹ nhõm hơn nhiều. Vì gió xuân say lòng người đến như vậy, nhẹ nhàng phớt qua má, khiến người ta trong lúc mơ màng cứ ngỡ là bàn tay của người yêu.

Hai người cười xe, chạy như bay trên con đường rợp bóng cây dẫn ra khu ngoại thành phía đông. Vì không phải là ngày nghỉ, trên đường xe cộ và người đi bộ đều rất ít.

Chu Húc Đông thỉnh thoảng buông cả hai tay, vung tay lên trời reo hò. Hơi thở vui sướng cùng thanh xuân truyền sang, không cách nào chặn lại được.

Khiến Mặc Đồng nhớ đến vài vệt màu sáng lóe qua tuổi thanh xuân xám ngắt ảm đạm của mình.

Hai người đến nơi. Là một bãi đất trống sau núi Tử Kim, ít người biết chỗ này, cũng không hiểu sao Chu Húc Đông lại phát hiện ra.

Có một sườn dốc thoải thoải phủ cỏ xanh ngắt, bên dưới là một dòng suối trong vắt, uốn lượn chảy qua, ánh nắng chiếu vào mặt nước ánh lên những mảnh vàng óng. Xung quanh là rừng cây rậm rạp, mùi vị thiên nhiên tươi mát phả vào mặt khiến Mặc Đồng ngây cả người.

Chu Húc Đông nghiêng đầu cười đắc ý, “Sao? Không gạt cậu chứ. Có đúng là một chỗ rất hay không?”

Mặc Đồng yên lặng gật đầu, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười đã mấy ngày không thấy.

Lại nghe Chu Húc Đông kêu lên một tiếng, “Nhìn kia, thì ra còn có người sớm hơn chúng ta nữa.”

Cách đó không xa, có hai ba thanh niên đang nhóm bếp nấu cơm.

Chu Húc Đông tính vốn thực [2], chạy đến nói qua nói lại hai ba câu, liền chạy về kéo Mặc Đồng sang. Nói chuyện một lát mới phát hiện, thì ra đều là trốn học chạy đến cả, trường của mọi người còn cách nhau không xa. Chỉ là, bọn họ hiển nhiên rất có chuẩn bị, còn mang cả nồi niêu, bát đĩa, đắp cả một cái bếp bằng đất, đang nấu một nồi nước sôi sùng sục, so với nấu ở nhà thơm hơn gấp trăm lần.

Chu Húc Đông mang ba lô đến, đổ hết thức ăn bên trong ra, la lên đòi tham gia.

Cậu ta đẹp trai, lại cởi mở, tiếng Trung tiếng Anh lẫn lộn, ba hoa không ngừng, rất nhanh liền trở thành nhân vật trung tâm, hai cô gái chỉ thấy có mình cậu ta, trò chuyện rất vui vẻ.

Mặc Đồng nhìn bọn họ nhiệt khí bừng bừng, trong lòng bỗng thấy ghen tị khôn kể. Trước đây vật lộn cầu sinh, mấy ngày nay yêu hận vướng víu trong lòng, gần như quên mất mình đứng ra cũng phải vui vẻ phần khởi như bọn họ. Dần dần, cậu cũng nhập vào cười cười nói nói.

Một đám thanh niên chơi mãi đến hơn bốn giờ chiều.

Khi tạm biệt nhóm người nọ, Chu Húc Đông còn chưa muốn về, lại kéo Mặc Đồng ngồi xuống trên sườn dốc phủ cỏ.

Mặc Đồng nằm xuống, nhắm mắt lại, lòng đầy thanh thản; khó được như thế này, hưởng thụ sự bình yên trong tâm hồn một lát mà không bị đủ loại tâm sự phiền nhiễu.

Đột nhiên thấy có hơi thở phớt qua mặt, mở mắt ra, trước mắt là một khuôn mặt điển trai.

Mặc Đồng kinh hãi lùi lại.

Chu Húc Đông cười nhẹ, “Làm cậu giật mình à? Đồng Đồng? Đừng ngủ, đến đây, chúng ta hoạt động gân cốt một chút.”

Cậu ta dùng cằm chỉ chỉ sườn dốc trước mặt, “Từ trên lăn xuống, thế nào?”

Mặc Đồng nhớ khi còn nhỏ, theo thầy giáo đi đến đài âm nhạc [3] chơi. Các bạn học đều đổi thức ăn cho nhau, nhưng trong túi của cậu lại chỉ có hai chiếc bánh mì khô cứng, còn có nửa bao Đại Bạch Thố [4] của bà lão hàng xóm gửi cho khi ra khỏi cửa. Cậu bèn tự tìm một chỗ vắng người, từ đó lăn xuống; chút hạnh phúc cô độc nho nhỏ đó vẫn khắc sâu trong trí nhớ cậu.

“Được!”

Hai cậu thiếu niên đã gần là người lớn đi lên đỉnh dốc, Mặc Đồng vừa cúi người, Chu Húc Đông liền cười lớn, từ sau nhào lên, ôm cậu lăn thẳng xuống dưới.

Cánh tay của Chu Húc Đông mạnh mẽ rắn chắc, vẫn che chở cho Mặc Đồng mãi đến khi chạm chân dốc.

Mặc Đồng lăn xong đầu văng mắt hoa, lại thấy Chu Húc Đông trở người lại đè lên mình, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn mình, trong mắt là ngọn lửa cháy rực.

Mặc Đồng ra sức đẩy Chu Húc Đông, nói, “Mau đứng dậy. Cậu làm gì vậy? Nặng quá à!”

Chu Húc Đông bất động.

Đột nhiên cậu ta dùng sức nắm chặt hai cổ tay Mặc Đồng.

.....

[1] Đá Vũ Hoa là một loại mã não thiên nhiên, có chủ yếu ở vùng Giang Tô tỉnh Nam Kinh. Đá bóng loáng, có vân rất đẹp, được xưng là “Hoàng hậu của các loại đá”, được xem là thiên tứ quốc bảo (bảo vật trời ban cho đất nước, Trung Hoa nhất tuyệt).

[2] Ở đây có thể hiểu là người giỏi kết thân với người khác.

[3] Music station ở Nam Kinh.

[4] Một loại sweets.

31. Chương 31

Mắt Mặc Đồng nhuộm đầy kinh ngạc cùng hoảng sợ, “Buông tay! Để tôi đứng dậy!”

Chu Húc Đông đè lại Mặc Đồng vẫn đang vùng vẫy không ngừng, mặt càng ghé sát vào, “Đồng Đồng, Đồng Đồng, đừng sợ, nghe tớ nói này, cậu nghe tớ nói này. Tớ... Tớ thích cậu! Tớ thích cậu!”

Mặc Đồng dùng hết sức đẩy cậu ta ra, xoay người đứng dậy, bỏ chạy về phía trước.

Chu Húc Đồng cũng đứng lên, nhanh chân xông lên trước, chặn Mặc Đồng lại, ôm lấy cậu.

Cậu ta bảo: “Đồng Đồng, Đồng Đồng, đừng sợ, đừng sợ. Chuyện này ở nước ngoài là rất bình thường, tớ chỉ là yêu cậu thôi, không liên quan gì đến giới tính hết, cậu đừng sợ, tớ sẽ nói anh hai cho cậu ra nước ngoài học, chúng ta cùng đi, đừng sợ Đồng Đồng, tất cả có tớ lo.”

Mặc Đồng chỉ một mực vùng vẫy, nhưng tránh không được Chu Húc Đồng, cậu ta dùng sức nhiều quá. Cậu cố hết sức gạt bàn tay đang kèm lấy lưng mình ra, nhưng lại theo quán tính ngã mạnh xuống đất, tay trái và chân trái đập xuống mặt đất, đau đến mức cậu cuộn người lại.

Chu Húc Đồng vội tiến lên, “Đồng Đồng, Đồng Đồng, cậu có bị thương không? Nào, động đây một chút xem thử.”

Mặc Đồng sắc mặt tái nhợt, ngừng vùng vẫy, nằm ngửa mặt nhìn bầu trời trong vắt, thì thào nói, “Đừng nói với tôi những chuyện như vậy, tôi không phải là người để mua vui cho bọn công tử lảm tiên các người.”

Chu Húc Đồng nhẹ nhàng ôm lấy Mặc Đồng, “Không phải vậy, tin tớ đi Đồng Đồng. Tớ không xem cậu như vậy đâu. Tớ cũng không phải công tử lảm tiên gì.”

Mặc Đồng đẩy cậu ta ra, ngồi dậy, bị cậu ta ôm lấy từ phía sau.

“Tớ chỉ là một đứa con hoang. Mẹ tớ cùng lảm chỉ là một người trong đám tình nhân của lão già họ Chu. Khi có tớ, bà liền dẫn tớ về lại quê, bà biết lão già đó ghét nhất là người ta dùng chuyện con cái mà uy hiếp lão. Mỗi đến khi bà bệnh nan y sắp mất, mới đưa tớ đến chỗ lão già ấy. Lão làm giám định DNA xong mới chịu nhận tớ. Lão bà hận tớ tận xương, rất sợ tớ giành gia tài nhà bọn họ. Anh ba [1] là một Bồ Tát đắp bằng bùn, thân mình còn lo chưa xong, vợ chồng Chu Thích Nhã là một cặp tiểu nhân, tớ ở nhà bọn họ còn không bằng một người hầu. Chỉ có anh hai, anh hai khi tớ mười hai tuổi thì trở về mang tớ ra nước ngoài, tớ nhờ vậy mới sống tốt được. Đồng Đồng, tin tớ đi, tớ không có ý tìm cậu mua vui, tớ chỉ là yêu cậu thôi! Đồng Đồng, tớ yêu cậu!”

Bàn tay ướt đẫm của cậu ta run run vuốt mặt Mặc Đồng, bị Mặc Đồng tránh.

Mặc Đồng mệt mỏi nói, “Xin lỗi, buông tớ ra, tớ phải đi rồi. Chuyện hôm nay chúng ta cứ coi như chưa từng xảy ra đi.”

Nói xong, cậu gắng gượng đứng lên, tập tễnh đi lên sườn dốc, lên xe, chạy đi.

Chu Húc Đồng chạy lên sườn dốc, hướng về phía bóng người đang đi xa hét lớn: “Đồng – Đồng! I’ll never give up. I’ll never give up!”

Chu Thích Hoài đang ở trong phòng làm việc dọn đồ thư ký Shelly làm việc, đột nhiên, cửa bị đẩy mạnh ra ‘rầm’ một tiếng, Chu Húc Đồng xông vào.

Chu Thích Hoài cười nói, “Đồng Đồng, cái thằng nhóc này, lớn thế rồi mà còn lỗ mãng như vậy, chuyện gì mà gấp vậy?”

Chu Húc Đồng thở hổn hển, “Anh hai à, tôi muốn một mình nói chuyện với anh!”

“Chờ một lát đi, ở đây đang có việc.”

“Không!” Chu Húc Đồng kêu to, “Nói ngay bây giờ, là chuyện rất quan trọng, liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi!”

Chu Thích Hoài sửng sốt, ra hiệu cho thư ký đi ra ngoài, lại đưa mắt nhìn Chu Húc Đồng, ánh mắt trầm tĩnh mà ôn hòa.

“Chuyện gì liên quan đến cả đời cậu, để anh đoán thử, chẳng lẽ cậu yêu phải con gái nhà ai rồi, muốn anh hai đến nhà cầu thân cho?”

Khuôn mặt trẻ trung của Chu Húc Đồng bỗng bừng đỏ, “Đúng vậy, anh hai à. Nhưng mà, tôi cần anh giúp.”

Chu Thích Hoài cười nhẹ, “A, tiểu tướng quân trăm trận trăm thắng chốn tình trường của chúng ta, lần này lại gặp khó khăn rồi sao? Là cô gái nào mà lợi hại vậy?”

Chu Húc Đông cúi đầu một lát, lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, kiên định nói, “Anh hai, tôi yêu một người. Nhưng, người đó... Là con trai!”

Chu Thích Hoài nhặt chiếc bút máy hiệu Parker trên bàn lên, nắm chặt trong tay, xoay xoay, “An – Mặc – Đồng?”

Chu Húc Đông nhào người đến bàn giám đốc, đôi mắt to tròn khẩn thiết nhìn Chu Thích Hoài, khẩn thiết như trẻ con, “Đúng. Là Đồng Đồng. Anh hai à, anh sẽ giúp tôi phải không? Anh có thể đưa Đồng Đồng ra nước ngoài học cùng tôi được không? Tôi có thể đi làm, Đồng Đồng đi học, cậu ấy thích học như vậy, tôi có thể tiếp tục chu cấp cho cậu ấy học, sau đó bọn tôi có thể...”

Chu Thích Hoài ngắt lời cậu ta, “An Mặc Đồng cũng nói yêu cậu sao?”

Chu Húc Đông hạ mắt, “Không, cậu ấy từ chối tôi rồi. Nhưng mà... Tôi tin rằng cậu ấy sẽ yêu tôi, cậu ấy chỉ là không thể tiếp thu một người cùng giới tính yêu mình, cậu ấy chỉ là sợ...”

“Cậu có từng nghĩ tới cậu chỉ là nhất thời ham của lạ thôi không? Vì An Mặc Đồng không giống với đám bạn của cậu?”

“Cũng có phần là vậy, nhưng không phải là chủ yếu, anh hai à. Tôi nghĩ tôi thật sự yêu cậu ấy rồi, tôi thích cảm giác được ở cùng với cậu ấy, tôi thích sự trầm tĩnh và hướng nội của cậu ấy, tôi đau lòng vì sự u buồn của cậu ấy, tôi thật sự muốn cậu ấy được hạnh phúc. Tôi nghĩ đây là yêu.”

“Cậu đang còn trẻ, có thể dễ dàng tìm được cả ngàn lý do để yêu, có khi chỉ là một nụ cười mông lung trong nắng. Đồng Đồng,” Chu Thích Hoài xoa xoa mái tóc vàng rực của cậu ta, cảm nhận được nhiệt độ nóng rực như thiêu đốt, “Tin anh hai, quên chuyện này đi, xem nó chỉ như giấc mộng xuân thôi.”

“Không!” Chu Húc Đông nhào đến ôm lấy thắt lưng Chu Thích Hoài, “Không không không! Tôi yêu Đồng Đồng! Tôi yêu cậu ấy!”

Chu Thích Hoài thở dài, “A, yêu.” Khép hờ mắt suy nghĩ một lát, anh ta nói, “Đồng Đồng, về trước đi. Buổi tối, chờ anh về, chúng ta bàn lại, có thể gọi cả Mặc Đồng nữa, chúng ta cùng nhau nói chuyện cho đàng hoàng!”

Buổi tối, Chu Húc Đông thấp thỏm không yên chờ mãi đến chín giờ rưỡi mới chờ được Mặc Đồng tự học ở trường trở về cùng với Chu Thích Hoài từ công ty về.

Ba người mặt đối mặt, cả phòng nhưng lại rất yên tĩnh. Chỉ nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ để bàn đâm một lỗ nhỏ xuyên qua cái yên tĩnh đến mức khó thở ấy mà truyền vào một chút sự sống.

Chu Húc Đông cẩn thận gọi, “Anh hai! Đồng Đồng, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

Chu Thích Hoài chậm rãi châm một bình trà, “Ngồi xuống cả đi. Ném thử trà tôi pha.”

Chu Húc Đông nửa quỳ trước mặt anh ta, “Anh hai, giúp tôi được không? Tôi... Thật sự muốn ở cùng với Đồng Đồng.”

Chu Thích Hoài mỉm cười nhìn Mặc Đồng, nhưng lại nói với Chu Húc Đông, “Đồng Đồng, cái thằng nhóc này, vì sao không tôn trọng ý kiến của Đồng Đồng? Đồng Đồng, cậu cũng muốn ở cùng với Đồng Đồng sao?”

Mặc Đồng nhìn chằm chằm Chu Thích Hoài, khuôn mặt tái nhợt, bàn tay bỏ trong túi quần run lấy bầy không ngừng, lát sau, phun ra một chữ, “Không!”

Chu Húc Đông ôm cổ cậu, “Tại sao, Đồng Đồng? Tại sao? Đừng sợ, có tớ ở đây. Anh hai cũng sẽ giúp chúng ta.”

Chu Thích Hoài rót trà vào ba chiếc tách, “Không, anh sẽ không giúp cậu.”

Chu Húc Đông kinh hãi xoay người lại, “Tại sao, anh hai?”

Chu Thích Hoài cầm lên một tách trà, chậm rãi uống, buông tách, nhìn hai cậu thiếu niên, “Vì, Mặc Đồng, là người – yêu – của – anh!”

.....

[1] Chỉ Chu Thích Minh. Mình dịch theo cách gọi của miền Nam nên Chu Thích Hoài (con trai trưởng) được gọi là “anh hai”, Chu Thích Minh (con trai thứ) được gọi là “anh ba”.

32. Chương 32

Chu Húc Đông lùi lại hai bước, chân va ‘rầm’ vào tủ. “Không,” cậu ta nói, quay về phía Mặc Đồng, trong mắt là đau đớn cùng buồn bã tựa như con thú nhỏ bị thương, “Không phải là sự thật, Đồng Đồng, chuyện này không phải là sự thật.”

Người Mặc Đồng lạnh run, lòng nhưng lại như bị ngâm trong nước sôi, cậu kinh ngạc nhìn Chu Thích Hoài, nói gần từng chữ, “Thật ra, tôi – là – người – được – anh trai cậu – bao – dưỡng!”

Chu Húc Đông sắc mặt như tờ giấy, lão đảo đi vào phòng, giống như một hồn ma. Còn lại hai người, tâm tư bất đồng, lòng mang hai loại cảm xúc khác nhau, đứng trong tấm màn yên tĩnh đã lại lần nữa phủ xuống, thật lâu, thật lâu.

Mặc Đồng từ trong phòng học đi ra, liền thấy Chu Húc Đông ngay trước mặt.

Từ sau đêm đó, Chu Húc Đông liền dọn vào căn hộ phía trên tòa nhà Chu thị, Chu Thích Hoài cũng đi cùng cậu ta.

Hai ngày không gặp, cậu thiếu niên luôn vui tươi rạng rỡ như ánh nắng này hình như gầy đi một chút, sắc mặt ủ dột.

Cậu ta nhét hai tay trong túi quần như thể sợ lạnh, bước lên trước, “Đồng Đồng, có thể nói chuyện với cậu một chút được không?”

Mặc Đồng nhìn cậu ta, chẳng hiểu sao lại nghĩ mình hơi có lỗi với cậu thiếu niên này. Một ngày trước đây, cậu ta dành cho cậu tình bạn mà cậu chưa bao giờ nhận được, cho cậu nếm thử những ngày tháng bình thường tràn ngập sức sống mà một thanh niên nên có. Giờ đây, cảm giác áy náy của Mặc Đồng hòa lẫn với cảm giác nhục nhã sau khi chân tướng bị vạch trần, cậu cảm thấy đôi chân như nặng nghìn cân, ngăn cản cậu đến gần Chu Húc Đông.

Chu Húc Đông lại hiểu lầm sự do dự của cậu, lộ ra vẻ mặt van xin như trẻ con, năn nỉ nói, “Đồng Đồng, tớ chỉ là, muốn nói với cậu mấy câu cuối cùng, ngày mai... Tớ phải về rồi.”

Hai người trở lại vườn cây yên tĩnh, đứng trước băng ghế đá, ánh mắt Chu Húc Đông lưu luyến dừng lại trên khuôn mặt Mặc Đồng, Mặc Đồng chỉ cúi đầu, xé nhỏ mảnh lá cây cầm trong tay.

Một lúc lâu sau, Chu Húc Đông mới gian nan mở miệng, “Đồng Đồng, tớ... Tớ chỉ muốn hỏi cậu một câu... Cậu... có... Có yêu tớ chút nào không?”

Mặc Đồng thở dài, nói, “Tôi... Rất cảm ơn cậu... đã cho tôi... những ngày rất vui vẻ, chỉ là... Yêu... Tôi không nghĩ nhiều về chuyện này.”

“Vậy... Cậu... Yêu anh hai tớ chứ?”

Mặc Đồng ngẩng đầu, đôi mắt đen như thủy tinh đầy vẻ lạc lõng, “Keegen, thật ra, tôi với cậu giống nhau, từ nhỏ cực khổ, chỉ là, tôi không may mắn như cậu, có được một người anh như Chúa cứu thế. Yêu đối với tôi mà nói, là một thứ gì đó cực kỳ, cực kỳ xa xỉ, trước đây tôi cũng từng mong có được, nhưng bây giờ... Tôi chỉ muốn học cho thật tốt. Lúc đầu ở cùng anh cậu, cũng là... vì việc học..., xin lỗi, tôi tuyệt đối không phải cố ý giấu giếm cậu, chỉ là... Cậu bảo làm sao tôi nói ra được?”

Mắt Chu Húc Đông dần dần ngập nước, “Đồng Đồng, hai ngày nay, tớ cứ nghĩ mãi, muốn đến hỏi cậu, nếu như cậu cũng yêu tớ một chút, nếu vậy, dù có bao nhiêu trở ngại, dù người kia là người anh tớ kính yêu nhất, tớ cũng sẽ... cũng sẽ cố gắng.” Cuối cùng nước mắt chảy xuống mặt cậu ta.

Mặc Đồng trước những giọt nước mắt của cậu ta chỉ biết không ngừng thì thào, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.”

Chu Húc Đông dùng tay áo mạnh lau đi nước mắt, “Đồ ngốc, xin lỗi cái gì. Như vậy, thật ra cũng tốt. Ít ra, tớ sẽ không làm ra chuyện có lỗi với anh hai, trên đời này, anh hai là người thân nhất của tớ, không có anh ấy, tớ cũng không biết mình sẽ thành cái gì nữa. Được rồi, nói xong xuôi, tớ cũng thoải mái hơn rồi. Ở đây nói tạm biệt trước vậy, có lẽ, chúng ta sẽ không gặp lại nữa!”

Mặc Đồng nhìn cậu ta, không nói được nửa lời.

Chu Húc Đông nhìn mái vòm bán nguyệt của đại sảnh trường lộ ra giữa đám cây phía xa, sau đó quay đầu lại, cười nói, “Sắp chia tay, có thể ôm một chút được không, giống như bạn thân với nhau vậy?”

Mặc Đồng tiến lên, cùng cậu ta nhẹ nhàng ôm nhau, “Lên đường bình an.”

Chu Húc Đông nói nhỏ bên tai cậu, “Tạm biệt, Peter Pan của tớ.”

Chu Thích Hoài đi vào phòng Chu Húc Đông. Cái thằng nhóc này nhốt mình trong phòng hai ngày liền, cơm cũng không ăn cho đành hoàng.

Trong phòng tối đen, chỉ lờ mờ thấy một người nằm trên giường, chăn che kín mặt.

Chu Thích Hoài tiến đến, ôm cậu ta vào lòng, nhẹ giọng gọi, “Đông Đông, Đông Đông?”

Chu Húc Đông ngồi dậy, rúc người vào lòng Chu Thích Hoài, nghẹn ngào kêu lên, “Anh hai! Anh hai!”

Chu Thích Hoài vỗ vỗ lưng cậu ta giống như đối với một đứa trẻ.

Chu Húc Đông ủy khuất thấp giọng nói, “Anh hai, tôi cho rằng nói cho rõ ràng rồi thì sẽ không sao nữa, thật ra, tôi vẫn thấy tệ quá. Tôi lần đầu tiên thấy muốn một người mãnh liệt đến vậy. Anh à, xin lỗi.”

Trong bóng tối, trên mặt Chu Thích Hoài là vẻ ôn hòa cùng thương xót thật lòng, “Nên nói xin lỗi phải là anh hai, xin lỗi Đông Đông, anh đem chân tướng bày ra trước mặt cậu như vậy. Chỉ là, anh không muốn cậu chìm sâu xuống. Trên thế giới này, cái gì cũng có thể thử, chỉ trừ có yêu, chỉ thử qua là đã đủ rồi. Động tâm thì có thể, nhưng nghìn vạn lần không được đem hết cả trái tim giao cho người ta. Sau này, vô luận đối với nam hay nữ, nghìn vạn lần phải nhớ kỹ lời anh hai. Yêu, là – ngục tù cả đời người. Anh hai không muốn cậu lại giẫm lên vết xe đổ của anh.”

Chu Húc Đông ngẩng đầu, “Nhưng, người ta sao có thể cả đời không toàn tâm toàn ý yêu người nào hết? Vậy không đáng tiếc sao?”

“Đáng tiếc tốt hơn hận cả đời, tin anh đi Đông Đông.”

“Vậy, đáp ứng tôi, anh hai, tốt với Mặc Đồng một chút, dù cho anh không yêu cậu ấy, nhưng xin anh đối với cậu ấy tốt một chút. Anh hai, đau khổ như thế này rồi sẽ qua chứ?”

Chu Thích Hoài ôm chặt cậu ta, “Sẽ qua, sẽ qua hết, tin anh đi. Thời gian là thầy thuốc tốt nhất, rồi chẳng bao lâu sau, cậu quay đầu nhìn lại chuyện này thì sẽ nhận ra, tất cả chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong đáy nước, chỉ là mây khói thoáng qua.”

Cậu thiếu niên trong lòng cúi đầu khóc. Trong khoảnh khắc, Chu Thích Hoài thấy hoảng hốt; đã từng có một cậu thiếu niên cũng khóc trong lòng anh ta thế này. Trước đây rất lâu, cũng lại có một cậu thiếu niên trẻ tuổi thế này, vì yêu, vì chia ly, vì trái tim luân lạc, vì ái tình tuyệt vọng, cũng khóc như thế này, chỉ là, khi đó, đã có vòng ôm ấm áp nào, dù chỉ là thật giả khó phân?

Một ngày sau, Chu Húc Đông bay về Canada.

Những ngày sau đó bình yên không chút gợn sóng đến không ngờ.

Chu Thích Hoài vẫn mỗi ngày trở về như cũ, có lúc lại cùng ăn với Mặc Đồng, vẫn ôn hòa nhã nhặn như trước, không chút gợn, như thể chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Thậm chí, hai người vẫn ngủ chung với nhau như trước, chỉ là không thân mật nữa.

Có những tối, hai người yên lặng nằm, lắng nghe hơi thở nhẹ nhàng, người thì gần nhưng như thể cách nhau rất xa. Nhưng trong sự xa cách ấy, đã có xuất hiện giả dối, một sự giả dối nhẹ nhàng nhưng đều đặn như tế thủy trường lưu [1], lâu dài và bền vững như thiên trường địa cửu.

Mặc Đồng bắt đầu mất ngủ, suốt đêm dài mở to đôi mắt trong suốt mà đối mặt với bóng tối hỗn độn, cơ thể lại như bị trúng định thân pháp [2], như bị nhốt trong một nơi thật nhỏ hẹp. Đầu đau như thể bị dùi cui bằng bằng gỗ vào, người càng gầy gò tái nhợt đi, giống như một bức tranh thanh sơn lạnh thủy ngày đông.

Thoáng chốc đã qua ba tháng.

Hai ngày trước 1 tháng 5, Chu Thích Hoài bỗng nói, “Mặc Đồng, lễ 1 tháng 5 cùng anh đến Canada một chuyến đi. Visa của em đã xong rồi.”

Mặc Đồng ngẩng mắt nghi hoặc nhìn anh ta.

.....

[1] Ở đây là chỉ kiên trì, đều đặn, kéo dài không ngừng, giống như nước chảy theo dòng nhỏ thì sẽ chảy lâu. (thường thì dùng để nói về chuyện tiết kiệm, nhưng không phải nghĩa trong bài này)

[2] Phép thuật khiến người ta không thể cử động được.

33. Chương 33

Chiều 29 tháng 4, Chu Thích Hoài dẫn Mặc Đồng bay từ Thượng Hải đến Toronto.

Sau khi máy bay cất cánh không lâu, Mặc Đồng liền bắt đầu say máy bay.

Đầu tiên là nôn không ngừng, nôn xong người gần như kiệt sức.

Tiếp viên hàng không mang khăn đến, vừa lau mặt xong, mũi cậu liền bắt đầu chảy máu.

Chu Thích Hoài hạ lưng ghế xuống, để cậu ngửa đầu lên, nhưng máu không cầm được, từ kẽ những ngón tay thon dài dè trước mũi trườn xuống, nhuộm đỏ cả vạt áo trước.

Dần vật hồi lâu, máu rút cuộc ngừng. Mặc Đồng mê man tựa vào lưng ghế, người lại như đang trôi bồng bềnh, trong lòng là một mảnh khủng hoảng mệnh mang. Trong lúc mơ màng, cậu cảm thấy một tấm chăn mỏng phủ lên người mình.

Mặc Đồng mở mắt, ánh mắt mê ly bất lực nhìn Chu Thích Hoài, đột nhiên vươn tay nắm chặt tay anh ta, nắm thật chặt, gắng gượng hồi lâu, giọng nói nhẹ như tơ, “Làm ơn... Xin anh, làm ơn...”

Chu Thích Hoài trở tay, nắm tay cậu, “Em muốn nói gì?”

Mắt Mặc Đồng dần dần trong lên, đôi mắt đen láy mang vẻ sợ sệt, ẩn ẩn nước mắt. Chỉ một giây, cậu dời mắt đi, thấp giọng nói, “Làm ơn... Cho em ly nước, được không?”

Cuộc hành trình dài gần mười ba tiếng đồng hồ. Xuống máy bay thì có người đến đón, Chu Thích Hoài cũng có nhà ở Toronto, là một tòa nhà không quá khoa trương, nhưng nội thất được bài trí rất thoải mái.

Mặc Đồng được đưa vào phòng ngủ, rất nhanh đã ngủ say. Tại nơi đất khách xa ngàn dặm, vì quá mệt mỏi, đây là lần đầu tiên cậu ngủ yên giấc nhất suốt nhiều ngày nay.

Ngày thứ hai, Chu Thích Hoài lái xe đưa Mặc Đồng đi tham quan Toronto.

Toronto có rất nhiều công trình kiến trúc đặc sắc. Tòa Thị chính mới, nhìn từ xa trông như một chiếc vỏ sò hé mở, bên trong ngậm một hòn ngọc trai. Tháp truyền hình quốc gia, cao hơn 500 mét, đồ sộ hùng vĩ. Còn có Casa Loma, tòa lâu đài xa hoa thấp thoáng dưới bóng cây xanh. Tất cả khiến một người học kiến trúc như Mặc Đồng mê mẩn không thôi, cầm bản vẽ vẽ không ngừng, nếu thật sự vẽ không kịp, Chu Thích Hoài sẽ chụp lại giúp cậu.

Suốt đường, Chu Thích Hoài giống như một người anh kiên trì cẩn thận, nhẹ nhàng thăm thì giảng giải đủ chuyện cho Mặc Đồng. Anh ta còn dẫn Mặc Đồng đến khu phố Hoa kiều cửa hàng san sát, người qua kẻ lại như đưa thoi, đi hết cửa tiệm này đến cửa tiệm khác, mua mấy món hàng vô dụng nhưng thú vị.

Ngày thứ ba, bọn họ đến hồ Ontario mù sương. Khi dạo bước bên hồ, Mặc Đồng nhìn bóng người cao lớn mạnh mẽ đi phía trước, trong lòng cảm xúc lẫn lộn. Bờ vai cùng tấm lưng rộng kia giống như một thói nam châm, hấp dẫn mê hoặc, cậu gần như không khống chế được bản thân muốn tựa vào. Hơi ẩm của vòng ôm kia vẫn khắc sâu vào lòng như trước, nhưng, là điều gì ngăn cản cậu tiến đến. Chỉ cách xa hai bước, nhưng dường như thiên sơn vạn thủy.

Ngày thứ tư ở Toronto, Chu Thích Hoài và Mặc Đồng lên tàu “Maid of the Mist”, lướt qua con thác Niagara sóng nước cuộn trào. Khi đi qua thác, trong làn hơi nước mù mịt, tiếng sóng nước kinh tâm động phách cùng sương mù gột sạch mọi tiếng động khác, trong khoảnh khắc đó, Mặc Đồng khẽ hỏi: “Chu Thích Hoài à, anh có từng thật sự yêu tôi không?”

Tiếng nước âm vang át đi tất cả, thanh âm yếu ớt như tơ nhện bay đi không còn chút dấu vết.

Buổi tối, trở về nội thành, lúc đi ngủ, Chu Thích Hoài nói, “Mặc Đồng, ngày mai chúng ta đi Victoria.”

Mặc Đồng quá mệt, không cách nào nhận ra trong lời nói của anh ta lẫn rất nhiều tâm tình, mơ màng ừ một tiếng liền ngủ say.

Victoria là một hòn đảo nhỏ bốn mặt giáp biển, là một thành phố rất có phong cách Anh, rất nhiều căn nhà ven biển có lịch sử hàng trăm năm, được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo. Thảm cỏ xanh ngắt, kiến trúc cổ kính, những nghệ sĩ đường phố vui vẻ, tiếng nhạc u buồn vang bên tai, đó là một vẻ đẹp mà Mặc Đồng chỉ được đọc qua trong sách, hôm nay mới được trải nghiệm.

Nghỉ ngơi một lát, Chu Thích Hoài liền bảo Mặc Đồng mặc vào một bộ lễ phục, Mặc Đồng nhìn lại, anh ta cũng lễ phục chỉnh tề.

Còn đang kinh ngạc, Chu Thích Hoài đã nói, “Hôm nay, chúng ta đi tham gia một buổi tiệc đính hôn.”

Buổi chiều, hai người đến một tòa dinh thự.

Tòa dinh thự cổ có thảm cỏ nhân tạo xanh mướt, tường xám ngói xanh, dây leo xanh tươi quấn quanh, cực kỳ hoa lệ, giống như cõi thần tiên.

Cô dâu chú rể đứng trong đám người. Người con gái quần áo trắng thuần, phục sức cổ điển, dáng người yếu ớt, bỗng nhiên quay sang. Mặc Đồng nhận ra, đó là khuôn mặt của phụ nữ châu Á, làn da ngăm ngăm của người Quảng Đông, ngũ quan sắc nhưng tinh tế, không quá đẹp, nhưng vì vàng trán toát ra một khí chất u tĩnh chín chắn hiếm có mà có vẻ rất động lòng người.

Đứng cạnh cô ta hiển nhiên là chú rể, mặc tuxedo trắng tinh, khiến dáng người cao lớn thanh nhã càng thêm đẹp mắt.

Đến khi anh ta quay đầu lại, Mặc Đồng mới thấy rõ khuôn mặt tuấn mi lãng mạn kia.

Là Chu Húc Đông.

Chu Húc Đông lúc này cũng đã thấy Mặc Đồng. Mặc Đồng cười nhẹ với cậu ta, ngược nhưng lại như trống rỗng. Cuối cùng cậu cũng rõ vì sao Chu Thích Hoài lại dẫn cậu đến Canada.

Chu Húc Đông chậm rãi tiến đến, “Đồng Đồng, là cậu! Quả thật là cậu!”

Khuôn mặt trẻ trung nổi lên một tia xấu hổ.

Ngược lại, Mặc Đồng vẫn nở nụ cười trong trẻo như làn gió, “Chúc mừng cậu, Keegen!”

Chu Húc Đông cũng nở một nụ cười sáng bừng, “Cảm ơn cậu, Đồng Đồng! Cậu tốt chứ?”

“Tôi tốt. Gặp lại cậu thật hay.”

Chu Húc Đông tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy vai Mặc Đồng, “Thật sự cảm ơn cậu, Đồng Đồng. Chúc cậu cũng được hạnh phúc như tôi, Peter Pan!”

Mặc Đồng rút vào một góc phòng, nơi đó ánh nắng chiếu không tới, vẫn còn có chút mát mẻ.

Đột nhiên có người nói với cậu, “Cha của cô dâu là Chủ tịch của siêu thị người hoa TNT lớn nhất Canada. Bọn họ quen biết nhiều lắm chỉ được hơn hai tháng, là nhất kiến chung tình.”

Mặc Đồng quay đầu lại, đứng trước mặt là một người phụ nữ.

34. Chương 34

Người phụ nữ nọ trang phục tím thẫm, tóc búi cao, bên mái cài một chiếc kẹp đính kim cương. Da trắng như tuyết, nét mặt như tranh vẽ, dù không còn là thiếu nữ nhưng vẫn xinh đẹp hút hồn người.

Cô ta nhẹ nhàng thở dài, “Thật là nhất kiến chung tình a, Keegen là một đứa ngốc, giống hệt như tôi hồi trước. Chỉ là không biết số cậu ta thế nào, có may mắn hơn tôi không?”

Cô ta xoay sang Mặc Đồng, đôi mắt trong sáng ngời lóe qua từng phân một trên người Mặc Đồng, chậm chậm gật đầu. Khiến Mặc Đồng cảm thấy mê hoặc vô hạn.

“Cậu là tình nhân gần đây của Chu Thích Hoài?”

Mặt Mặc Đồng bừng đỏ, hình như trên đời ai cũng biết chuyện này.

Cô ta cảm thông đưa bàn tay có móng nhuộm đỏ vỗ vỗ vai Mặc Đồng, “Đừng để ý, loại chuyện này cũng là bình thường thôi.” Cô ta xoay đầu đi, ánh mắt mơ màng, “Tôi quen Chu Thích Hoài khi vừa tốt nghiệp đại học, tôi đối với anh ta cũng là nhất kiến chung tình. Khi đó Chu Thích Hoài nhiều lắm mới hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, quả thật là ngọc thụ lâm phong[1], ôn nhu như gió xuân, tôi gần như là mang tâm trạng biết ơn mà kết hôn với anh ta. Nhưng không lâu sau liền phát hiện rằng anh ta cũng không yêu mình. Tôi tưởng mình không tốt, không giống người bạn đời lý tưởng của anh ta, tôi nỗ lực thay đổi bản thân. Nhưng một ngày, anh ta nói với tôi, anh ta cần bản không yêu phụ nữ. Giọng anh ta vẫn ôn hòa như trước, nhưng với tôi mà nói, nó lại lạnh như băng.” Cô ta nhìn Mặc Đồng, mỉm cười nói, “Mấy năm nay, tôi thấy bên cạnh anh ta đến đến đi đi rất nhiều người, anh ta đối với cậu, hình như có chút khác biệt thì phải.”

Mặc Đồng nửa bối rối nửa xấu hổ, “Không, Chu phu nhân, cô hiểu lầm rồi.”

Tổng Sở Kiều cười, thanh âm nhẹ mà nhu hòa, “Tuy là lần đầu gặp mặt nhưng tôi lại thấy rất rõ, khi nhìn cậu, anh ta dùng một loại ánh mắt mà tôi chưa từng gặp qua. Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Mặc Đồng nói, “Mười chín, gần hai mươi rồi.”

Tổng Sở Kiều nhẹ thở dài, “Còn trẻ quá. Cậu... Cũng yêu anh ta chứ? Chỉ mong có người khiến anh ta hiểu được tình yêu.”

Thanh âm Mặc Đồng đầy thâm lương, “Không đâu, Chu phu nhân. Tôi là vô tình đi đóng vai chính trong phiên bản nam của ‘Nộ trầm bách bảo tương’ hiện đại [2]. Loại chuyện này, nếu là xảy ra với nữ giới thì gần như là anh dũng, nhưng nếu là nam giới, thì vừa đáng cười vừa đáng khinh lại vừa đáng buồn.”

Tổng Sở Kiều tỉ mỉ quan sát Mặc Đồng, “Cái cậu nhóc này quả thật rất thú vị. Thảo nào Chu Thích Hoài đối cậu không giống người khác.” Cô ta chậm rãi nói, thanh âm chứa đựng tang thương vô hạn, “Thật ra, có đôi khi, nhân tới lộng hoan nãi thân ước hạn nam mô > tha đất dịch ước hải đường sửa thấu thiết sào nhai ục đùa giỡn tiểu tài xuân cố khiển hoàn thị mỗ phàn xí ngọt tuần? [3] ”

Quay đầu lại, cô ta lại cười, “Nói với cậu những lời này, hẳn cậu thấy rất khó hiểu? Tôi chỉ là có một loại trực giác, cậu, tôi, Chu Thích Hoài, chúng ta đều rơi vào một vòng lẩn quẩn đầy mâu thuẫn, không cách nào tự thoát ra được.”

Sáng sớm hôm sau, trong khách sạn, Mặc Đồng và Chu Thích Hoài ngồi đối diện nhau ăn điểm tâm, không ai nói gì. Ăn xong, Chu Thích Hoài cười nhẹ nói, “Hôm qua hình như nói chuyện với bà xã tôi rất hợp phải không?”

Mặc Đồng cũng cười, “Bà Chu là người rất tốt. Giống như Keegen. Cô dâu của cậu ta cũng tốt, nhưng mà,” cậu đưa mắt nhìn Chu Thích Hoài, ánh mắt trong suốt mà bi thương, “Chu tiên sinh, anh thật sự không cần dẫn tôi đi chuyến này đâu. Thật ra, tôi căn bản không yêu cậu ta.”

Chu Thích Hoài nói, “Tôi biết.”

Mặc Đồng ngạc nhiên, “Anh biết?”

Chu Thích Hoài nói, “Tôi vẫn biết, nếu không, sao lại để cậu và nó sớm chiều ở chung, sao lại để cậu và nó đi khắp phố lớn ngõ nhỏ?”

Mặc Đồng chỉ cảm thấy từng cơn ớn lạnh dọc sống lưng, “Vậy tại sao lại dẫn tôi đi xem cái trò này?”

Chu Thích Hoài đứng lên, chậm rãi vòng ra sau lưng Mặc Đồng, tay đặt lên sau vành tai cậu, nhẹ nhàng day day.

Anh ta ghé vào tai Mặc Đồng cười khế, “Tôi làm vậy, chỉ là muốn cho cậu biết một việc.”

Mặc Đồng cười nhạt, “Là chuyện gì đây? Anh luôn không kèm được mà dạy tôi rất nhiều chuyện.”

Ngón tay của Chu Thích Hoài vẫn đặt sau tai Mặc Đồng, khi triền miên đó là nơi anh ta thích vuốt ve nhất. Hơi thở của anh ta nóng rực kéo dài phả vào mặt Mặc Đồng.

“Tôi chỉ là muốn cho cậu biết, cậu xem xem, yêu, là một thứ giống như bọt biển thế này đây.”

Mặc Đồng hơi xoay đầu, đáp lại ánh mắt của anh ta. Thanh âm nhẹ như tơ nhện.

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn tin tưởng vào tình yêu. Dù cho cả đời tôi cũng không có được nó, tôi cũng sẽ không phủ nhận sự tồn tại của nó.”

“Cậu... cái cậu nhóc ngốc nghếch này.”

Ánh mắt Mặc Đồng đầy nghiêm nghị, lại có vài phần trong trẻo. Hai người cách nhau chỉ vài tấc, nhưng tựa như cách sơn cách thủy.

“Chu tiên sinh, nếu tôi không tin vào tình yêu, tôi đã không sống được đến hôm nay.”

Mặc Đồng xoay người đi, áp trán vào cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là đường phố Victoria chìm trong cơn mưa phùn cuối xuân, lộng lẫy vạn phần. Cách một phiến thủy tinh lạnh lẽo, nhưng lại là một quang cảnh khác đầy tươi đẹp.

Mặc Đồng vô lực thấp giọng nói, “Chu tiên sinh, chúng ta trở về thôi.”

Chu Thích Hoài nhìn bóng lưng cậu; cậu thiếu niên thanh đậm như gió này nhưng lại mang đến cho anh ta một cảm giác mâu thuẫn nặng nề.

Anh ta từng một tay khiến lòng cậu trầm luân, nhưng sự tranh đấu cùng bi thương của cậu vẫn không mang đến cho anh ta sự thoải mái như mong muốn. Hơn nữa, cục diện hôm nay, cái dạng giằng co thế này, anh ta nghĩ mình cần thời gian điều chỉnh lại, để bản thân có thể tích tụ đủ chấp niệm mà tiếp tục tiến hành mọi việc.

Ở một vị trí mà cậu thiếu niên không nhìn thấy được, trên mặt anh ta là một vẻ bình tĩnh ẩn chứa phức tạp; anh ta thấp giọng đáp, “Được. Chúng ta trở về.”

.....

[1] Chỉ người tác phong tự nhiên phóng khoáng, dung mạo thanh tú đẹp đẽ.

[2] “Đỗ Thập Nương nộ trầm bách bảo tương là quyển thứ ba mươi hai trong tập tiểu thuyết bạch thoại “Cảnh thế thông ngôn” đời Minh, là danh tác trong số những tác phẩm tiêu biểu của Phùng Mộng Long. Đây là một trong những truyện ngắn xuất sắc nhất của văn học cổ Trung Quốc.

Đỗ Thập Nương là một danh kỹ. Nàng muốn hoàn lương, vì vậy tìm đủ mọi cách tích lũy vàng bạc châu báu trong một chiếc rương, giấu nơi các chị em trong kỹ viện. Nàng gặp và đem lòng yêu Lý Giáp, một thư sinh, quyết đem cả cuộc đời trao vào tay anh ta. Nàng giúp anh ta vay mượn, lại đưa cho anh ta số ngân lượng

mình tích lũy riêng để anh ta chuộc mình ra. Chị em trong kỹ viện thấy Đỗ Thập Nương cùng Lý Giáp rời đi, liền góp tiền lại tặng nàng, đồng thời đem trả chiếc rương báu cho nàng. Lý Giáp lo lắng về nhà không biết phải đối mặt phụ thân thế nào khi dẫn theo một kỹ nữ, hai người bèn cùng nhau chèo thuyền khắp nơi, từ từ tính kế. Trên đường gặp phải một phú gia công tử, hẳn ta hâm mộ nhan sắc Đỗ Thập Nương, trong lúc đối ẩm dùng hoa ngôn xảo ngữ thuyết phục Lý Giáp bán Đỗ Thập Nương cho mình với giá một ngàn lượng vàng. Đỗ Thập Nương đau khổ, nhưng giả vờ đồng ý với giao dịch của hai người họ. Khi cuộc mua bán diễn ra, nàng mở rương báu, để lộ số châu báu bên trong, mắt tay công tử nọ cùng kẻ phụ tình là Lý Giáp, rồi nhảy xuống sông tự vẫn.

[3] Nguyên văn: . Hoàn toàn không hiểu là gì nên đành để phiên âm Hán Việt. Hình như là một câu kinh Phật.

35. Chương 35

Kỳ nghỉ này khiến cả thể xác và tinh thần Mặc Đồng cụ bì [1].

Ngày đầu tiên đi học lại, tinh thần còn chút mơ màng.

Trong giảng đường ngồi không ít người, mọi người cũng vẫn chưa để tâm học hành, tụ tập lại bàn tán chuyện nhĩ lễ của mình.

Trong đám người, gây chú ý nhất đương nhiên là Đàm Lực. Nghe cậu ta nói, hình như là đi mười nước châu Âu, còn mang chocolate tặng cho mấy bạn nữ. Liếc mắt thấy Mặc Đồng, cậu ta cư nhiên đi đến, cũng đưa cho cậu một thỏi, hơi thân thiết nói, “Mặc Đồng, nghỉ lễ đi đâu vậy?”

Mặc Đồng chưa kịp trả lời, bên kia có một cô gái kêu lên, “Đàm Lực cậu cũng hay thật, không có phần của tớ sao?”

Mặc Đồng cười cười đưa thỏi chocolate sang, Đàm Lực vịn vai cậu thấp giọng cười giễu, “Ha ha ha, còn ăn chocolate nữa, eo sắp thành cái thùng phuy rồi kia.”

Từ sau buổi dạ tiệc lần trước, thái độ của Đàm Lực đối với Mặc Đồng thay đổi rất lớn, vô tình cố ý sẽ đến bắt chuyện vài câu, ra vẻ rất thân thiết. Mặc Đồng cũng không để tâm.

Còn đang nói, giáo sư đã vào, mọi người đều xôn xao ngồi xuống.

Mặc Đồng nhìn bảng, chỉ thấy trước mắt là khuôn mặt đã khắc sâu trong trí nhớ kia, khuôn mặt ấy không ngừng phóng đại lên, cũng ngày càng trở nên mơ hồ. Giống như khi vẽ bản thiết kế trên máy vi tính, phóng to từng phần, cuối cùng lại không thấy rõ toàn cảnh. Bên tai, hình như vẫn còn hơi thở ấm áp của anh ta, nhưng lại mang thêm chút cảm giác lạnh lẽo, cậu xem, yêu, là một thứ giống như bọt biển thế này đây. Mặc Đồng cố sức lắc đầu, đem khuôn mặt cùng giọng nói kia đuổi ra khỏi đầu.

Những ngày như vậy cứ qua đi, thoáng cái đã hơn một tháng.

Một buổi chiều, sau khi tan học, Mặc Đồng đến siêu thị mua nửa lốc bia.

Cậu cũng không trở về nhà; căn nhà kia, đã có một thời, cậu gần như xem nó là nhà.

Chu Thích Hoài từ sau khi trở về từ Canada không hề trở lại, thậm chí, gọi điện thoại cũng không.

Anh ta dường như đã quên cái người tên An Mặc Đồng này.

Hôm nay, chỉ có một mình Mặc Đồng ở, dì Vu mỗi ngày vẫn đến nấu cơm cho cậu.

Lâu ngày, dì Vu nhiều ít cũng nhận ra được chút manh mối, hiếm khi nét mặt hay lời nói dì lộ ra nửa điểm khó chịu gì đó. Khi dì còn trẻ thì chồng bị tai nạn nằm liệt trên giường, dì không có con cái, thấy Mặc Đồng trầm tĩnh hướng nội, trong lòng đã xem cậu như người nhà. Hai người ở cùng lại có chút giống như người thân.

Chồng của dì đấu tranh trên giường bệnh gần hai mươi năm, cuối cùng buông tay ra đi, dì Vu đưa tro cốt của ông về quê, trước khi đi còn nấu cho Mặc Đồng một nồi súp. Hai ngày nay Mặc Đồng về đến căn nhà kia là hoàn toàn cô đơn một mình.

Tất cả, hình như lại trở về lúc ban đầu.

Nhưng mà, những ngày ở giữa này, thiên đường và trần gian, vui sướng và bi thương, qua lại bao lần. Tâm hồn và thể xác đều trầm luân, làm sao chữa?

Hôm đó, chính là sinh nhật hai mươi tuổi của Mặc Đồng.

Trong ký ức chỉ có một sinh nhật duy nhất, là năm năm tuổi.

Mặc Đồng còn nhớ rõ khi học tiểu học, giờ mỹ thuật, thầy ra đề cho bọn trẻ vẽ tranh. Đề là, sinh nhật của tôi.

Trong tranh của Mặc Đồng, cũng có bánh kem, có quà, có cha có mẹ, có đứa bé nho nhỏ, nhưng vừa vẽ xong, lại bị Mặc Đồng dùng một chiếc bút đen, từng nét từng nét tô lên, giấu đi dưới lớp màu đen.

Mặc Đồng đến giờ vẫn nhớ rõ, tiếng soàn soạt phát ra khi từng nét bút quét lên mặt giấy thô nhám.

Hôm đó, cũng là lúc cha mẹ bắt đầu rạn nứt.

Mẹ lúc đó xô cửa chạy ra ngoài. Hai ngày sau, khi xuất hiện lại, cũng là lúc mang theo cậu đi khỏi nhà.

Từ đó về sau, cậu chưa hề gặp lại Cha.

Nhưng cậu vẫn nhớ rõ, hôm đó, Cha nhìn chiếc bánh kem vậy bần đẫy sần, thở dài một tiếng nhẹ đến không nghe được, từng chút từng chút một lau thật sạch, sau đó ôm lấy cậu, lúc đó bị dọa đến ngẩn người ra, đi ra cửa. Đã khuya, nhưng tại một tiệm bánh nhỏ sắp đóng cửa, ông lại mua một chiếc bánh sinh nhật rất nhỏ. Một cây nến được cắm lên, ngọn lửa bé như hạt đậu, ánh vào đôi mắt tràn ngập ưu thương của Cha.

Mặc Đồng đi vào cổng chính của hồ Huyền Vũ, ngồi xuống một chỗ vắng vẻ nhất bên hồ. Khui lon bia thứ nhất, uống một ngụm lớn, ho sặc sụa hồi lâu, lại uống một ngụm.

Cậu tự nói với mình, sinh nhật vui vẻ, Mặc Đồng.

Uống đến lon thứ ba, di động của Mặc Đồng reo.

Đôi mắt hơi mơ màng của Mặc Đồng nhìn cái tên quen thuộc không ngừng nhấp nháy trên màn hình. Trong bóng tối, điểm sáng xanh lục kia đâm vào mắt, đau rát.

Cuối cùng, Mặc Đồng ấn nút nghe.

Đầu dây kia chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhẹ.

Lát sau, một giọng nói vang lên, “Mặc Đồng, sinh nhật vui vẻ!”

Lời thì thầm như người yêu, khiến người được yêu thấy giả dối.

Mặc Đồng tai như thể bị bọng, tắt máy, hung hăng ném di động vào bụi cây.

Bên kia, Chu Thích Hoài cảm di động, yên lặng hồi lâu, mới chậm rãi bật nắp máy.

Mặc Đồng ngồi trong bóng tối, đột nhiên lại nhảy vọt lên, bắt đầu lục lọi bụi cây, tìm chiếc di động vừa bị ném đi.

Di động chỉ lưu vài số, mà tất cả những cuộc gọi đến, hầu như đều chỉ là một cái tên. Có rất nhiều rất nhiều ký ức được niêm phong bên trong; cả cuộc đời Mặc Đồng, cho đến nay, đó là những ký ức duy nhất về tình yêu, dù cho tình yêu đó cũng chỉ là một giấc mộng.

Mặc Đồng vẫn đang tìm, nước mắt đã rơi đầy mặt.

Trong đầu đã dần dần mơ hồ, dường như có hai người tí hon đang kịch liệt tranh cãi. Một người nói, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, nhưng người kia lại liên miên nói như một đứa ngốc, dù sao, anh ta đã từng đối với mình tốt như vậy, anh ta đã từng đối với mình tốt như vậy.

Cuối cùng, tại đám cỏ dưới gốc cây, Mặc Đồng tìm được chiếc di động kia, nắm thật chặt trong tay.

Khi lon bia cuối cùng đã uống xong, Mặc Đồng đứng dậy, lảo đảo đi ra khỏi cổng chính hồ Huyền Vũ.

Đi không xa, liền đỡ thân cây, nôn một trận đến tối tăm mặt mày.

Khi ngã vào cánh tay của một người, cậu nghĩ, mặc kệ người là ai, mang ta đi đi.

.....

[1] sợ hãi và mệt mỏi.

...

36. Chương 36

Sáng hôm sau, Mặc Đồng tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, mí mắt như giấy nhám, cố gắng hai lần mới ngồi dậy được.

Trên người đã thay áo ngủ sạch, hơi cũ nhưng mềm mại, rõ ràng rộng hơn người cậu. Mặc Đồng ngồi lặng bên giường, trong đầu mù mịt mênh mang.

Đây là một căn phòng ngủ nhỏ, đồ vật rất nhiều, tủ quần áo, bàn học, giá sách, một bộ sofa nhỏ, gần như đầy hết cả phòng, nhưng cực kỳ ngăn nắp sạch sẽ. Cả căn phòng đượm một khí vị thanh sạch.

Một người đàn ông trẻ đẩy cửa phòng ngủ bước vào.

Chiều cao trung bình, khuôn mặt đôn hậu, tóc ngắn gọn gàng.

Mặc Đồng nhìn người đàn ông đứng trước mặt, nhục nhã cùng xấu hổ đồng loạt dâng lên trong lòng, lời nói cũng bắt đầu lấp bấp.

“Giáo... Giáo sư Thang?”

Thang Khải Thần mỉm cười, “Đúng vậy. Là tôi. An Mặc Đồng.”

Anh ta là phó giáo sư dạy Mặc Đồng môn Lý luận về Phát triển không gian trong khóa này.

Mặc Đồng lúc này mới nhớ ra, gần hồ Huyền Vũ có ký túc xá của giáo viên D đại.

Thang Khải Thần nhìn cậu thiếu niên xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, đưa tay xoa xoa tóc cậu:

“Không cần xấu hổ. Mỗi người đều có lúc không vui, bất kể tuổi tác lớn nhỏ, từng trải nhiều ít. Thiếu niên tâm sự còn cao hơn trời, bọn tôi đều từng có những ngày như vậy. Đến đây, uống tách trà giải rượu có một không hai của tôi nào.”

Trong chiếc tách sứ trắng nho nhỏ là nước trà màu hồng đậm, có vị hơi đắng của hồng trà, hương thơm dịu của hoa cúc cùng với vị ngọt của mật ong. Dòng nước âm âm trôi thẳng vào dạ dày trông trơn, cực kỳ thoải mái dễ chịu, khiến cho tâm hồn cũng tĩnh lại.

Thang Khải Thần nói, “Mặc quần áo, đi làm vệ sinh một chút đi.”

Khi Mặc Đồng đi ra, phát hiện đây chỉ là một căn nhà một phòng ngủ, tối qua thầy hẳn là ngủ trên sofa ở phòng khách, trên sofa đặt một chiếc chăn xếp rất gọn gàng.

Mặc Đồng cúi đầu, lúng túng nói, “Xin lỗi giáo sư.”

Thang Khải Thần cười, “Nói gì vậy. Nào, buông vệ sinh ở bên kia, không có bàn chải đánh răng mới, chỉ có một chiếc dành cho trẻ con, là chuẩn bị sẵn cho cháu trai tôi, dùng tạm là được rồi.”

Trên lavabo trong phòng tắm, trong chiếc ly in hình hoạt hình, cứ nhiên lại là một chiếc bàn chải đánh răng nhỏ hình cây ngô. Mặc Đồng cầm lên, có chút hoảng hốt.

Ra khỏi phòng tắm, thấy trên chiếc bàn trong phòng khách đã bày sẵn bát đĩa, có một nồi cháo nóng hôi hổi, Thang Khải Thần đang múc cháo ra hai chiếc chén nhỏ.

“Đến đây, nếm thử điểm tâm tôi làm.”

Mặc Đồng quay nhìn, thấy trong đĩa lại còn có hai lát sandwich. Thang Khải Thần cười híp mắt, “Tôi luôn ăn sandwich với cháo, Trung Tây kết hợp, trên cả tuyệt vời!”

Mặc Đồng cũng cười.

Nhìn anh ta mặc chiếc sơ mi vải hơi cũ, quần jeans, khuôn mặt bình thường, nhờ vẻ chất phác hợp với vẻ trí thức mà trông rất khoáng đạt, Mặc Đồng nhớ đến lời nhận xét của mấy bạn nữ cùng khóa về Thang Khải Thần, dùng từ ‘anh trai tốt’ để hình dung về giáo sư Thang là đúng nhất. Cậu không khỏi nở nụ cười.

Thang Khải Thần vừa ăn vừa nói với Mặc Đồng, “Tôi rất thích các mẫu thiết kế trong bài tập của cậu, rất chú trọng đến tính nhân văn, thiếu niên tuổi này như cậu, thật sự là hiếm thấy.”

Mặt Mặc Đồng ửng đỏ.

Ăn xong, hai người cùng đến trường. Thang Khải Thần dắt một chiếc xe đạp ra, nói với Mặc Đồng, “Hay là tôi chở cậu?”

Mặc Đồng nói, “A?”

Thang Khải Thần trèo lên xe, “Đến đây đến đây, hồi tưởng lại cảm giác cha cậu đeo cậu hồi nhỏ một chút.”

Mặc Đồng ngồi lên ghế sau, thật sự nhắm mắt lại. Trong trí nhớ mơ hồ hiện lên hình ảnh, dù đã không còn rõ ràng nhưng lại chẳng bao giờ biến mất.

Cậu bé nhỏ nhỏ, ngồi trên đòn trước của xe, phía sau là bờ vai rộng của Cha, gió quất vào mặt lạnh lạnh, sau lưng lại là ấm áp.

Chỉ lát sau đã đến cổng bên của trường, Mặc Đồng nhảy xuống xe, nói cảm ơn xong, vừa định đi, Thang Khải Thần liền gọi cậu lại.

“Mặc Đồng, tôi và giáo sư Trần cùng với vài học sinh cùng sở thích lập một câu lạc bộ về mô hình, chuyên dựng các mô hình kiến trúc từ các loại vật liệu, ở trong phòng thể dục nhỏ không dùng đến đằng sau dãy phòng học. Không bằng cậu cũng tham gia?”

Mặc Đồng suy nghĩ một lát, đồng ý.

Buổi chiều sau khi tan học, Mặc Đồng đi đến nơi Thang Khải Thần nói, đẩy cửa bước vào.

Căn phòng này trước kia được dùng làm nơi tập thể dục cho nữ sinh, sau lại không dùng nữa, bên tường vẫn còn một dãy tay vịn. Nhưng giờ đã được trang bị thêm không ít tủ trưng bày, tuy là cũ nhưng rất sạch sẽ. Trong tủ bày rất nhiều mô hình kiến trúc, Mặc Đồng thoáng nhìn đã bị hấp dẫn ngay.

Đi xuống hai bậc thang, ngoài người đến sát tủ quan sát.

Rõ ràng những mô hình này đều dùng những chất liệu không đắt tiền dựng nên nhưng lại tinh xảo lạ thường, trong đó có nhiều mô hình các công trình kiến trúc nổi tiếng thế giới.

Thang Khải Thần đi đến, kéo Mặc Đồng sang giới thiệu cho mọi người.

Từ hôm đó, Mặc Đồng bắt đầu cùng dựng mô hình ở câu lạc bộ của Thang Khải Thần.

Mặc Đồng khi còn nhỏ đã từng học làm gốm tại xưởng của một gia đình cậu đến ở nhờ, hơn nữa lại rất có thiên phú, tay rất khéo, không lâu sau đã làm rất giỏi. Cậu vốn rất có hứng thú với nhà ở, bắt đầu làm một mô hình về nhà cửa vùng Giang Tô dưới sự giúp đỡ của mọi người.

Thang Khải Thần và giáo sư Trần đều là người rất ôn hòa, hơn nữa những người tham gia câu lạc bộ này hơn phân nửa đều là tính tình hiền lành trầm tĩnh, quen với sự tịch mịch. Điều này khiến một người không giỏi giao thiệp như Mặc Đồng cảm thấy rất thoải mái.

Lại một cuối tuần, Mặc Đồng như trước đến căn phòng học nhỏ dựng mô hình. Khi chăm chú chạm khắc khắc, thời gian trôi qua thật chậm, nhưng vừa ngẩng đầu lên, thời gian đã lập tức tràn đến.

Chợt nghe có người vui vẻ gọi, “Mời giáo sư Thang đến ăn trái cây.”

Con dao trong tay bỗng cửa vào ngón tay.

Dựng mô hình khó tránh khỏi vài vết thương nhỏ, Thang Khải Thần đã chuẩn bị sẵn một hòm thuốc nhỏ đặt trong tủ. Thấy Mặc Đồng đưa ngón tay vào miệng mút, anh ta buông trái cây, mang đến một chiếc băng cá nhân, ngồi trên bậc thang, cẩn thận băng vết thương trên ngón tay giúp cậu, lại gửi một quả táo vào tay cậu.

“Kể cậu nghe chuyện này, An Mặc Đồng.”

Mặc Đồng nhìn anh ta.

Vẻ buồn bã sâu sắc trong mắt cậu thiếu niên này vẫn khiến Thang Khải Thần lo lắng.

“Chuyện này tên là Quả táo cuối cùng. Có một người bị lạc trong sa mạc, lục lọi khắp hành lý thấy chỉ còn lại một quả táo xanh nho nhỏ. Anh ta nắm chặt quả táo, giữa mệnh mông bát ngát cố tìm lối ra. Một đêm trôi qua, anh ta vẫn chưa ra khỏi được. Anh ta liếm liếm đôi môi khô nứt, nhìn quả táo nhỏ trong tay, tự nói với mình, ta vẫn còn một quả táo, ta vẫn còn một quả táo. Niềm tin đó chống đỡ anh ta, ba ngày sau, anh ta rốt cuộc ra khỏi sa mạc, trước mắt là một mảnh đất xanh tươi.” Anh ta vỗ vỗ vai Mặc Đồng, “Người có hy vọng, sẽ không đến Hỏa Diệm Sơn.”

Rất nhanh đã đến nghỉ hè.

Các học sinh trong câu lạc bộ hẹn cùng nhau đến nhà giáo sư Thang ở Bát Quái châu chơi một ngày một đêm, nhất định bảo Mặc Đồng cũng đi.

Mặc Đồng nghĩ nghĩ, lấy di động bấm bấm một tin nhắn ngắn, một lúc lâu mới nhấn nút gửi.

“Tôi cùng với bạn học đến nhà giáo sư, một ngày đêm sẽ trở về.”

...

37. Chương 37

Nhà Thang Khải Thần ở Bát Quái châu, cha anh ta đã qua đời, chị gái đã xuất giá, trong nhà chỉ còn lại một người mẹ. Anh ta nhiều lần muốn đón mẹ về ở cùng, bà lại nói vẫn không bỏ được vườn rau, tuy nói có thể thuê người trông giúp, nhưng chính mình trông nom vẫn yên tâm hơn, còn muốn thỉnh thoảng trông cháu giúp chị. Hiếm khi có nhiều người đến nhà như vậy, hơn nữa đều là thanh thiếu niên, bà rất vui. Tuy là một người phụ nữ nông thôn, bà lại có một phong thái trí thức lễ nghĩa hiếm thấy, niềm nở nhưng không hơi hợm. Bà đặc biệt thích Mặc Đồng, cái cậu thiếu niên này, người thật gầy gò, lại không nhiều lời, giữa đám đông chỉ luôn cười nhẹ, khiến người ta đặc biệt muốn bảo vệ.

Cả bàn đầy thức ăn, tất cả đều theo khẩu vị vùng Giang Chiết, hơn nữa đều vừa hái xuống, đặc biệt tươi ngon. Sau lại còn có một tô lớn bánh trôi gạo nếp ăn trắng miệng.

Bọn thanh niên ăn cơm tối xong, hăng hái đến nỗi không muốn ngủ, bày một cái bàn lớn giữa sảnh chơi thập bát phân [1]. Có hai cậu con trai cùng đùa chú chó nhà bà Thang, vui ngất trời. Còn có hai người nữa bàn bạc đi chơi làng vào ban đêm. Có mỗi Mặc Đồng là không thấy bóng dáng.

Thang Khải Thần đi tìm, đến bên ruộng nước thì gặp được cậu.

Hai mẫu ruộng này bà Thang dùng để trồng lô hao. Đó là một loại rau thủy sinh, là món ăn được người dân N thành yêu thích nhất trong bữa cơm, mang một loại hương thơm mát có lẫn vị nước rất đặc thù.

Thang Khải Thần ngồi xuống cạnh Mặc Đồng.

“Cẩn thận đừng nhúng chân xuống nước, có đĩa.”

Mặc Đồng nói nhỏ, “Thầy Thang.”

Thang Khải Thần nói, “Tôi gọi cậu là Mặc Đồng được không? Mặc Đồng, vì sao luôn có vẻ không vui?”

“Tôi... đâu có.”

“Mặc Đồng, cậu có phải là vì chuyện tình cảm không? Cậu... có phải có một tình yêu cấm kỵ không?”

Mặc Đồng thoát ngẩng mắt lên, sự bất an và hoảng sợ trong đôi mắt dù trong bóng đêm vẫn có thể thấy rõ ràng.

Thang Khải Thần vỗ vỗ vai cậu, “Đừng sợ Mặc Đồng, không ai nói với tôi cái gì hết, chỉ là, như người ta hay nói, người như chúng ta thường rất dễ phát hiện đồng loại.”

Mặc Đồng hoảng sợ gọi khẽ, “Thầy?!”

“Đúng vậy, Mặc Đồng. Tôi và cậu, chúng ta giống nhau. Khi tôi phát hiện tính hướng [2] của mình thì mới mười sáu tuổi. Khi đó, rất là sợ a, giống như tận thế đến nơi vậy. Thậm chí, tôi còn nghĩ mình không có lý do gì để tồn tại nữa. Sau đó, đọc vài quyển sách mới từ từ bình tĩnh lại. Sau nữa, tôi yêu một người.”

Mặc Đồng trầm ngâm nhìn Thang Khải Thần. Giữa hương thơm dịu ngậy ngất, nghe anh ta rủ rỉ kể chuyện ái tình cùng nỗi đau từ rất nhiều năm trước của một cậu thiếu niên, đã cách bao tháng năm nhưng sự bất an cùng thống khổ vẫn giống nhau.

“Cậu ấy là bạn học của tôi, cùng cấp nhưng khác lớp. Người rất điềm đạm ít nói, còn có chút nhút nhát. Chúng tôi thường hẹn nhau cùng làm bài tập, cùng đi chơi, cùng trốn trong góc thư viện đọc truyện, cùng dựng mô hình. Chúng tôi hẹn cùng thi vào đại học D, nhưng vừa vào cấp ba thì chúng tôi... bị phát hiện. Gia đình cậu ấy thuộc tầng lớp trí thức, đối với những chuyện như vậy rất để ý, gần như hôm sau cậu ấy liền chuyển trường. Tôi còn nhớ rõ, trước đó một hôm, ánh mắt cậu ấy nhìn tôi khi đến gặp tôi trước khi đi, cái loại tuyệt vọng đến thấu xương đó, rất nhiều năm đã qua nhưng vẫn hiện rõ trước mắt tôi. Từ đó về sau, tôi chưa từng gặp lại cậu ấy. Cậu ấy đi, còn lại mình tôi, một mình đối mặt với những ánh mắt khinh bỉ nhạo báng trong trường. Những ngày đen tối đó, chút nữa khiến tôi sụp đổ. May mà tôi có được một người mẹ tốt. Mẹ tôi vốn là người Tô Châu, tham gia đội sản xuất [3] đến Tô Bắc, quen cha tôi rồi kết hôn, lại cùng dạy học ở một trường tiểu học nhỏ ở địa phương. Bà vốn có cơ hội trở về thành phố, nhưng vì cha tôi là người địa phương nên bà ở lại. Sau khi mẹ tôi biết chuyện, bà không trách tôi một lời nào, chỉ nhốt mình trong phòng thật lâu. Sau đó, bà từ chức ở trường, bà sợ người thân ở quê nhà biết chuyện sẽ khinh thường tôi nên dẫn tôi đến đây học. Khi đó, cha tôi đã mất vì bệnh, bà một mình dẫn theo tôi cùng chị hai định cư ở đây, thuê một mảnh vườn trồng rau, chu cấp cho tôi học xong thạc sĩ. Tôi nghĩ, tôi cả đời sẽ luôn nhớ mãi ngày cuối cùng ở cái trường trung học kia. Mẹ tôi và tôi ở trong phòng học dọn đồ xong, hành lang trường có trần nhà cao cao hình vòm, u ám sâu thẳm, mẹ tôi nắm tay tôi, từng bước từng bước một đi qua. Tôi biết, sau cánh cửa mỗi phòng học đều có những ánh mắt khinh bỉ như nhìn thấy yêu nghiệt, nhưng, bàn tay của mẹ rất ấm áp kiên định. Bà nói, bất luận thế nào, tôi vẫn là con trai của bà, những lúc thế này, ngoại trừ mẹ ra thì con còn có thể dựa vào ai. Bởi vậy, Mặc Đồng, tôi luôn nghĩ, tôi là người may mắn nhất trên thế giới này.”

Mặc Đồng xa xăm nói, “Tôi chỉ mong kiếp sau có thể đầu thai làm con bà ấy.”

Thang Khải Thần nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Mặc Đồng.

“Vây... Người yêu của thầy... Anh ta sau này thế nào?”

“Cậu ấy... Rất nhiều năm sau tôi mới biết, thật ra, sau khi chuyển trường một tuần, cậu ấy... nhảy lầu tự sát. Trước đó, cậu ấy còn... cắt cổ tay. Một người ôn hòa, nhút nhát như vậy, nhưng lại mang quyết tâm phải chết như thế. Mặc Đồng, tôi nói những lời này là muốn cho cậu biết, sinh mệnh vốn vô tội, sự tồn tại của bất luận người nào đều đáng trân trọng.”

Thang Khải Thần đứng dậy, “Đừng ngồi lâu quá, ở đây hơi nước dầy.” Đi vài bước, lại quay lại, “Mặc Đồng, thật ra tôi cũng không phải hoàn toàn dựa vào bản năng mà nhận ra cậu giống tôi. Tối hôm say rượu, cậu luôn gọi tên một người đàn ông.”

Đêm đó, Mặc Đồng ngồi bên bờ nước thật lâu.

Sau đó, Mặc Đồng dường như cởi mở hơn một chút, cả kỳ nghỉ hè thường hoạt động ở câu lạc bộ, còn xin Thang Khải Thần sách giáo khoa cũ của học kỳ tới, bắt đầu chuẩn bị cho chương trình học năm 3. Trong lòng cậu có một ý tưởng mơ hồ dần dần thành hình, cậu nghĩ, có thể tốt nghiệp sớm một chút, biết đâu có thể sớm một chút đứng chung một chỗ với người kia một cách bình đẳng.

Nhưng tất cả cũng không như cậu tưởng tượng.

Ngày đầu tiên khai giảng, Mặc Đồng liền nghe nói, giáo sư Thang Khải Thần đã từ chức.

Hôm đó, trời mưa một trận lớn nhất suốt cả mùa hè.

Hôm đó, cậu báo danh xong, trở về khoa, thấy trước bảng thông báo của khoa có rất nhiều người vây quanh, chật cứng như nêm. Khi cậu đến gần, ánh mắt mọi người xuyên qua không khí mà quất vào mặt cậu, trên mỗi gương mặt là một biểu tình khác nhau.

Mặc Đồng chậm rãi đi qua, đám đông tách ra mở đường cho cậu, cậu đi đến trước bảng thông báo, trên đó dán một mẫu thông báo nhỏ.

“Tôi An XX là học sinh năm 3 của khoa, vốn là nam kỹ được một tay nhà giàu bao dưỡng, không biết lãnh đạo khoa và nhà trường sẽ có thái độ như thế nào với chuyện này?”

Ngoài ra: nghe nói người này có liên quan đến việc một giáo sư của khoa từ chức.”

Giấy trắng mực đen, vẽ một khuôn mặt kinh hãi, một dấu chấm than màu đỏ, đỏ tươi như máu.

Mặc Đồng chậm rãi lùi lại, từng bước từng bước đều gian nan.

Quay đầu lại, thoáng nhìn thấy khuôn mặt đầy đắc ý của Đàm Lực.

Đi ra khỏi đám đông, ra khỏi đại sảnh, tiến vào mưa.

Giữa cơn mưa giăng khắp trời, trên con đường dài dằng dặc rợp bóng cây, Mặc Đồng một mình đi, có đôi tay ấm áp nào nâng đỡ?

Ra đến cổng trường, cậu bắt đầu chạy như điên.

Chạy về nhà, cậu đóng cửa thật chặt, kéo hết rèm cửa lại, cả người ướt đầm cuộn chặt trong chăn.

Khi dì Vu phát hiện sự bất thường của Mặc Đồng thì đã là chạng vạng ngày hôm sau.

Cậu ngủ trên giường, người phát sốt nóng hổi nhưng lại rất tỉnh táo, mắt mở to, hỏi cái gì cậu cũng không có phản ứng.

Dì Vu gọi điện tìm Chu Thích Hoài.

Khi Chu Thích Hoài xuất hiện trước giường Mặc Đồng sau mấy tháng trời không gặp, ánh mắt cậu bắt đầu chậm rãi chuyển động, dừng lại trên mặt Chu Thích Hoài, đột nhiên môi cậu nứt ra một nụ cười, buồn bã như hoa bên đình [4], thở dài, “Được rồi. Tôi ngay cả một quả táo cuối cùng cũng không có.”

.....

[1] Một kiểu chơi bài.

[2] ***ual preference.

[3] Chương trình đưa trí thức xuống nông thôn làm việc trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa.

[4] Có lẽ là lấy ý từ câu này , – Mặc vũ trừ trưởng tình, ẩm nhiên hoa tạ sầu: Không nói đến người thấy mưa thì lòng phiền muộn, ngay cả hoa bên đình cũng ủ rũ.

38. Chương 38

Chu Thích Hoài gọi điện mời bác sĩ đến.

Khi y tá đâm kim vào mu bàn tay cậu thiếu niên thì phải mất khá khá thời gian, mu bàn tay gầy gò, rất khó tìm được mạch máu. Chu Thích Hoài nhìn y tá đâm kim vào, rồi lại rút ra, cứ như vậy ba bốn lần, mỗi lần đều mang theo vài giọt máu, giống như những hạt san hô châu [1] nho nhỏ, rơi vào bàn tay gầy trắng nõn. Nhưng Mặc Đồng ngay cả lông mày cũng không nhíu chút nào, đôi mắt trống rỗng cứ nhìn mãi nơi xa xăm nào đó.

Bác sĩ nói nhỏ, “Kéo dài lâu lắm rồi, sợ sẽ thành viêm phổi, trước tiên truyền dịch rồi xem xem đêm nay thế nào.”

Chu Thích Hoài ngồi xuống cạnh giường. Hơn ba tháng nay, anh ta vứt cậu thiếu niên này sang một bên, nhưng vẫn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của cậu.

Anh ta nhìn khuôn mặt gầy đến mức hõm xuống của cậu, còn có đôi mắt sâu và đen như bóng đêm, nhưng không mang chút ánh sáng nào.

Hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Mặc Đồng vẫn mở to mắt, hình như thuốc không có chút tác dụng nào với cậu. Nhưng khóe miệng cậu lại dần dần mang một nụ cười nhẹ, thậm chí có chút xảo quyết.

Chu Thích Hoài bưng tỉnh, vội nhắc chiếc chăn mỏng trên người Mặc Đồng lên.

Giường đã ướt đẫm một mảng lớn, kim tiêm đã sớm bị cậu rút ra, máu nơi vết châm trên mu bàn tay đã khô lại.

Chu Thích Hoài dùng một chiếc khăn lông dày lót thật kĩ chỗ bị ướt, gọi bác sĩ ở phòng ngoài vào, bảo y tá lại đâm kim cho cậu lần nữa.

Mặc Đồng bắt đầu vùng vẫy, tuy là vô lực nhưng cũng khiến cô y tá trẻ không thể nào đâm kim, lúng túng đứng một bên.

Chu Thích Hoài dùng sức kéo cổ tay Mặc Đồng lại, ra hiệu cho y tá đâm kim. Sau lại bảo y tá dùng băng vải cột hai cổ tay Mặc Đồng vào mép giường.

Mặc Đồng cuối cùng ngừng vùng vẫy, mệt mỏi nằm yên, sau một lát, cậu lại cười một chút.

Chu Thích Hoài ra hiệu cho bác sĩ và y tá ra ngoài, lại ngồi xuống cạnh giường.

Hồi lâu sau, Mặc Đồng đột nhiên quay sang, nhìn về phía Chu Thích Hoài, ánh mắt mê ly.

Mặc Đồng nói, người ta bảo khi phát sốt nơi đó đặc biệt nóng, anh không muốn thử một lần sao?

Chu Thích Hoài hơi sửng sốt, nhưng lập tức bình tĩnh nói, cậu xem hiện nay cậu như thế này, làm sao mà chịu được?

Mặc Đồng nở một nụ cười mê hoặc, thanh âm trầm thấp uyển chuyển, “Nếu người khách nào cũng được như ngài thì làm *** thật có phúc rồi.”

Chu Thích Hoài đưa tay chậm chậm vỗ vỗ trán cậu.

“An Mặc Đồng, đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi. Ngàn vạn lần không nên.”

Âm điệu vẫn bình tĩnh như trước, nhưng lại lộ một chút tình cảm.

Chút này là đủ rồi. Đôi mắt Mặc Đồng nhìn trần nhà, ánh mắt mỹ lệ đến kinh tâm động phách.

Cuối cùng, ánh sáng trong mắt cậu dần dần mờ đi. Thuốc phát huy tác dụng, cậu ngủ.

Ngủ suốt một ngày một đêm.

Bệnh của cậu biến chứng thành viêm phổi.

Mặc Đồng thấy mình đang lang thang giữa sa mạc, hai tay trống không, trước mắt là một mảng mênh mông. Cậu nằm sấp trên cát, nghĩ, cứ thế này đi, không cần phải dậy nữa, không có con đường nào, đâu cũng không có.

Người lại cứ chìm sâu vào trong bóng tối.

Chỉ thấy có một đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt vuốt trán. Cảm giác ôn nhu quen thuộc nhưng lại khiến cậu sợ đến run rẩy, muốn cố sức lắc đầu giẫy bàn tay kia ra, nhưng không có chút khí lực nào. Muốn giờ tay, tay cũng không động được chút nào.

Lại có một mùi hương nhàn nhạt lẫn với hương trà thơm ngát cứ quanh quẩn xung quanh, như những sợi tơ quấn lấy cậu, không trốn đi đâu được.

Mặc Đồng bắt đầu khóc, nhưng không có nước mắt, như một con thú nhỏ nhỏ bị mắc bẫy.

Ngày thứ ba, Mặc Đồng rốt cuộc lấy lại tri giác.

Trong lúc mê man, chỉ cảm thấy trên mí mắt có một ngón tay lạnh lạnh nhẹ nhàng day day.

Mặc Đồng cố sức mở mắt.

Chủ nhân của bàn tay kia nói, “Nhìn rõ tôi là ai nhé, không được gọi sai tên đâu.”

Mặc Đồng nhìn chăm chăm người nọ hồi lâu, yếu ớt nói, “Không đâu. Lớn thế này, chưa có ai... khiến tôi khi đang bệnh thập tử nhất sinh... vẫn... nhớ mãi không quên ơn.”

Trần Hạo Thiên nói, “Vậy Chu Thích Hoài thì sao?”

Mặc Đồng yếu ớt cười cười, “Anh ta là... khách hàng của tôi. Có lúc... tôi cho rằng... anh ta không phải, nhưng thật ra... Anh ta quả thật là khách hàng.”

Trần Hạo Thiên thở dài, “Còn đang bệnh, đừng nói lung tung. Nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi.”

Mặc Đồng nghe lời nhắm mắt lại, “Cảm ơn, Trần tiên sinh.”

Trần Hạo Thiên đột nhiên cảm thấy thật ra mình rất muốn nhìn đôi mắt trong veo kia, “Đừng làm như người lạ, thật ra tôi đã sớm muốn nói với cậu, cậu có thể gọi Trần đại ca, hay là gọi anh Hạo Thiên cũng được.”

Mặc Đồng nhắm mắt cười cười, “Cảm ơn, anh là người tốt, Trần tiên sinh. Nhưng tôi không quen xưng hô kiểu người thân như vậy.”

Cậu giơ giơ tay, phát hiện băng vải trên cổ tay đã được tháo ra, muốn trở mình lại, nhưng lại không có sức.

Trần Hạo Thiên giúp cậu trở mình, để cậu nằm nghiêng trên giường.

Mặc Đồng phát hiện áo ngủ trên người và đệm giường đều đã được thay mới.

Khuôn mặt cậu ghé vào trên gối. Sắc mặt tái nhợt, chiếc cằm nhỏ thanh tú, đôi mắt đẹp hấp dẫn nhắm chặt.

Mỏng manh như một con búp bê bằng thủy tinh.

Nhưng chưa từng có người nào xem cậu như búp bê thủy tinh mà quý trọng.

Hoặc là tùy ý vứt sang một bên, hoặc là tùy tiện đập phá.

Nhưng cậu cứ cố chấp không chịu vỡ.

Dù vậy đầy sẹo, nhưng vẫn trong suốt như cũ.

Trong suốt và lạnh lẽo.

Nhưng, tìm đâu được một người biết quan tâm chu đáo, đem cậu ôm vào lòng mà ủ ấm?

.....

[1] Hạt châu làm từ san hô. Cũng còn chỉ loại hạt này

39. Chương 39

Hai tuần sau, bệnh viêm phổi của Mặc Đồng cuối cùng cũng khỏi.

Nhưng, cậu lại không ăn được bất cứ thứ gì.

Thường là vừa ăn cơm xong liền nôn hết ra. Sau ba ngày, ngay cả uống một ngụm nước cũng nôn.

Dì Vu sợ hãi, nói cho Chu Thích Hoài.

Buổi tối, Chu Thích Hoài bảo dì Vu nấu cháo gạo thơm, tự tay múc một chén, đặt trước mặt Mặc Đồng.

Mặc Đồng nhìn chén cháo nóng hổi một lát, bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Chưa được nửa phút sau, cậu đứng bật dậy, chạy vào phòng tắm nôn hết ra.

Chu Thích Hoài cũng vào phòng tắm, lấy khăn nóng lau cho cậu, kéo cậu trở lại bàn ăn, nói với dì Vu, “Múc thêm một chén ra.”

Mặc Đồng ngay cả ngồi cũng không vững, trước mắt là một mảnh sương mù trắng xóa, một lúc lâu sau ánh mắt mới rơi xuống chiếc chén nhỏ đặt trên bàn. Cậu chậm rãi cầm lấy muống, lại bắt đầu ăn, từng ngụm từng ngụm một, hết sức khó khăn.

Dì Vu xem không đành lòng, nói, “Không ăn thì thôi, Đồng Đồng, dì nấu cho con chè trên châu nước dừa mà con thích nhất nhé?”

Chu Thích Hoài trầm giọng nói, “Dì Vu, cái đó chỉ là đồ ngọt, không dùng làm thức ăn chính được. Mặc Đồng, ăn đi.”

Mặc Đồng cười cười, quả thật ăn hết.

Đẩy chén ra đứng lên, đi hai bước, đột nhiên lão đảo chạy vào phòng tắm, lại nôn thốc nôn tháo.

Chu Thích Hoài cũng tiến đến. Cậu thiếu niên trên trán đầy mồ hôi, người theo lavabor trượt xuống.

Chu Thích Hoài ôm ngang lưng cậu, lại trở về bàn ăn, tự mình ngồi xuống, để Mặc Đồng dựa vào lòng, nói, “Dì Vu, làm ơn lại múc thêm một chén nữa.”

Anh ta cầm lấy chiếc muống nhỏ, từng chút từng chút một đút cháo cho Mặc Đồng. Mặc Đồng ngoan ngoãn ăn.

Không đợi cậu có bất kỳ phản ứng nào, Chu Thích Hoài từ phía sau ôm chặt lấy cậu, ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói, “Mặc Đồng, tôi có một người bạn, mở một trung tâm trị liệu tâm lý, có chuyên khoa chữa chứng biếng ăn, cậu nếu còn dám nôn ra, tôi sẽ đưa cậu đến đó.”

Mặc Đồng mặt mày cười.

Chu Thích Hoài xoay người cậu lại, dùng sức nắm vai cậu, trên mặt là vẻ dữ tợn chưa từng thấy.

“Cậu nghe chưa, nếu cậu còn dám nôn ra, tôi nói được thì làm được!”

Mặc Đồng chỉ cảm thấy bả vai như vỡ nát dưới bàn tay anh ta, cậu thấp giọng lắp đi lắp lại lời năn nỉ, “Chu Thích Hoài Chu Thích Hoài Chu Thích Hoài, xin anh xin anh xin anh...”

Chu Thích Hoài thả lỏng tay, thuận thế ôm cậu vào lòng; cơ thể xương xẩu gầy gò kia khiến lòng anh ta như thể bị một chiếc kềm bằng lửa chọc vào. Anh ta vuốt mái tóc hơi dài của cậu, “Được rồi được rồi, từ hôm nay trở đi, ăn uống cho đàng hoàng vào. Trước khi tôi buông tay, phải đàng hoàng cho tôi!”

Từ sau hôm đó, Mặc Đồng thật sự không còn bị nôn.

Nhưng cậu không đến trường nữa.

Cậu bắt đầu ngủ suốt ngày, ngủ từ sáng đến tối, ngoại trừ ăn và vào nhà vệ sinh ra cũng chỉ có ngủ. Đường như cậu quyết tâm muốn ngủ bù lại cho bao nhiêu năm thiếu ngủ.

Người cũng càng thêm lặng lẽ.

Lặng lẽ như lạc hoa hữu hận, trụ địa vô thanh. [1]

Khi Trần Hạo Thiên đến chỉ mới hơn năm giờ chiều, nhưng rèm cửa trong phòng đều kéo chặt, một mảnh u ám.

Mặc Đồng đang ngủ trên giường.

Trần Hạo Thiên ‘soạt’ một tiếng kéo rèm cửa sổ phòng ngủ ra, mở cửa sổ.

Cậu thiếu niên nằm dưới tấm chăn mỏng nhẹ nhàng giật mình một cái.

Trần Hạo Thiên xốc chăn lên, lộ ra thân hình co lại như con tôm của cậu.

Mặc Đồng rên rĩ nói, “Làm ơn kéo rèm lại, tôi sợ sáng.”

Trần Hạo Thiên ngồi xuống bên giường nhìn Mặc Đồng.

“Sao cậu không đến trường?”

Mặc Đồng dùng cánh tay che mắt, “Không muốn đi nữa.”

“Nói cái gì vậy?”

Khóe miệng Mặc Đồng nổi lên một nụ cười nhẹ, cậu lười nhác nói, “Anh nói xem, tôi cứ như vậy mà bám lấy anh ta, làm một kẻ ăn bám hai năm, anh ta có tiền như vậy chắc sẽ không để ý đâu nhỉ? Đợi khi anh ta chán rồi, không muốn tôi nữa, tôi xin anh ta một chén cơm, anh ta cũng sẽ không để ý đâu nhỉ?”

Trần Hạo Thiên kéo cánh tay che trước mắt cậu xuống, “Này, nhìn tôi này Mặc Đồng, cậu thật sự nghĩ vậy sao?”

Mặc Đồng cười, “Đúng vậy.”

Trần Hạo Thiên nhìn nụ cười trên mặt cậu, lại chỉ thấy cay đắng vô hạn. “Mặc Đồng?”

“Thật ra, nên sớm chuẩn bị tâm lý, đằng nào cũng sẽ có ngày này. Không cần thiết nữa thì sẽ lại đem bán đi, sẽ lại lập bài phưởng [2]. Xin anh nói với Chu tiên sinh, sau này tôi sẽ ngoan ngoãn, sẽ không làm mình làm mẩy nữa. Dù sao cũng có chút đạo đức nghề nghiệp.”

Trần Hạo Thiên kéo cậu dậy, “Mặc Đồng, cậu tội gì mà chà đạp bản thân như vậy?”

Mặc Đồng thở dài một tiếng, “Bởi vì sự thật là như vậy!”

Trần Hạo Thiên lấy ra một vật, nói với cậu, “Mặc Đồng, xem xem đây là cái gì?”

Là một tờ giấy khen rất đẹp, màu xanh lá sẫm in chữ vàng, bên trên là chữ tiếng Anh.

Trần Hạo Thiên nói, “Cậu còn nhớ mẫu thiết kế cậu vẽ cho ‘Giải Grand Pix thúc đẩy nghệ thuật kiến trúc’ của Venice học kỳ trước không? Cậu đoạt giải rồi, là giải bạc, cuối cùng chỉ có mười người đoạt giải thôi. Mặc Đồng, cậu tương lai nhất định sẽ là một kiến trúc sư rất ưu tú, cậu còn có một tương lai thật dài, một tiền đồ thật sáng sủa phía trước.”

Mặc Đồng nâng cặp mi vừa dày vừa dài, ngáy người nhìn tờ giấy khen trước mặt.

Không nghe một tiếng nước nở nào, thậm chí ngay cả biểu tình cũng không, chỉ có từng giọt từng giọt lệ tràn ra từ khóe mắt.

.....

[1] Hoa rơi như thể ôm hận, nhưng rơi xuống đất lại không có chút tiếng động nào. Lấy ý từ một câu thoại trong vở hí kịch “Vương Khôi phụ Quế Anh”: Hoa rơi như hữu hận, trụ địa dã vô thanh.

[2] ~ đi bán thân.

...

.....

40. Chương 40

“Vô ích, vô ích thôi, cho dù tương lai tôi có ngày được nở mày nở mặt, cũng vẫn sẽ có người biết tôi là loại người gì. Trần tiên sinh, tôi dựa vào cái gì bịt miệng người ta mãi được?”

Trần Hạo Thiên nhìn vệt nước mắt trên mặt và vết mờ hời trên trán cậu, rút hai tờ khăn giấy đưa cho cậu.

“Mặc Đồng, tôi cho rằng, thành công của một người đơn giản là cống hiến cho xã hội và lo cho gia đình được đầy đủ, những việc khác, nói chung không đáng quan tâm.”

Mặc Đồng nói, “Thật ra tôi không nghĩ cao xa như vậy, muốn được thành công gì đó. Tôi chỉ muốn làm một kiến trúc sư giỏi, thiết kế những căn nhà thoải mái để những người bình thường như tôi ở.”

“Vậy sao cậu còn trốn trong nhà không chịu đến trường? Tôi không tin là ở nhà mơ tưởng lung tung thì người nghèo trên đời sẽ có nhà mà ở. Mặc Đồng, bao nhiêu năm qua, bao nhiêu khó khăn đều đã gặp phải,

hôm nay sao lại không chịu được? Cùng lắm chỉ là một tin đồn, nhà trường cũng không gạch tên cậu, sao lại bỏ cuộc chứ?”

“Tin đồn? Trần tiên sinh cho rằng đó chỉ là tin đồn chứ không phải sự thật sao?”

“Đúng, chỉ là tin đồn.” Thanh âm của Trần Hạo Thiên ôn hòa nhưng kiên định. “Tôi nghĩ vậy đấy, vì tôi đến giờ vẫn cho rằng, giữa cậu và Chu Thích Hoài là tình cảm thật sự chứ không phải chỉ là giao dịch về thể xác. Có lẽ hai người cũng không ý thức được.” Anh ta mỉm cười, “Có khi, bề ngoài của sự vật là hoàn toàn không đáng tin, nhưng bản thân người trong cuộc lại không nhận ra điều đó.”

Mặc Đồng cúi đầu, “Những chuyện đó, tôi đã không hề nghĩ đến nữa.”

“Nhưng vẫn phải đi học. Nghe tôi nói này, Mặc Đồng, mai đến trường đi.”

Trần Hạo Thiên đứng dậy, đi ra cửa phòng, lại xoay người lại, “Có người nhờ tôi nói với cậu, quả táo không nhất định phải cầm trong tay, quả táo nằm sâu trong lòng cũng có cùng tác dụng.”

Ra khỏi phòng ngủ, Trần Hạo Thiên nói với dì Vu, “Súp này, đừng cho Mặc Đồng ăn nữa, thấy cậu nhóc kia yếu như vậy, mấy cái thứ gây đồ mồ hôi này, ăn bao nhiêu đồ bổ cũng không hấp thu được, không bằng đổi khẩu vị, để cậu ấy ăn nhiều cơm một chút lại tốt hơn.”

Dì Vu cười nói, “Tôi cũng nói vậy đó. Nhưng Chu tiên sinh cứ...”

Trần Hạo Thiên cũng cười, “Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta ngốc lắm!”

Trần Hạo Thiên trở lại công ty, Chu Thích Hoài vẫn chưa về, đang bàn bạc gì đó với hai nhân viên cao cấp.

Trần Hạo Thiên ngồi xuống chiếc sofa to, kiên nhẫn chờ. Nửa giờ sau, hai vị nhân viên cao cấp kia mới rời đi.

Chu Thích Hoài cũng không nhìn anh ta, chỉ cười nói, “Cậu đi nói chuyện rồi à? Cái thằng nhóc kia ngoài mặt thì ngoan cực kỳ nhưng thật ra lại cứng đầu hết nói, còn chưa mệt sao? Không chịu đi sao?”

Trần Hạo Thiên nói, “Chỉ đến báo cho cậu một tiếng, để cậu khỏi phải lo lắng. Ngày mai cậu ta hẳn sẽ đi học.”

Chu Thích Hoài ngẩng đầu, chậm rãi xoay xoay cây bút trên tay, “Hạo Thiên, cậu nói chuyện sâu xa quá, tớ lo lắng cái gì?”

“Cụ thể lo lắng cái gì thì tớ cũng không rõ lắm, tớ cũng không phải con sâu trong bụng cậu.”

“Hạo Thiên, cậu càng ngày càng thú vị.”

“Không bằng cậu đâu, cậu còn thú vị hơn nhiều.”

“Cậu rút cuộc muốn nói cái gì, chúng ta đừng có giả diễn thì tốt hơn. Hai người tuổi tác đã đáng làm ông rồi, nói chuyện kiểu này, làm người ta chịu không nổi mà nhớ lại cái thời còn là thiếu niên.”

Trần Hạo Thiên thu lại nụ cười, nói, “Tớ nói thẳng vậy. Thích Hoài, tính lại đi. Cậu ta cái gì cũng không biết. Tội lỗi gì cũng không nên đổ lên đầu cậu ta. Cậu ta chỉ là một đứa trẻ, cậu ta cũng... cũng chẳng có được mấy ngày sung sướng.”

Chu Thích Hoài hồi lâu không nói gì, sau cười nhạt nói, “Thảo nào trước đây nữ sinh ở trường đại học đều tôn thờ cậu, thì ra cậu thật sự hiệp nghĩa đây bụng như vậy.”

Khuôn mặt Trần Hạo Thiên lộ vẻ giận dữ, “Chu Thích Hoài, người thông minh thì đi lừa người khác chứ không đi lừa chính bản thân mình. Cậu dẫn cậu ta đi dự lễ đính hôn của Keegen, thông qua quan hệ mà đuổi giáo sư Shang, xử sự như thể một tay người yêu đang ghen. Cậu cuối cùng lại hợp tác với Đàm thị, bảo tớ đưa giấy khen cho cậu ta, nói với cậu ta cây táo gì gì đó, lại giống như một kẻ đang yêu say đắm. Chu Thích Hoài, tớ thấy cậu quả thật y hệt như một con nhện to bị mắc bẫy bởi chính sợi tơ mình phun ra.”

“Trần Hạo Thiên, cái kiểu dùng từ của cậu thật là trẻ con!”

“Quá khen! Cũng không trẻ con bằng hành vi của cậu!”

“Cậu không phải tớ, cậu không gặp phải những chuyện như tớ, vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được, nhưng cậu đã từng chứng kiến sự khổ sở đau đớn của tớ, Hạo Thiên.”

“Vậy,” Thanh âm của Trần Hạo Thiên nhỏ lại, “Đừng để bị kịch lại tái diễn với một người không đáng phải chịu, được không?”

Trần Hạo Thiên đứng dậy, “Thích Hoài, tớ biết bản chất con người cậu, nếu không sẽ không làm bạn cậu lâu như vậy. Cậu nghĩ cho kỹ đi, được không?”

Trần Hạo Thiên đi rồi, Chu Thích Hoài một mình ngồi lại thật lâu.

Anh ta lấy ra một vật từ trong ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc, cẩn thận vuốt ve trong lòng bàn tay.

Đó là một chiếc tách trà miệng rộng, làm bằng tay, trên tách là hình khuôn mặt người.

Bên tai có thanh âm trong trẻo nói, “Nếu anh cười, tôi sẽ ném ra ngoài cửa sổ.”

Chu Thích Hoài tắt đèn, ngồi trên chiếc ghế to trong bóng tối, chầm chậm đưa ghế.

41. Chương 41

To touya: sis là bloommy chứ không phải bloody >.< nếu="" là="" giới="" thiệu="" thì="" ok=""
trần="" hạo="" thiên="" lái="" xe="" đưa="" mặc="" đồng="" đến="" trường="" cách="" trường=""
một="" con="" phố="" trần="" hạo="" thiên="" ngừng="" xe="" nói="" với="" mặc="" đồng=""
“mặc="" đồng,="" tôi="" đưa="" cậu="" đến="" đây="" thôi,="" cậu="" đi="" đi.”="" mặc=""
đồng="" yên="" lặng="" ngồi="" một="" lát,="" nhỏ="" giọng="" nói="" cảm="" ơn.="" mở=""
cửa="" xe="" đi="" ra="" ngoài.="" suốt="" đoạn="" đường="" từ="" cổng="" trường="" đến=""
đại="" sảnh="" của="" khoa,="" mặc="" đồng="" chỉ="" nhìn="" ngón="" chân="" mình,="" tay=""
nắm="" thật="" chặt="" sách="" vở,="" cổ="" sức="" đến="" mức="" khớp="" xương="" trắng=""
xanh.="" đi="" vào="" sảnh="" khoa,="" xem="" thoáng="" qua="" mẫu="" tin="" mừng="" màu=""
hồng="" dán="" trên="" bảng="" thông="" báo,="" ba="" chữ="" an="" mặc="" đồng="" thật=""
to="" đập="" vào="" mắt.="" đó="" là="" mẫu="" tin="" thông="" báo="" việc="" mặc="" đồng=""
đoạt="" giải.="" mặc="" đồng="" đi="" vào="" phòng="" học,="" tìm="" một="" góc="" yên=""
tĩnh="" ngồi="" xuống,="" trước="" khi="" giáo="" sư="" vào="" mọi="" người="" đều="" lo=""
làm="" việc="" của="" mình,="" ít="" ai="" chú="" ý="" đến="" cậu.="" mọi="" chuyện,="" cư=""
nhiên="" lại="" yên="" ả="" như="" thường.="" tất="" cả="" những="" chuyện="" một="" tháng=""
trước,="" giống="" như="" được="" một="" bàn="" tay="" khổng="" lồ="" nhẹ="" nhàng="" xóa=""
đi,="" không="" còn="" bóng="" dáng.="" chỉ="" có="" một="" ánh="" mắt="" cảm="" hận=""
đến="" từ="" một="" góc="" phòng="" khác.="" đó="" là="" đàm="" lực.="" sau="" này,="" mặc=""
đồng="" nghe="" nói,="" khoa="" đã="" tìm="" ra="" người="" tung="" tin="" đồn="" cũng=""
đã="" xử="" phạt.="" mặc="" đồng="" bỗng="" hiểu="" rõ,="" người="" kia,="" vừa="" mới=""
phiên="" vân,="" lại="" liên="" có="" thể="" phúc="" vũ.="" [1]="" chỉ="" là="" tận="" trong=""
đáy="" lòng,="" ở="" một="" góc="" không="" ai="" biết,="" dù="" tĩnh="" lặng="" như="" mặt=""
nước="" hồ="" sâu,="" nhưng="" vẫn="" có="" những="" con="" sóng="" nho="" nhỏ,="" từng=""
lớp="" từng="" lớp="" vỗ="" bờ.="" chu="" thích="" hoài="" ở="" trong="" phòng="" làm=""
việc="" của="" mình,="" đang="" lúc="" rảnh="" rồi="" không="" có="" công="" việc,="" anh=""
ta="" xoay="" xoay="" bút="" trên="" tay,="" nhìn="" bầu="" trời="" ánh="" lên="" kính=""
cửa="" sổ,="" một="" bầu="" trời="" lam="" nhạt,="" trong="" vắt="" shelly="" đi="" đến,=""
thấp="" giọng="" nói="" gì="" đó="" với="" anh="" ta.="" mặt="" chu="" thích="" hoài="" có=""
vẻ="" hơi="" kinh="" ngạc,="" nói,="" “mời="" cô="" ta="" vào.”="" người="" vào="" là="" tổng=""
sở="" kiều.="" chu="" thích="" hoài="" nhìn="" cô,="" bỗng="" có="" cảm="" giác="" thực=""
thực="" ảo="" ảo.="" cô="" cột="" gọn="" mái="" tóc="" dài="" gọn="" sóng="" thành="" đuôi=""
ngựa,="" mặc="" áo="" khoác="" len="" cực="" đơn="" giản,="" bên="" dưới="" cư="" nhiên=""
là="" quần="" jeans="" và="" đôi="" giày="" đế="" bằng="" nhẹ="" nhàng,="" mặt="" không=""
trang="" điểm,="" dường="" như="" phơi="" nắng="" đen="" đi="" không="" ít,="" lại="" trông=""
trẻ="" trung="" lạ="" thường,="" giống="" như="" một="" nữ="" sinh="" đại="" học.="" chính=""
tổng="" sở="" kiều="" lên="" tiếng="" trước,="" “thích="" hoài,="" anh="" tốt="" chứ?”="" chu=""

thích=" hoai=" chậm=" rai=" gât=" đầu,=" "tôt,=" em=" đến=" lúc=" nào=" vậy?"=" tổng=" sở=" kiều=" đặt=" chiếc=" túi=" trong=" tay=" xuống,=" ngòi=" đối=" diện=" chu=" thích=" hoai,=" mĩ=" cưỡi=" ôn=" nhu=" nói,=" "vừa=" đến=" tối=" hôm=" qua,=" thích=" hoai,=" lần=" này,=" em=" là=" đến=" cùng=" anh=" làm=" thủ=" tục,=" nói=" xong,=" cô=" ta=" lấy=" một=" bộ=" hồ=" sơ=" từ=" trong=" túi=" ra,=" đặt=" trước=" mặt=" chu=" thích=" hoai,=" "thỏa=" thuận=" đã=" tính=" xong=" lâu=" rồi,=" em=" thay=" đối=" một=" chút,=" anh=" có=" thể=" xem=" lại=" cho=" ki,=" chu=" thích=" hoai=" đặt=" tay=" lên=" bộ=" hồ=" sơ,=" "sao=" vậy?"=" không=" gọi=" diện=" thoại=" trước,=" đột=" ngột=" như=" vậy,=" "cũng=" không=" tính=" là=" đột=" ngột=" nữa,=" kéo=" dài=" đã=" lâu=" lắm=" rồi,=" anh=" thật=" ra=" từ=" lâu=" đã=" không=" còn=" cần=" gia=" đình=" em=" làm=" chỗ=" dựa=" nữa,=" chỉ=" là,=" suốt=" một=" thời=" gian=" dài,=" khúc=" mắc=" trong=" lòng=" em=" không=" giải=" được,=" xin=" lỗi,=" thích=" hoai,=" chu=" thích=" hoai=" đứng=" lên,=" rút=" một=" tách=" trà=" đưa=" qua,=" "nói=" lời=" này=" phải=" là=" anh,=" sở=" kiều,=" xin=" lỗi,=" mấy=" năm=" nay,=" khiến=" em=" chịu=" rất=" nhiều=" ủy=" khuất,=" nhưng=" có=" những=" việc=" không=" ai=" có=" thể=" thay=" đổi=" được,=" ở=" đây=" không=" có=" trà=" hoa=" hồng=" mà=" em=" thích,=" có=" điều=" đây=" cũng=" là=" cực=" phẩm,=" của=" một=" người=" bạn=" tặng,=" em=" ném=" thư,=" "cảm=" ơn,=" anh=" vẫn=" luôn=" chu=" đáo=" thể=" này,=" xin=" anh=" xem=" hồ=" sơ=" đi,=" em=" còn=" phải=" tranh=" thủ=" thời=" gian,=" chu=" thích=" hoai=" cúi=" đầu=" gỡ=" xem,=" lại=" rất=" nhanh=" kinh=" ngạc=" ngẩng=" đầu=" lên,=" "sao=" vậy?"=" sở=" kiều=" anh=" nói=" rồi,=" anh=" sẽ=" bù=" đắp=" cho=" em=" thật=" tốt=" về=" mặt=" tiền=" bạc,=" tổng=" sở=" kiều=" nói,=" "em=" biết=" anh=" làm=" việc=" luôn=" luôn=" chu=" đáo,=" thích=" hoai,=" chỉ=" là,=" em=" không=" cần=" nữa,=" nếu=" không=" có=" chỗ=" nào=" không=" đồng=" ý=" nữa,=" xin=" anh=" ký=" tên=" được=" không?"=" em=" đã=" ký=" rồi,=" em=" phải=" đi=" gấp,=" chiều=" nay=" bay,=" chu=" thích=" hoai=" cầm=" bút=" ký=" tên,=" sau=" đó=" đưa=" qua,=" tổng=" sở=" kiều=" nói,=" "cảm=" ơn,=" em=" sẽ=" đưa=" cho=" luật=" sư=" của=" chúng=" ta,=" "lần=" này,=" chuẩn=" bị=" đi=" đâu?"=" "đi=" cam=" túc,=" chu=" thích=" hoai=" không=" tin=" nổi=" nhìn=" cô=" ta,=" "sao=" lại=" là=" cam=" túc?"=" đối=" gò=" má=" rúm=" nắng=" của=" tổng=" sở=" kiều=" bỗng=" ửng=" đỏ,=" động=" lòng=" người=" như=" thể=" một=" thiếu=" nữ,=" "ở=" đó,=" có=" người=" đang=" chờ=" em,=" anh=" ấy=" là=" học=" giả=" chuyên=" nghiên=" cứu=" và=" bảo=" tồn=" tranh=" bích=" họa=" đơn=" hoàng=" [2],=" anh=" biết=" đây,=" em=" cũng=" học=" chuyên=" ngành=" mỹ=" thuật,=" sau=" này,=" em=" sẽ=" cùng=" làm=" việc=" với=" anh=" ấy,=" "cam=" túc=" à,=" chu=" thích=" hoai=" nói=" như=" thờ=" dài,=" "ở=" đó=" không=" có=" chanel,=" không=" có=" tắm=" nắng,=" không=" có=" tổ=" yến,=" thậm=" chí=" có=" thể=" ngay=" cả=" bồn=" cầu=" có=" xả=" nước=" cũng=" không=" có,=" anh=" không=" chấp=" nhận=" cho=" em=" sống=" trong=" hoàn=" cảnh=" như=" vậy,=" sở=" kiều,=" "anh,=" anh=" à,=" khi=" nào=" thì=" anh=" hiểu=" được=" em=" chứ?"=" thích=" hoai,=" em=" nghĩ=" có=" thể=" chính=" bản=" thân=" mình=" anh=" cũng=" không=" hiểu=" được,=" tổng=" sở=" kiều=" cười=" khẽ,=" "anh=" nói=" cũng=" không=" sai,=" hơn=" hai=" tháng=" em=" ở=" đó,=" là=" lần=" đầu=" tiên=" tự=" mình=" gọi=" đầu,=" nhưng,=" em=" rất=" vui=" vẻ,=" ở=" đó=" có=" tình=" yêu=" của=" em,=" có=" mong=" muốn=" của=" em,=" "tình=" yêu?"=" nét=" mặt=" chu=" thích=" hoai=" có=" một=" tia=" bối=" rối=" hiềm=" gặp,=" "các=" người=" đều=" tin=" tưởng=" vào=" tình=" yêu,=" "em=" vẫn=" tin,=" cả=" đời=" này=" đều=" tin,=" em=" nghĩ,=" anh=" cũng=" đã=" từng=" tin,=" là=" cái=" gì=" khiến=" anh=" không=" tin=" nữa,=" đến=" giờ=" em=" vẫn=" không=" biết,=" sau=" này=" cũng=" không=" có=" cơ=" hội=" biết=" nữa,=" nhưng,=" thích=" hoai,=" xem=" tên=" anh=" đẹp=" đến=" mức=" nào,=" thích=" -=" hoai=" [3],=" bắt=" cứ=" chuyện=" gì,=" chỉ=" cần=" phóng=" tâm,=" đều=" có=" thể=" vãn=" đạm=" phong=" thanh=" [4],=" khúc=" mắc=" của=" bản=" thân,=" không=" ai=" có=" thể=" giải=" được,=" chỉ=" có=" mình=" mới=" có=" thể=" giải=" phóng=" chính="

mình."="=" chu="=" thích="=" hoài="=" nhìn="=" khuôn="=" mặt="=" thân="=" thái="=" phi="=" dương="=" [5]="=" của="=" tổng="=" sở="=" kiều="=" suốt="=" nhiều="=" năm="=" trời="=" đây="=" là="=" lần="=" đầu="=" tiên="=" bọn="=" họ="=" nói="=" chuyện="=" với="=" nhau="=" như="=" bạn="=" bè="=" tổng="=" sở="=" kiều="=" mang="=" túi="=" lên="=" vai="=" tiến="=" đến="=" nhẹ="=" nhàng="=" ô="=" lấy="=" chu="=" thích="=" hoài="=" "tạm="=" biệt="=" thích="=" hoài="=" em="=" từng="=" oán="=" anh="=" nhưng="=" chưa="=" bao="=" giờ="=" hận="=" anh="=" mong="=" anh="=" cuối="=" cùng="=" cũng="=" có="=" thể="=" tìm="=" được="=" hạnh="=" phúc="=" của="=" chính="=" mình."="=" chu="=" thích="=" hoài="=" nhìn="=" theo="=" tổng="=" sở="=" kiều="=" nhìn="=" bóng="=" lưng="=" mặc="=" áo="=" len="=" màu="=" lam="=" kia="=" nhớ="=" lại="=" khuôn="=" mặt="=" trắng="=" như="=" tuyết="=" luôn="=" phủ="=" một="=" lớp="=" trang="=" điểm="=" nhẹ="=" tinh="=" tế="=" kia="=" đã="=" từng="=" có="=" một="=" buổi="=" chiều="=" cô="=" tỉ="=" mỉ="=" sơn="=" đỏ="=" móng="=" tay="=" giữa="=" đôi="=" lông="=" mày="=" là="=" nổi="=" cô="=" đơn="=" buồn="=" bã="=" vô="=" hạn="=" anh="=" ta="=" nhận="=" ra="=" mình="=" quả="=" thật="=" chưa="=" bao="=" giờ="=" hiểu="=" rõ="=" cô="=" như="=" vậy="=" anh="=" ta="=" tự="=" hỏi="=" có="=" nên="=" xem="=" kỹ="=" lại="=" lòng="=" mình="=" một="=" chút="=" không?="=" khi="=" chu="=" thích="=" hoài="=" trở="=" về="=" căn="=" nhà="=" kia="=" mặc="=" đồng="=" còn="=" đang="=" trong="=" thư="=" phòng="=" nghe="=" tiếng="=" động="=" cậu="=" đẩy="=" cửa="=" bước="=" ra="=" đôi="=" mặt="=" với="=" chu="=" thích="=" hoài="=" hai="=" người="=" lẳng="=" lẳng="=" nhìn="=" nhau="=" vùi="=" giây="=" mặc="=" đồng="=" nói="=" "chu="=" tiên="=" sinh="=" đã="=" về="=" rồi."="=" "cậu="=" còn="=" chưa="=" ngủ="=" sao?"="=" "ừ."="=" "mặc="=" đồng?"="=" "cái="=" gì="=" chu="=" tiên="=" sinh?"="=" "cậu..."="=" có="=" thể="=" lại="=" làm="=" một="=" ít="=" cupcakes="=" không?"="=" "được="=" thôi="=" chu="=" tiên="=" sinh="=" tôi="=" đọc="=" tài="=" liệu="=" cũng="=" đủ="=" rồi."="=" rất="=" nhanh="=" trong="=" phòng="=" đã="=" dậy="=" một="=" mùi="=" hương="=" ngọt="=" ngào."="=" chu="=" thích="=" hoài="=" cũng="=" đã="=" pha="=" trà="=" xong="=" rót="=" một="=" tách="=" đưa="=" cho="=" mặc="=" đồng="=" mặc="=" đồng="=" cầm="=" lấy="=" nhẹ="=" giọng="=" nói="=" cảm="=" ơn="=" hai="=" người="=" yên="=" lặng="=" ngồi="=" đối="=" diện="=" thỉnh="=" thoảng="=" khi="=" ánh="=" mắt="=" chạm="=" nhau="=" mặc="=" đồng="=" sẽ="=" cười="=" nhẹ="=" một="=" chút="=" nụ="=" cười="=" rất="=" bình="=" tĩnh="=" nhưng="=" rất="=" xa="=" lạ="=" nụ="=" cười="=" kia="=" nổi="=" trên="=" khuôn="=" mặt="=" cực="=" kỳ="=" quen="=" thuộc="=" với="=" chu="=" thích="=" hoài="=" lại="=" khiến="=" cậu="=" thiếu="=" niên="=" kia="=" biến="=" thành="=" một="=" người="=" anh="=" ta="=" hoàn="=" toàn="=" không="=" quen="=" biết="=" nhưng="=" đôi="=" mắt="=" kia="=" vẫn="=" còn="=" có="=" chút="=" gì="=" đó="=" của="=" ngày="=" xưa="=" ăn="=" ăn="=" lộ="=" ra="=" dưới="=" một="=" mảnh="=" đen="=" lánh="=" như="=" mực="=" ăn="=" xong="=" mặc="=" đồng="=" đứng="=" lên="=" định="=" dọn="=" bàn="=" chu="=" thích="=" hoài="=" bỗng="=" bắt="=" lấy="=" cổ="=" tay="=" cậu="=" chậm="=" chậm="=" ôm="=" cậu="=" vào="=" lòng="="="=" [1]="=" -="=" phiên="=" văn="=" phúc="=" vũ="=" chỉ="=" những="=" người="=" thay="=" đổi="=" thất="=" thường="=" hoặc="=" quen="=" đùa="=" giỡn="=" thủ đoạn="=" [2]="=" thạch="=" động="=" đôn="=" hoàng="=" bao="=" gồm="=" hang="=" mặc="=" cao="=" thiên="=" phật="=" động="=" hang="=" du="=" lâm="=" tổng="=" cộng="=" có="=" 552="=" hang="=" là="=" quần="=" thể="=" thạch="=" động="=" có="=" bích="=" họa="=" nhiều="=" nhất="=" thể="=" giới="=" với="=" nội="=" dung="=" vô="=" cùng="=" phong="=" phú="=" bích="=" họa="=" đôn="=" hoàng="=" là="=" bộ="=" phận="=" cấu="=" thành="=" chính="=" trong="=" nghệ="=" thuật="=" đôn="=" hoàng="=" quy="=" mô="=" lớn="=" kỹ="=" thuật="=" tinh="=" xảo="=" nội="=" dung="=" đa="=" dạng="=" nghệ="=" thuật="=" bích="=" họa="=" đôn="=" hoàng="=" là="=" nghệ="=" thuật="=" phật="=" giáo="=" dân="=" tộc="=" dân="=" gian="=" mang="=" phong="=" cách="=" trung="=" hoa="=" được="=" sáng="=" tạo="=" trên="=" cơ="=" sở="=" nghệ="=" thuật="=" hán-tán="=" truyền="=" thống="=" có="=" tiếp="=" thu="=" dung="=" hòa="=" chất="=" liệu="=" nghệ="=" thuật="=" ngoại="=" lai="=" nội="=" hàm="=" trong="=" bích="=" họa="=" đôn="=" hoàng="=" sâu="=" sắc="=" kỹ="=" thuật="=" tinh="=" xảo="=" được="=" bảo="=" tồn="=" hoàn="=" hảo="=" bích="=" họa="=" từ="=" thời="=" thập="=" lục="=" quốc="=" đến="=" đời="=" nguyên="=" hiện="=" còn="=" được="=" bảo="=" tồn="=" ước="=" có="=" khoảng="=" 50000="=" m2="=" các="=" tượng="=" màu="=" ở="=" vị="=" trí="=" chủ="=" thể="=" trong="=" thạch="=" động="=" cũng="=" như="=" trong="=" các="=" bức="=" bích="=" họa="=" được="=" bài="=" trí="=" bố="=" sung="=" cho="=" nhau="=" tỏa="=" sáng="=" cho="=" nhau="=" cùng="=" làm="=" nên="=" nghệ="=" thuật="=" bích="=" họa="=" thạch="=" động="=" đôn="=" hoàng="=" hoàn="=" chính="=" [3]="=" -="=" thích="=" hoài="=" ý="=" chỉ="=" buông="=" tha="=" dứt="=" bỏ được="=" những="=" chấp="=" niệm="=" trong="=" lòng="=" như="=" yêu="=" ghét="=" vui="=" buồn="=" nhớ="=" mong..."="=" [4]="=" -="=" vân="=" đàm="=" phong="=" thanh="=" tâm="=" tình="=" bình="=" lặng="=" không="=" tạp="=" niệm="=" [5]="=" ~="=" tinh="=" thần="=" phần="=">

42. Chương 42

Chu Thích Hoài thật nhẹ nhàng hôn phía sau tai Mặc Đồng.

Trước đây, trên mặt cậu thiếu niên lúc này sẽ ửng đỏ, tượng như phiến hoa đào trong tranh, thần sắc nửa ngượng nửa mong đợi, phi thường động lòng người.

Hôm nay cậu lại rử mắt, ngoan ngoãn tựa vào vai anh ta.

Chu Thích Hoài đột nhiên nhớ đến con bồ câu trắng mà mình nuôi rất nhiều năm trước. Nó có đôi cánh mềm mại xinh đẹp, đôi mắt nho nhỏ, đen lay láy như biết nói. Nhưng sau không hiểu sao nó lại bệnh, thường cong cổ, giấu đầu dưới cánh. Không lâu sau, sinh mệnh nhỏ linh động héo tàn như lá thu.

Chu Thích Hoài bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi dâng lên từ sâu trong tim, đôi tay lại thêm cố sức ôm lấy cơ thể trong lòng mình. Mãi đến khi anh ta chợt bình tĩnh mới buông lỏng tay.

Anh ta biết lực của tay mình, cậu thiếu niên trong lòng gần như không thở nổi, nhưng không giãy dựa chút nào.

Tối hôm đó là lần đầu tiên bọn họ quan hệ sau nhiều tháng trời.

Khi y phục của cậu thiếu niên đã trút hết, Chu Thích Hoài thất thần trong chốc lát.

Cậu thật sự rất gầy, gầy thật gầy, xương sườn nổi lên từng chiếc từng chiếc một, dường như muốn đâm thủng làn da mỏng manh, nơi hai chiếc xương quai xanh hõm xuống thật sâu.

Đó không phải là cái gầy một cậu thiếu niên hai mươi tuổi nên có. Cậu lẳng lẳng nằm đó, giống như một vật hiến tế bất lực nằm trên bực tế thần. Nhưng cậu lại nở nụ cười, một nụ cười mênh mang vô hồn.

Chu Thích Hoài cúi người, dùng hai tay chống thân thể, anh ta gần như không làm nổi.

Nhưng cậu thiếu niên kia lại vô thố [1] nhìn anh ta, trong mắt thậm chí có chút kinh hoàng. Cậu lại cười, nụ cười mơ hồ có ý lấy lòng, cậu không hề như rất nhiều lần khác trong quá khứ nói, “Làm ơn làm ơn, tắt đèn đi được không?” Thanh âm nhẹ nhẹ, có chút nũng nịu, có chút ngượng ngùng, có chút động tình.

Cậu chỉ như vậy, thản nhiên *** giữa ánh sáng, trên mặt mang một nụ cười mập mờ.

Chu Thích Hoài yên lặng thở dài một tiếng, tắt đèn.

Đêm đó, Chu Thích Hoài ôn nhu khác thường, âu yếm cậu thiếu niên thật thật lâu, khiến nhiệt độ cơ thể cậu dần dần tăng lên, làn da toát ra một lớp mồ hôi mỏng, để thân thể cậu, giữa những cơn khoái cảm ngày càng mãnh liệt dần dần trở nên mềm mại như ao nước xuân, bập bênh dậy sóng.

Mãi đến cuối cùng khi tiến nhập cậu, anh ta cũng phá lệ nhẹ nhàng chậm rãi. Thân thể gầy gò đến đáng thương kia nhưng lại mang đến cho anh ta khoái cảm thật lớn, cái loại thể nghiệm mới mẻ này, giống như lần đầu tiên cùng với người yêu, pha lẫn sự vui sướng quý trọng cùng với nỗi bất an mơ hồ.

Sau hôm đó, hai người lại phục hồi cuộc sống yên ả cùng nhau.

Nhưng Chu Thích Hoài cảm thấy rất rõ ràng, có gì đó không còn đúng nữa.

Mặc Đồng trở nên cực kỳ thông minh.

Cậu thường học rất lâu, nhưng Chu Thích Hoài vừa trở về, cậu sẽ rất ân cần pha trà cho anh ta, làm cho anh ta chút điểm tâm, cùng làm tất cả những gì anh ta muốn làm.

Chu Thích Hoài rất nhớ cậu Mặc Đồng ngày xưa, nhớ ánh mắt lúng liếng của cậu, nhớ nụ cười có chút tình nghịch của cậu, nhớ kiểu nói chuyện có chút khiêu khích của cậu, thậm chí nhớ chút sắc sảo cậu giấu dưới vẻ ngoài thanh đạm khi mới gặp gỡ.

Anh ta biết đã đánh mất cậu rồi, anh ta cũng biết mình đánh mất cậu ở đâu, chỉ là không biết phải làm thế nào để tìm cậu về.

Về việc quan hệ, sự thay đổi của Mặc Đồng cũng rất lớn.

Trước khi gặp Chu Thích Hoài, cậu không hề là một cậu bé không có kinh nghiệm, nhưng, sự ngượng ngùng và non nớt của cậu là thật.

Nhưng hiện tại, cậu dường như có chút buông thả bản thân mình, sa vào trong dục vọng.

Cậu trước đây rất ít khi phát ra âm thanh khi quan hệ, dù là khi cao trào cũng chỉ như con thú nhỏ, phát ra tiếng hừ nhẹ vừa thấp vừa ngắn như tiếng thút thít.

Hiện tại, cậu sẽ phát ra tiếng rên suốt cả quá trình, thanh âm mềm mại vô lực, nhưng lại kích thích dục vọng khác thường.

Cậu sẽ thả lỏng cơ thể, cực kỳ phối hợp để Chu Thích Hoài chuyển mình thành bất cứ tư thế gì.

Trong quá trình như vậy, hai người đều cảm thấy, có một bản thể khác, từ giữa cơn triền miên chết người với đối phương thoát ra, buồn rầu nhìn cơ thể quấn lấy tại một chỗ trên giường, chỉ cách xa gang tấc, nhưng người không đến đây được, ta không sang kia được.

Có một lần, thậm chí khi Chu Thích Hoài vừa ôm cậu bước vào phòng ngủ, cậu liền chậm rãi trút đi chiếc áo len xanh dương cổ chữ V, lại mở nút chiếc áo mặc bên trong, từng nút từng nút một.

Đó là một chiếc sơ mi vải lanh màu trắng, là chiếc Mặc Đồng thích nhất, áo có một dãy những chiếc nút rất nhỏ san sát. Chu Thích Hoài nhớ rõ một buổi tối, trong căn nhà gỗ ở khu resort, ánh lửa đỏ đỏ trong lò sưởi ánh lên mặt Mặc Đồng sáng bừng, anh ta dục vọng bừng bừng, chưa kịp mở hết nút đã liền đưa tay vào sờn trớn một mảnh da thịt săn chắc mịn màng, nhưng lại làm đứt mất một chiếc nút. Hôm sau, Mặc Đồng tìm nửa ngày trời mới tìm thấy, lại cẩn thận khâu vào.

Hiện tại, cậu cứ như vậy mở ra từng chiếc nút một, sau đó, nằm xuống trên giường.

Chu Thích Hoài bỗng thấy mệt mỏi vô hạn.

Anh ta đến bên cửa sổ, đưa một ngón tay vén lên tấm rèm cửa dày, nhìn bóng đêm nặng trĩu bên ngoài.

Anh ta nói, “Mặc Đồng, một thiếu niên như cậu, đối với một người gay mà nói, có sức hấp dẫn rất lớn; nhưng tôi, cũng không đam mê thân thể của cậu đến vậy.”

Mặc Đồng hơi nhồm người dậy, nhỏ giọng nói từng chữ từng chữ một, khó khăn mà thông thả, “Xin lỗi, Chu tiên sinh, nhưng mà, ngoài cái này ra, tôi thật sự, không có gì cả.”

Chu Thích Hoài nói thầm trong lòng, cậu có, cậu có. Cậu có. Chỉ là, tôi không biết nên làm thế nào để chiếm được. Thứ tôi đã từng dễ dàng có được, hôm nay lại như cách sơn cách thủy.

Cuối cùng, anh ta cũng không nói câu đó ra.

Nhưng, anh ta rốt cuộc hạ quyết tâm thay đổi tình trạng hiện tại.

Hôm đó, lại sắp đến kỳ nghỉ đông, khi Chu Thích Hoài trở về, còn mang theo một chiếc hộp giấy thật to.

.....

[1] vô thố: không biết phải làm gì.

43. Chương 43

Note: Sửa lại một chi tiết nhỏ ở chương 6 – Chu Thích Hoài đi du học khi mười mấy tuổi, không phải ‘hơn mười tuổi’.

Mặc Đồng vẫn như trước bình tĩnh chào Chu Thích Hoài: “Chu tiên sinh, đã về rồi?”

Chu Thích Hoài gọi cậu lại, “Mặc Đồng, đến xem cái này.”

Anh ta mở chiếc hộp to kia ra, đem những vật ở bên trong lấy ra từng cái một đặt lên bàn.

Đó là một bộ mô hình kiến trúc cực kỳ tinh xảo, nhà cửa điển hình ở phương Nam.

Mặc Đồng nhìn, không nói gì.

Chu Thích Hoài nói, “Đây là hôm nay tôi đến trường cậu đem về đây. Mặc Đồng, cái này, cậu hẳn là vẫn chưa làm xong. Chúng ta... Tôi đã nói chuyện với Hạo Thiên rồi, đem chuyện công ty tạm thời giao cho cậu ta, chúng ta, kỳ nghỉ này, đến Chu Trang, Đồng Lý, Mộc Độc, ở lại đó mấy ngày, để cậu làm xong bộ mô hình này, được không?”

Mặc cúi đầu, chậm rãi nói, “Chu tiên sinh, thật ra anh không cần phải phí tâm như vậy đâu, cái này, bắt quá chỉ là chút sở thích nhỏ, không làm xong cũng không sao, không phải là chuyện quan trọng gì.”

Chu Thích Hoài xoay người đi, “Nhưng tôi rất muốn cậu có thể hoàn thành nó. Chúng ta... mượn cách này... Có lẽ... Thử một lần... Dùng một cách hoàn toàn khác... mà ở cùng nhau thử xem.”

Anh ta nói ngập ngừng, giọng trầm trầm, dường như những lời này đã bị nén lại trong lòng anh ta thật lâu, rất khó khăn mới nói được ra.

Mặc Đồng có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn Chu Thích Hoài, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng anh ta.

Một tuần sau là nghỉ đông. Chu Thích Hoài dẫn theo Mặc Đồng, mang một ít vật dụng hàng ngày, bảo tài xế lái xe đưa bọn họ đến Chu Trang. Trong chiếc hộp đặt trên ghế sau còn có rất nhiều những mảnh gỗ khác nhau, đó là chuẩn bị cho Mặc Đồng.

Mặc Đồng nhìn cảnh sắc mùa đông lướt qua ngoài cửa xe, nhớ lại lúc này năm ngoái, cậu còn đang nằm trên giường bệnh, cậu từng nói với Chu Thích Hoài trong lúc mơ màng, “Thật ra... đôi khi... cũng không phải... ủy khuất như vậy.”

Ngay cả hiện tại, Mặc Đồng cũng không cảm thấy ủy khuất; cậu nhìn người đàn ông cạnh mình, dù đang ngồi nhưng lưng vẫn thẳng tắp, vầng trán rộng, ngũ quan sắc bén. Chuyện giữa anh ta và cậu, không lẽ chỉ dùng hai chữ ‘ủy khuất’ là có thể tóm lược được sao?

Đó là một loại mâu thuẫn đấu tranh kiểu ‘muốn gần nhau thì không thể, lại cũng không dám; muốn xa nhau thì không buông ra được, lại không cam lòng’.

Mặc Đồng chỉ có thể nhắm mắt lại, đem hết mọi chuyện nhốt ngoài cửa lòng.

Đường đi cũng không hề gần, khi đến nơi Mặc Đồng gần như đã mệt rũ.

Thì ra, Chu Thích Hoài đã thuê trước một căn nhà tại Chu Trang.

Xe chỉ có thể chạy đến đầu con ngõ nhỏ, mang đồ đạc xuống, dàn xếp xong xuôi, Chu Thích Hoài liền bảo tài xế đi.

Căn nhà này là của một đôi vợ chồng già, con cái hai người đều đã ly hương, ra ngoài làm ăn, có chút thành công, nhiều lần muốn đón cha mẹ về, hai người không nỡ rời quê, nhưng tuổi già cũng không khỏi thấy cô đơn, nên đem căn nhà nhỏ cho thuê.

Chu Thích Hoài cùng Mặc Đồng ở lại chỗ này.

Nghỉ ngơi một đêm, Mặc Đồng mới có tinh thần thưởng thức cái thị trấn nhỏ vùng sông nước danh tiếng nước trời mấy năm gần đây này.

Lúc này cũng không phải mùa du lịch, hơn nữa, căn nhà này của đôi vợ chồng già ở nơi khá hẻo lánh, trên đường vẫn chưa thấy cảnh sông người lớp lớp.

Có một mạch nước nhỏ chảy ngang nhà; con đường cũ xưa hẹp nhưng rất chỉnh tề, tĩnh mịch và đơn sơ. Mùa đông, những sợi dây leo khô quắt buông xuống trên chiếc cầu cong cong, vươn ra đung đưa giữa trời, lay động theo cơn gió, đến xuân hẳn là một mảnh xanh biếc. Nước sông như ngọc bích chậm chậm chảy, những ngôi nhà gạch cổ san sát nhau, chen chúc bên hai bờ sông, chiếc cầu đá đẹp để tinh tế bắc ngang giữa.

Đó là một khung cảnh rất thanh đạm tao nhã, ngay cả thời gian dường như cũng trôi chậm lại.

Chu Thích Hoài cũng dường như biến thành người khác, mỗi ngày mặc quần áo cực kỳ bình thường, quán xuyến hết mọi chuyện vặt vãnh trong nhà; thậm chí, anh ta còn đi chợ mua thức ăn.

Nói là chợ, nhưng bất quá chỉ là một nơi nông dân và mấy người bán rau tụ lại bán buôn. Con đường cực kỳ cực kỳ hẹp, hai bên là người bán hàng, chính giữa là lối đi hẹp, chỉ đủ một người đi qua, chen chúc nhau rất hỗn loạn. Nhưng vì đồ rẻ lại tươi mới, nên thu hút rất nhiều người.

Mặc Đồng lần đầu tiên thấy anh ta mang bao lớn bao nhỏ từ chợ trở về, trên ống quần đầy vết bùn, kinh ngạc mà đứng ngây ra, lời nói đều bị nghẹn lại trong họng.

Mà khi cậu thấy Chu Thích Hoài mặc vào chiếc tạp dề trắng kẻ ô, đi vào căn bếp nho nhỏ, mắt chút nữa rớt ra ngoài.

Chu Thích Hoài đưa tay ra trước mặt cậu ngoắc ngoắc, cười một chút, vui đầu nấu cơm.

Mặc Đồng lúc này mới bừng tỉnh, vụng về chạy đến giúp.

Chu Thích Hoài nói, “Cậu thấy hơi kỳ quái phải không, Mặc Đồng? Thật ra, đây là việc tôi cực kỳ quen thuộc khi còn bé. Khi đó, cha mẹ đều đi làm, kiếm chút tiền ít ỏi đến đáng thương, cha còn thường bị bắt vì tội đầu cơ. Trong nhà, chuyện lớn chuyện nhỏ cùng với trách nhiệm chăm sóc mấy đứa em đều đặt hết lên vai tôi. Nhưng hồi tưởng lại, cũng không khổ cực gì mấy.”

Anh ta chậm rãi nói, trong giọng nói không có chút bất mãn hay oán giận nào, chỉ có chút cô đơn.

Anh ta không giống ngày xưa, trên mặt thường xuất hiện nụ cười thân thiết nhưng đầy ý vị thâm sâu, khiến lòng người bối rối. Trái lại, giờ trên mặt anh ta thường là một vẻ bình tĩnh thuần khiết, thanh thoảng còn có chút gì đó vô thức, ánh lên trong mắt anh ta.

Đó không phải là một Chu Thích Hoài mà Mặc Đồng quen.

Cuộc sống của bọn họ yên ả không chút gợn sóng.

Hai người giống như đứng ở hai bờ của một con sông, không có cách nào gặp được nhau.

Chỉ có vào đêm, trên giường, bọn họ sẽ vẫn như cũ nhiệt liệt yêu nhau; dường như, đây là cách duy nhất để hai người có thể thân cận.

Họ yên lặng yêu nhau thật lâu, trong cơn khoái cảm không ngăn nổi như sóng triều, có nhuộm một chút tuyệt vọng, tuyệt vọng vì không cách nào chạm được vào nội tâm của đối phương.

Mỗi lần qua đi, Mặc Đồng thường cuộn người lại trong lòng Chu Thích Hoài, đầu đặt trước ngực anh ta, không nhìn thấy nét mặt, chỉ nghe được tiếng thở gấp nho nhỏ của anh ta.

Còn Chu Thích Hoài, thường thường xoay người cậu thiếu niên lại, để cậu dựa lưng về phía mình, từ sau ôm lấy cậu, đặt trán trên mái tóc ướt mồ hôi của cậu.

Bọn họ đến đã được một tuần. Chu Thích Hoài âm thầm đợi một cơ hội, một cơ hội nho nhỏ, giống như một hòn đá nhỏ không được chú ý, nhưng lại có thể đánh thức mặt nước đang say ngủ.

Cơ hội kia đến rất nhanh.

Một buổi tối, bỗng nhiên cúp điện.

Ở thành thị lớn nhiều năm, bọn họ đều đã quên mùi vị cúp điện.

Mặc Đồng lục lọi trong căn phòng tối đen, thật khó khăn mới tìm được trong ngăn kéo một ngọn nến đã dùng qua.

Chu Thích Hoài cũng tìm tìm, bật chiếc bật lửa đánh ‘tách’, cầm tay Mặc Đồng thấp nến lên.

Một điểm sáng nhỏ như hạt đậu, rọi vào mặt hai người.

Đây là lần đầu tiên trong suốt nhiều ngày qua Mặc Đồng nhìn kỹ Chu Thích Hoài, Chu Thích Hoài cũng vậy.

Mặc Đồng phát hiện, trong ánh sáng lờ mờ, khuôn mặt Chu Thích Hoài trông trẻ lạ thường; ánh nến làm mờ đi góc cạnh cùng vẻ sắc bén của khuôn mặt anh ta, chỉ để lại vẻ mềm mại cùng bất lực. Cậu mơ hồ nhớ

lại Chu Thích Hoài từng nói, “Nỗi ủy khuất khi còn trẻ, khắc sâu tận xương.” Trong ánh nến, bất quá là một linh hồn trẻ tuổi chìm trong bất lực cùng sâu khổ như mình, hai bên đau đớn nhìn nhau.

Trong mắt Mặc Đồng chậm chậm dâng lên một làn nước.

Lúc này, mấy giọt sáp nến nóng hổi rơi xuống, chia ra rơi vào trên tay hai người, cả hai cùng run lên.

Chu Thích Hoài kéo tay Mặc Đồng, nhúng vào trong nước.

Trong dòng nước lạnh buốt thấu xương, hai bàn tay nắm chặt nhau.

Ngọn nến tắt, chỉ còn lại bóng tối tràn ngập khắp phòng.

Trong căn nhà nhỏ vốn không có điều hòa, không có điện, ngay cả thắp điện cũng không có.

Hai người nằm cạnh nhau trên giường, thân thể Chu Thích Hoài ấm áp, Mặc Đồng lại lạnh lạnh, lạnh đến hơi run run.

Chu Thích Hoài chậm rãi ôm cậu thiếu niên vào lòng, thân thể cao to hoàn toàn bao kín cậu trong vòng ôm.

Đêm đó, bọn họ không làm tình.

Ôm chặt nhau, nặng nề ngủ.

44. Chương 44

Hôm sau, Mặc Đồng dậy rất sớm.

Khi Chu Thích Hoài bước ra thì thấy cậu ngồi trên thềm đá trước cửa.

Sáng mùa đông, không khí trong trẻo lạnh như nước, nhìn nghiêng có thể thấy khuôn mặt cậu thiếu niên bị lạnh đến hồng hồng.

Chu Thích Hoài yên lặng đứng sau lưng cậu.

Một lát sau, Mặc Đồng quay đầu lại, hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Sau đó, Mặc Đồng buông mắt, quay đầu đi.

Trong nháy mắt, một nụ cười lướt qua gương mặt cậu.

Giống như một tia nắng rơi xuyên qua tầng mây.

Chu Thích Hoài một mình đứng trên bậc thang, chỉ thấy tim không hiểu sao cứ đập thành thịch; những cảm xúc thời niên thiếu vốn bị chôn giấu đã rất rất lâu nay lại cuộn cuộn dâng trào, một cảm giác xa lạ nhưng lại rất quen thuộc, khiến lòng không kiềm được mà run rẩy.

Chu Thích Hoài đi chợ.

Mãi đến chín giờ rưỡi vẫn chưa trở về.

Mặc Đồng không khỏi cứ nhìn về phía cửa.

Mảnh sân nho nhỏ, khi chờ đợi lại sâu rộng như đình viện.

Năm phút sau, bà cụ chủ nhà bước vào. Bước chân gấp gáp, thở hổn hển, bà nói:

“Anh kia khí tiểu thái tràng liễu? Ninh gia giảng ai mẽ đắc thập hộ liễu, khiêu quý ninh liễu liễu lý hướng xuất phạt lai.”

Mặc Đồng nói, “Cái gì?”

Bà cụ nói lại lần nữa, tốc độ chậm lại.

Mặc Đồng chỉ mơ hồ nghe được ‘chợ’, ‘cháy’, hơi ngậy người, chạy ra cửa.

Đi qua một con ngõ mới phát hiện, trên đường quả nhiên có người hoảng hoảng hốt hốt chạy. Nhanh đến chợ, đã thấy khói đen dày nhuộm khắp một mảnh trời.

Con đường nhỏ hẹp, đầy tiếng động cùng người chạy loạn, Mặc Đồng bị kẹt ngay ngõ, tiến lên nửa bước cũng rất khó khăn.

Vì đường quá hẹp, xe cứu hỏa không vào được, chỉ có thể dừng ở xa xa, có lính cứu hỏa cầm vòi rồng đến, nhưng vì trong ngõ đầy người nên không thể mở vòi.

Mặc Đồng giống như một con cá nhỏ bập bềnh giữa một đám người xô lấn chen đẩy, không thấy bến bờ. Tim đập như đánh trống, chỉ vang lên tên một người Chu Thích Hoài Chu Thích Hoài Chu Thích Hoài.

Mặc Đồng cố hết sức chen được vào góc đường, bám theo lề đường mà từng bước từng bước một tiến về phía ngôi chợ. Lại bị người lính cứu hỏa ở ngõ ngăn lại.

Bỗng cậu nghe có người lớn tiếng kêu tên mình, Mặc Đồng Mặc Đồng Mặc Đồng.

Mặc Đồng nhìn về phía âm thanh phát ra.

Cách vài bước, cũng bị kẹt lại trong đám người ở ngõ, chính là Chu Thích Hoài.

Anh ta đang chen bước về phía cậu.

Cánh tay anh ta vươn ra thật dài giữa không trung.

Trong bàn tay trống trơn tràn đầy sự khẩn thiết.

Cách một đoàn người dày đặc, một khoảng cách nho nhỏ dường như vĩnh viễn cũng không đi hết được, dường như vĩnh viễn cũng không có ngày gặp được nhau.

Cuối cùng, Mặc Đồng nắm được bàn tay kia.

Chu Thích Hoài hộ trước người Mặc Đồng, vừa lôi vừa kéo, dẫn cậu chen ra ngoài.

Mãi đến khi đã cách khỏi nơi xảy ra chuyện rất xa, Mặc Đồng mới phát hiện, tay hai người vẫn nắm chặt nhau như cũ, ướt đầm mồ hôi; trong bàn tay vẫn kiên định như xưa của Chu Thích Hoài, tay cậu run rẩy như thể một chú chim bị hoảng sợ đang vùng vẫy.

Hai người ngừng lại thở dốc, Chu Thích Hoài nói, chúng ta đi thôi.

Mặc Đồng giờ mới nhận ra, chân trái không biết lúc nào đã bị sái, lúc này đi hết cả một đoạn đường nhưng giờ nửa bước cũng không thể động.

Chu Thích Hoài khom người xuống, nói, “Mặc Đồng, đến đây, tôi công cậu.”

Không đợi Mặc Đồng có bất cứ phản ứng gì, cậu đã bị anh ta kéo tay công lên lưng.

Lưng anh ta rộng, ghé vào có cảm giác rất dễ chịu.

Mặc Đồng chỉ thấy mặt chậm chậm nóng lên, tay chân cũng có chút cứng đờ. Đi một đoạn, mới thử đem hai tay ôm cổ anh ta một chút.

Đoạn đường này đi mà không ai nói lời nào.

Sau khi về đến nhà, Chu Thích Hoài nấu nước nóng, rót vào trong túi chườm, giúp Mặc Đồng chườm nóng.

Một bên nhàn nhàn trò chuyện.

Chu Thích Hoài hỏi, “Làm sao biết vậy?”

“Bà cụ chủ nhà nói tôi nghe.”

Chu Thích Hoài cười cười, “Bà cụ kia nói còn khó hiểu hơn tiếng nước ngoài, không hiểu sao cậu nghe được nữa.”

Mặc Đồng nói, “Trong trường, có một giáo sư người Tô Châu, hề nổi nóng là lại dùng tiếng ở quê mà mắng người.”

Chu Thích Hoài vuốt vuốt bàn chân hơi sưng của cậu thiếu niên, không ngẩng đầu lên. Bổng nói:

“Cái đứa ngốc này, chạy đến làm gì chứ?”

Một lúc lâu sau, Mặc Đồng mới trả lời, “Tôi cũng không biết. Đi thì cứ đi thôi.”

Chu Thích Hoài chậm rãi ngẩng đầu lên, nhào về trước một chút, kéo Mặc Đồng nhẹ nhàng ôm vào lòng, cầm chậm chậm cọ trên mái tóc mềm bóng mượt của cậu.

Tối hôm đó, bọn họ ở cùng nhau rất ôn nhu.

Trong cả quá trình, Mặc Đồng lại trở nên thật ngượng ngùng và ắn nhẫn.

Tiếng rên khe đến mức gần như không nghe được.

Chu Thích Hoài vui trong cơ thể trẻ trung kia, cảm nhận được từng nhịp từng nhịp run rẩy bên trong cậu.

Anh ta nghĩ, cậu thiếu niên này, thân thể và tâm hồn đều miễn cảm như nhau.

Sau khi cao trào, Mặc Đồng vui đầu vào vai Chu Thích Hoài, bất động thật lâu.

Trên vai Chu Thích Hoài là một lớp mồ hôi mỏng.

Giữa một mảnh ẩm ướt đột nhiên lại có thêm một tầng ẩm ướt mới, nong nóng.

Chu Thích Hoài vẫn không động đậy.

Một lúc lâu sau, cậu thiếu niên mơ hồ gọi, Chu Thích Hoài.

Chu Thích Hoài hỏi nhỏ, cái gì?

Cậu thiếu niên nhe nhẹ thở dài, không có gì, chỉ gọi anh một cái.

Chu Thích Hoài nói, Mặc Đồng.

Cái gì?

Một lát sau, Chu Thích Hoài cũng nói, không có gì, chỉ gọi cậu một cái.

Hai ngày trôi qua, Chu Thích Hoài dẫn Mặc Đồng đi Đồng Lý, sau đó là Mộc Độc.

Khi kỳ nghỉ còn lại hai ngày, Chu Thích Hoài nhận được một cú điện thoại.

Sau khi nghe xong, anh ta không nói gì mà cúp máy.

Trong điện thoại, một người đàn ông nói, “Chúng tôi tìm được ông ta rồi.”

Chu Thích Hoài cúp máy.

Khi ta đang thử quên đi, quá khứ lại tìm đến.

45. Chương 45

Sau khi trở về, Mặc Đồng nhận được một e-mail của Thang Khải Thần, anh ta nói mình đã tìm được việc ở khu công nghiệp Tô Châu, tình hình rất tốt, sang năm, anh ta sẽ đón mẹ về ở cùng. Thang Khải Thần cuối thư viết, Mặc Đồng, quý trọng bản thân, so với bất cứ việc gì cũng đều quan trọng hơn.

Mặc Đồng yên lặng đọc lá thư hai lần, trong lòng nói, xin lỗi giáo sư, xin anh nhất định phải bình yên hạnh phúc.

Sau đó, cậu nhấn nút xóa thư.

Buổi tối ngày thứ ba sau khi trở lại N thành, Chu Thích Hoài nói với Mặc Đồng, “Mặc Đồng, có chuyện muốn nói cho cậu biết. Tôi, tìm được cha cậu rồi.”

Mặc Đồng đang rửa bát, nghe vậy ‘xoảng’ một tiếng, bát trượt khỏi tay, nặng nề rơi xuống đất.

Cậu ngồi xổm xuống dọn, Chu Thích Hoài tiến đến, kéo cậu lên, đặt cậu ngồi trên sofa.

Anh ta nhìn cậu; trên mặt cậu thiếu niên tràn đầy vô thố, ần ần khát vọng.

Chu Thích Hoài vuốt vuốt đầu cậu, “Thân thể ông ấy không tốt lắm, tôi đưa ông ấy đến một viện điều dưỡng tư nhân rồi.”

Trong mắt Mặc Đồng dần dần dâng lên một làn nước, cậu chậm rãi tựa sát vào lòng Chu Thích Hoài, cánh tay vòng qua người anh ta, ôm chặt lấy lưng anh ta, cúi đầu lặp đi lặp lại, “Cảm ơn cảm ơn cảm ơn!”

Cậu đến giờ vẫn gọi Chu Thích Hoài là Chu tiên sinh, hoặc Chu Thích Hoài, hoặc một tiếng ‘ừ’, ‘hử’ hàm hồ cho có. Lúc này, từ trong đáy lòng cậu rất muốn gọi anh ta một tiếng Thích Hoài, Thích Hoài. Một tiếng đó, dồn nén trong lòng, vướng víu mãi, nhưng không phát ra được.

Chu Thích Hoài ôm chặt cậu, mặt cọ vào tóc cậu, chỉ kêu một tiếng Mặc Đồng, nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Sáng hôm sau, Chu Thích Hoài lái xe chở Mặc Đồng đến tòa nhà văn phòng, để cậu chờ bên dưới, lên lầu, vào phòng làm việc.

Trần Hạo Thiên đã chờ sẵn.

Hai người đứng trước cửa sổ; Trần Hạo Thiên hỏi, “Cậu sao lại không cùng đi với cậu ấy?”

Chu Thích Hoài nói, “Tớ nói cho cậu ấy tớ lập tức phải đi châu Âu.”

Anh ta từ trước cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, thấy cậu thiếu niên nọ, dáng người nho nhỏ đứng cạnh hồ phun nước trước tòa nhà, bỗng bước lên bờ hồ bằngximăng, vươn tay ra, đi tới đi lui như trên cầu thăng bằng.

Giấu dưới tầng tầng lớp lớp những chuyện phức tạp khôn kể mà cậu phải trải qua, sự hồn nhiên con trẻ của cậu thiếu niên này giống như ngọn cỏ nhỏ vùi trong nham thạch, vùng vẫy đấu tranh, thật động lòng người.

Trần Hạo Thiên yên lặng nhìn một lát, nói, “Thích Hoài, bỏ qua quá khứ đi. Cứ như vậy mà quên đi, để tất cả lại bắt đầu lại.”

Chu Thích Hoài vuốt vuốt cổ tay trái, áp đầu vào kính cửa, nói nhỏ, “Để tớ nghĩ xem, cậu để tớ nghĩ xem.”

Trần Hạo Thiên lái xe chở Mặc Đồng chạy về phía ngoại ô.

Trần Hạo Thiên đưa mắt nhìn cậu.

Cậu rõ ràng là khẩn trương, hơi bị cảm, không ngừng nhẹ nhàng hít hít mũi, chiếc khăn trong tay bị vò đến nát nhừ.

Trần Hạo Thiên nói, “Cậu rất nhớ cha phải không?”

Mặc Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi... đã không gặp ông ấy rất nhiều năm rồi, rất nhiều rất nhiều rất nhiều năm rồi.”

Trần Hạo Thiên buông một tay ra, lắc lắc vai cậu, “Đừng lo, tôi chạy chậm chậm, cậu có rất nhiều thời gian mà chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Mặc Đồng hơi xấu hổ mỉm cười, lộ ra một chiếc răng nanh nho nhỏ, trông cực kỳ trẻ con.

Trần Hạo Thiên ngậm miệng lại, đột nhiên thấy nói không nên lời. Nụ cười đó giống như một cây kim nho nhỏ bén nhọn, đâm vào ngực anh ta thật đau đớn.

Đứng ở hành lang, Trần Hạo Thiên nói với Mặc Đồng, “Mau đi đi. Tôi ở chỗ viện trưởng, đừng gấp, có nhiều thời gian. Phòng 306.”

Mặc Đồng gật đầu.

Chậm rãi đi đến, mở cửa phòng 306.

Trong phòng cực kỳ sáng sủa, trông cũng rất ngăn nắp thoải mái.

Trên chiếc ghế mây cạnh cửa sổ, có một người ngồi; lưng ghế rất cao, chỉ mơ hồ thấy được bóng lưng.

Nghe tiếng động, người đàn ông nọ đứng lên, quay đầu lại.

Mặc Đồng lui về phía sau đánh ‘bịch’ lên cửa, cậu cảm thấy mình như tiêu bản của một con côn trùng bị người ta dùng đinh đóng vào trên tường, màu sắc đã phai nhạt, động tác đông cứng lại.

Có một thanh âm gào thét trong lòng, đây không phải cha của ta, đây không phải cha của ta!

Nhưng, cậu thấy rõ khuôn mặt của ông ta, cậu biết, đó là cha, thật sự là cha.

Người đàn ông nọ đầu bạc trắng, khuôn mặt già nua tiều tụy, sắc mặt cũng rất uể oải.

Mặc Đồng còn nhớ rõ, khi còn bé, tóc cha dày đen nhánh, thường thường khi ông đang sửa bài tập, cậu sẽ tựa vào người ông, kết cho ông một bím tóc dựng đứng lên trời.

Cậu nhớ rõ đôi mắt cha rất sáng, đuôi mắt hơi xé, giống như mắt mình. Ông dáng người cao gầy, thích mặc sơ mi trắng gọn gàng, quần tây xám; đó mới là cha. Người đàn ông già yếu này, ông ta là ai vậy? Là ai? Cha cùng lắm chỉ bốn mươi sáu tuổi, không thể là một ông lão, nhưng, người đàn ông này là ai? Là ai vậy?

Vì sao dưới khuôn mặt héo hắt của ông ta, lại có nụ cười như trong ký ức cậu? Vì sao đôi mắt mờ đục của ông ta, khi nhìn cậu thì có lệ tuôn ra?

Ông lão kia, ông ta đang gọi, “Đồng Đồng? Đồng Đồng Đồng Đồng... Đồng đồng đồng đồng...”

Thanh âm khàn khàn, không còn du dương như trong trí nhớ, nhưng đó là cách gọi của cha; trước đây, ông thường như thế này, vừa lắc lắc cậu vừa gọi, Đồng Đồng Đồng Đồng Đồng, cuối cùng cố ý biến thành đồng đồng đồng đồng, chọc cậu cười khanh khách.

Mặc Đồng chậm rãi tiến lên trước, tiến vào vòng ôm rộng mở kia.

Trong lòng cậu không ngừng gọi, cha, cha, cha, cha, cha.

Miệng nhưng lại không phát ra được một thanh âm nào.

46. Chương 46

Mặc Đồng đi tìm Mẹ.

Đem chuyện tìm được Cha nói cho bà.

Cậu hỏi, mẹ, mẹ muốn đi gặp cha không?

Mẹ không nói gì, chỉ hút thuốc.

Tàn thuốc dài, run rẩy treo trên đầu điều thuốc, cuối cùng rơi xuống, rơi thành một đoạn tâm sự đã thành tro.

Mẹ nhả khói, nói, không gặp, đều già cả rồi, không gặp là tốt nhất.

Thật ra, từ nhỏ đến lớn, Mặc Đồng vẫn không rõ lắm giữa cha mẹ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Khi Mẹ cảm hận đến mức trong một năm mang cậu chuyển nhà liên tục, sống chết nhất định không cho Cha tìm được bọn họ, cậu vẫn cố chấp nhớ Cha, chọc Mẹ đến hung hăng đánh cậu. Cậu nhớ rất rõ khuôn mặt bi thương mà điên cuồng của Mẹ, đánh vào mặt cậu hết cái này đến cái khác, “Ai bảo mày còn nhớ hần ta! Ai bảo mày còn nhớ hần ta!” Bà hét lên. Nhưng, giờ cậu nhìn nét mặt thần thờ của Mẹ, trong lòng chỉ còn lại đau đớn và thương tiếc. Hay là, giữa hai người lúc đó thật sự có ái hận tình sầu gì đó, khiến Mẹ không cách nào bỏ qua được.

Nhưng, mấy ngày nay, lòng Mặc Đồng đặc biệt vui sướng.

Cha lại trở về bên cạnh cậu, người mà suốt mười mấy năm qua cậu ngày ngày nhớ đến trong mộng.

Cậu mỗi ngày tan học sẽ đạp hai chuyến xe đến viện an dưỡng thăm Cha, làm bài tập, đọc sách dưới ánh nhìn của ông. Cùng ông chơi cờ, chỉ ông chơi trò chơi trên di động, đọc sách báo cho ông nghe.

Mắt Cha không hiểu sao lại rất sợ sáng, không thể xem chữ gì quá lâu.

Một cuối tuần nọ, Mặc Đồng nói, chúng ta vào phố một chuyến đi, chúng ta đi cắt tóc được không.

Mặc Đồng dẫn theo Cha, đón xe đi vào khu trung tâm.

Tìm đến một hair salon quen, Mặc Đồng dẫn Cha vào.

Đưa Cha vào chỗ ngồi xong, Mặc Đồng cúi người, nhẹ nhàng nói bên tai ông, nhuộm tóc một cái được không?

Cha cười, không đáp.

Ông cuối cùng nhuộm tóc đen.

Dường như thoáng cái mà trẻ lại rất nhiều, Mặc Đồng đứng một bên mỉm cười nhìn bóng Cha trong gương. Theo từng sợi tóc rơi xuống đất, theo từng vệt thuốc nhuộm được phết lên, Cha chậm rãi trở về dáng vẻ cậu vẫn quen thuộc; tuy rằng khóe mắt vẫn còn những nếp nhăn không xóa đi được, tuy rằng da đã mất đi vẻ sáng bóng và tính đàn hồi, nhưng Cha đang dần dần khôi phục lại dáng vẻ trước kia, không còn già nua, không còn tiêu tụy, không còn héo hắt như vậy nữa.

Những năm tháng đã qua, dường như đang được tái hiện trong gương; Mặc Đồng thấy dường như mình lại trở thành một cậu bé nhỏ xíu, mỗi lần Cha cắt tóc lại tựa vào gối ông, gặm gặm quả vật.

Cha cắt tóc xong, ngồi ở chiếc sofa vàng nhạt trong tiệm, chờ Mặc Đồng.

Một lúc sau, Mặc Đồng bước tới, ngồi xổm trước mặt ông, ôm gối giữa mặt nhìn ông.

Cậu cắt kiểu tóc giống y như Cha.

Cha nhìn cậu, cười to, vỗ vỗ đầu cậu; cậu cũng cười, lộ ra chiếc răng nanh.

Thợ cắt tóc trong tiệm cũng nói, cha con hai người, quả thật giống như được đúc từ cùng một khuôn.

Trên hai gương mặt, mắt mũi và thần tình đều giống hệt nhau.

Năm tháng tựa như dòng sông, trên bờ là đóa hoa đang dần dần già đi, trong nước là chiếc bóng đang còn thanh xuân.

Mặc Đồng cùng Cha đến tiệm ăn dùng cơm.

Người rất đông. Nhưng vừa vặn có một chiếc bàn đôi còn trống, Mặc Đồng và Cha ngồi vào.

Khi đang chờ thức ăn được mang lên, thấy một gia đình bước vào; cậu con trai đi trước, nét mặt có phần sốt ruột, quay lại nói, “Cha, nhanh lên một chút đi, đang là giờ cơm, không để ý là không có chỗ đâu.”

Phía sau là một ông lão hơn sáu mươi tuổi, cười có chút ngốc nghếch, miệng chậm chạp đáp lời con, bước chân lại nhanh thêm.

Mặc Đồng nhìn bọn họ, lại quay đầu nhìn Cha, nghiêng nửa người qua, cười. Trong lòng vui sướng lấp đi lấp lại một câu, ta lại có cha rồi, ta lại có cha rồi, cha ta đã trở về rồi, ông ấy đã trở về.

Hai người dùng cơm xong, đi trên đường phố rộn ràng nhộn nhịp; Mặc Đồng mua quần áo mới cho Cha, không đắt tiền lắm, chỉ rất phổ thông. Sơmi trắng, quần xám, áo len mỏng.

Cha rõ ràng có chút không chịu nổi, hơi tụt lại sau một chút.

Mặc Đồng quay đầu lại nói, “Cha, cha nhanh một chút.”

Cha sửng sốt, chỉ thấy ánh nắng khắp bầu trời rơi ào xuống đầu như thể nước.

Mấy ngày nay, Mặc Đồng không hề gọi “cha”.

Đây là lần đầu tiên suốt mười lăm năm qua, ông lần đầu tiên được nghe con trai gọi mình.

Cách mười lăm năm dằng dặc, một tiếng kia gần như đã trở nên xa lạ, nhưng lại khiến hai mắt ông đầm lệ.

Đứa con trai nho nhỏ của ông, đứa con trai chỉ cao đến đầu gối ông, hôm nay đã trưởng thành, trở thành một thiếu niên cao gầy thanh tú. Ông nhớ nó thật nhiều thật nhiều năm như vậy, nhưng không dám đến gần nó, không dám gặp nó.

Hai cha con mãi đến chạng vạng mới trở lại viện an dưỡng. Mặc Đồng chuẩn bị nước cho Cha tắm, làm một món mì đơn giản, ăn xong, nói, “Mai con trở lại. Hôm nay mệt quá à.”

Cha mỉm cười.

Khi Mặc Đồng ra đến cửa, nghe Cha nói, “Đồng Đồng, con, lại gọi một tiếng. Lại gọi một tiếng.”

Mặc Đồng chậm chậm xoay người lại, trong đôi mắt đen như mực tràn đầy lệ, gọi một tiếng ‘cha’, giọt nước mắt kia cuối cùng vỡ tan, chảy xuống mặt nóng hổi.

Buổi tối, Chu Thích Hoài về rất muộn. Lại thấy Mặc Đồng còn đang ở trong phòng khách, hình như đang đợi anh ta.

Chu Thích Hoài hỏi, “Hôm nay lại đi thăm cha phải không?”

Mặc Đồng gật đầu.

“Sao còn chưa ngủ? Không mệt sao?”

Mặc Đồng ánh mắt lấp lánh, nhìn Chu Thích Hoài.

“Tôi đợi anh về để nói cảm ơn.”

Chu Thích Hoài sửng sốt một chút, ôn nhu nói, “Cậu đã nói rất nhiều lần rồi.”

Mặc Đồng cười, lui về phía sau, đi vào phòng ngủ.

Chu Thích Hoài đứng một mình trong phòng khách, thì thào nói nhỏ, “Tại sao lại muốn nói cảm ơn, cậu tại sao lại muốn cảm ơn? Cậu tại sao, lại là một cậu bé như thế?”

47. Chương 47

Chu Thích Hoài lái xe rất cẩn thận.

Nhưng rất chậm.

Mặc Đồng ngồi ở ghế cạnh tay lái, tim đập thịch thịch. Lúc mỉm cười, lúc đỏ mặt; trên khuôn mặt luôn thanh thanh đạm đạm thật khó có được nhiều biểu cảm phong phú như vậy.

Chu Thích Hoài cố hết sức giữ vững bản thân, không nhìn đến cậu thiếu niên bên cạnh.

Đã đến nước này, anh ta, làm sao rút lui được?

Trong không gian nhỏ nhỏ của chiếc xe, hai người chỉ cách nhau vài tấc, nhưng, tiệm hành tiệm viễn [1].

Nhưng mà, Mặc Đồng không biết.

Cuối cùng, xe đến trước cổng viện điều dưỡng.

Chu Thích Hoài cũng không lập tức xuống xe, nhưng lại đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút.

Giữa làn khói, đôi mắt đen lay láy của cậu thiếu niên nhìn sang, có chút kinh ngạc.

Một lát sau, Chu Thích Hoài dập thuốc, gọi:

“Mặc Đồng?”

“Uhm?”

“Chúng ta, đi thôi.”

Đứng trước phòng 306, Mặc Đồng gõ cửa, sau đó mở cửa bước vào.

Chu Thích Hoài cũng cùng bước vào.

Người đàn ông trong phòng mỉm cười nhìn sang.

Chu Thích Hoài tiến đến từng bước từng bước một.

Nụ cười trên mặt người đàn ông biến mất từng chút từng chút một, sự kinh ngạc cùng rất nhiều rất nhiều những cảm xúc không thể diễn tả bằng lời khác dần dần dần dần hiện lên.

Suốt mười sáu năm ròng, đây là lần đầu tiên Chu Thích Hoài nhìn thấy ông.

Từ sau khi tìm được ông, anh ta vẫn chưa đến gặp ông.

Người ta nói ‘cận tình tình khiếp’ [2], nhưng khi ta lần nữa đến gần nỗi đau đớn cùng cảm hận của quá khứ, tận sâu trong đáy lòng, có khi nào lại càng thêm khiếp sợ không?

Càng tiến đến gần, Chu Thích Hoài càng thấy rõ con người mà mình từng yêu sâu đậm thời niên thiếu, thấy những dấu vết không thể xóa nhòa của tháng năm trên mặt ông, thấy đôi mắt từng khiến anh ta nhớ nhung của ông.

Chu Thích Hoài chậm chậm nói từng chữ một, “Thầy An, đã lâu rồi.”

Anh ta chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế mây rất to có lưng dựa rất cao.

“Tôi, tìm thầy thật lâu thật lâu rồi. Thầy An có còn nhớ tôi không đây. Hay là,” anh ta chấp hai tay lại, ngón trở khê vuốt vuốt môi, “Thầy An mấy năm nay ung dung tự tại quá, rất nhiều chuyện đều quên cả rồi?”

Sắc mặt Cha càng thêm tái nhợt, nhưng vẻ kinh ngạc lúc đầu đã mất đi, lấy lại vẻ bình tĩnh, ông cũng chậm rãi ngồi xuống đối diện Chu Thích Hoài.

“Thích Hoài, là cậu.”

“Là tôi. Khó có được một ngày đẹp trời, tìm gặp thầy ôn chuyện cũ, sẵn tiện,” anh ta kéo một tay Mặc Đồng, đan tay mình vào bàn tay cậu, “kể cho cậu nhóc này nghe một câu chuyện.” Anh ta cười, “Thầy An là một giáo viên ngữ văn rất giỏi, đúng ra nên để thầy kể, hẳn là sẽ sinh động hơn nhiều lắm. Nhưng mà, trí nhớ thầy sợ là không được tốt lắm, thế nên đành để học trò thay mặt vậy, được không? Mong rằng, tôi sẽ không phụ công dạy dỗ của thầy.”

Cha không nghe rõ lời anh ta nói, ánh mắt ông rơi vào đôi bàn tay đang nắm lấy nhau, dường như ý thức được chuyện gì, ông ngẩng đầu nhìn Chu Thích Hoài, vẻ kinh hãi cùng van xin trong mắt ngày càng đậm, ông khó khăn nói, “Thích Hoài, thầy, đã già rồi. Mặc Đồng, nó chỉ là một đứa trẻ...”

“Một đứa trẻ?” Giọng Chu Thích Hoài tràn đầy tang thương cùng đau khổ, “Tôi khi đó, không phải cũng chỉ là một đứa trẻ sao?”

Ánh mắt Mặc Đồng lướt lờ qua chuyển lại giữa Cha và Chu Thích Hoài.

Có thứ gì đó như muốn chui lên từ trong lòng đất.

Thứ gì đó đáng sợ, tối tăm, nặng nề, một thứ gì đó mà cậu không thể chịu nổi.

Đó là cái gì?

Mặc Đồng khổ sở nhìn Chu Thích Hoài, nhưng không cách nào chạm được ánh mắt của anh ta.

“Mặc Đồng,” Chu Thích Hoài mặt không chút biểu cảm, trong mắt là một luồng sáng đen tối đáng sợ, vừa sâu vừa nồng, dường như có thể chìm chết người khác. “Cho phép tôi tiết lộ một chút về bản thân, mười sáu năm trước, tôi từng là học sinh của thầy An Nhiên, cha cậu, đồng thời cũng là tình nhân của ông ta.”

Chu Thích Hoài thời niên thiếu, từng rực rỡ như ánh nắng ngày hè, sức sống đầy tràn rọi ra từ từng lỗ chân lông.

Tóc ngắn và cứng, đen nhánh như cánh quạ. Da rám nắng, tấm lưng thẳng rắn chắc, gương mặt tuần lãng, biểu cảm luôn thay đổi phong phú, hết như một con báo con, năng lượng tràn trề; dường như không có gì có thể khiến mảnh trời của cậu tối đi, ngay cả việc phát hiện tính hướng của bản thân khi vừa vào cấp ba cũng không khiến cậu mất đi chút kiêu ngạo và tự tin nào.

Vào một buổi tối, buổi tối khiến cậu hiểu rõ có chuyện gì xảy ra với mình, buổi tối cậu xuất tinh trong một giấc mơ có liên quan đến đàn ông, cậu chạy lên sân thượng nhà mình, nói với bầu trời đen thẫm, tôi thích

con trai thì sao? Tôi sẽ tìm được người tôi yêu! Tôi sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình, tôi sẽ yêu một người cho ra trò.

Rất nhanh, cậu có người yêu đầu tiên.

Cậu con trai kia là học sinh năm hai khoa tranh sơn dầu của học viện nghệ thuật, sắc mặt tái nhợt, ngũ quan tinh tế nhưng rất ít biểu cảm. Tóc dài bằng bành, cột thành đuôi sau đầu.

Bọn họ quen nhau ở một góc công viên. Chu Thích Hoài cứu cậu ta, lúc đó đang say khướt, thoát khỏi tay ba tên lưu manh, khiến cả người đầy thương tích, nhưng lại khiến cậu ta trở thành người tình của mình.

Cậu con trai kia, dẫn Chu Thích Hoài bước vào cánh cửa yêu đương giữ nam và nam, mang đến cho cậu một loại khoái cảm rất sốc.

Cậu ta rên rỉ uốn éo đầy mị hoặc dưới thân Chu Thích Hoài, ánh mắt mê ly động lòng người, ngón tay thon dài quần trên lưng, trên vai Chu Thích Hoài như thể rắn. Vào khoảnh khắc đó, Chu Thích Hoài nghĩ, mình hình như yêu cậu ta rồi.

Cậu nói với cậu ta, tôi yêu cậu! Tôi yêu cậu! Tôi sẽ vĩnh viễn yêu cậu! Chúng ta mãi mãi ở bên nhau, mãi mãi không xa nhau được không?

Trên gương mặt thanh lệ của cậu con trai kia hiện lên một nụ cười có chút gượng gạo, cậu ta nói, cậu đúng là trẻ con, cậu thật ngốc, người như chúng ta, làm gì có mãi mãi, làm gì có vĩnh viễn? Cùng lắm, chỉ khi thân thể quần cùng một chỗ mới có yêu nhau, khi thể xác tách ra, linh hồn cũng rời nhau.

Đó là lần đầu tiên Chu Thích Hoài thất tình, thật ra cũng không đau khổ sâu sắc gì, nhưng cũng đủ khiến tâm hồn non nớt trở nên ảm đạm.

Hôm đó, Chu Thích Hoài trốn học.

Cậu nằm trên thảm cỏ ở một góc sân trường, cánh tay gác lên mắt, che ánh nắng tháng tư sáng rực.

Lúc đó, một thanh âm vang lên:

Cậu học sinh này, sao lại không vào lớp?

Chu Thích Hoài mở mắt nhìn.

Mơ hồ thấy một bóng người cao gầy, áo trắng quần đen.

Chu Thích Hoài cố sức chớp chớp mắt, nhìn người kia cho rõ.

Trên gương mặt thanh nhuận là một nụ cười thật nhẹ, nhẹ như thể một làn gió mảnh.

Đó, bất quá chỉ là một nụ cười mơ hồ trong nắng.

Nhưng trong phút chốc, trái tim của cậu thiếu niên Chu Thích Hoài đã bị đoạt mất.

.....

[1] Tiệm hành tiệm viễn : càng đi càng xa nhau. Ý nói hai người dù rất thân thiết, dù cùng đi trên một con đường, cùng tiến về một phương, nhưng nếu tâm bất đồng thì đích đến cũng sẽ khác nhau, cũng sẽ xa nhau.

[2] Cận tình tình khiếp ~ càng yêu, càng lưu tâm đến vật gì đó hoặc người nào đó, thì lại càng lo sợ, sợ vật đó hay người đó sẽ gặp chuyện không may, sợ tình cảm sẽ gặp phải trắc trở nào đó,...

48. Chương 48

Mặc Đồng cho rằng, ngày sẽ cứ mãi như vậy mà trôi qua.

Có lẽ là, tận đáy lòng cậu mong rằng ngày sẽ cứ mãi như vậy mà trôi qua.

Cậu nghĩ, hay là, qua vài ngày nữa, có lẽ sẽ mang Chu Thích Hoài đến giới thiệu với Cha, đem quan hệ của hai người nói cho Cha nghe, mong Cha thông cảm.

Cậu cho rằng, tất cả đều khác rồi.

Tất cả quả thật đều đã khác rồi.

Chỉ là, không phải cái dạng ‘khác’ mà cậu nghĩ.

Lại một tối cuối tuần, khi Chu Thích Hoài trở về, Mặc Đồng cũng như mọi lần, ở trong phòng khách vừa đọc sách vừa đợi anh ta.

Anh ta vừa bước vào, Mặc Đồng đã phát hiện sự khác thường của anh ta.

Cả người anh ta nồng nặc mùi rượu, quần áo cũng có chút xộc xệch, cổ áo mở hết nửa, tóc rối tung, mắt đỏ ngầu nhìn cậu.

Mặc Đồng đột nhiên có chút sợ hãi; Chu Thích Hoài này, cậu hoàn toàn không nhận biết.

Cậu thật ra đến tận bây giờ vẫn chưa thật sự biết rõ Chu Thích Hoài; anh ta giống như ngọn núi bị làn sương mù dày đặc quấn quanh, nhưng thỉnh thoảng, vẫn có thể trông thấy một góc núi.

Nhưng vị Chu Thích Hoài này, cậu hoàn toàn không nhận biết.

Chu Thích Hoài mắt say mông lung nhìn cậu thiếu niên.

Lòng nhưng lại rất tỉnh táo.

Cậu thiếu niên kia mặc chiếc áo rộng có mũ màu trắng, khoác một chiếc áo jeans ngắn xanh dương, quần jeans cùng màu, thanh tân như thể một ngọn trúc.

Mi thanh mục tú, giống hệt khuôn mặt được chôn sâu trong ký ức anh ta.

Giống đến như vậy, giống đến như vậy.

Giống con người thanh tuấn nho nhã kia; giống con người nét mặt luôn ôn hòa kia; giống con người đã từng chân thành, đã từng thâm tình kia; giống con người cuối cùng rời đi kia; giống con người đã từng xéo nát lòng anh ta, khiến tình yêu của anh ta tan thành mây khói kia.

Mặc Đồng bước tới, dùng vai đỡ Chu Thích Hoài, lúc này đang lảo đảo sắp ngã, chậm rãi đi vào trong.

Thân thể Chu Thích Hoài nặng nề tựa trên vai Mặc Đồng, đè nặng khiến cậu gần như ngã xuống, nhưng cậu vẫn cắn răng đỡ anh ta.

Đột nhiên, cơ thể cậu bị Chu Thích Hoài dùng sức kéo vào lòng, đầu cậu va mạnh vào cằm anh ta; cậu còn chưa kịp đưa tay sờ thử chỗ bị va đến đau nhói, đôi môi nóng như lửa của Chu Thích Hoài đã áp vào.

Trên môi cậu mạnh mẽ xoay trở, rất nhanh biến thành cắn, trong miệng Mặc Đồng mơ hồ có mùi máu, thở cũng không được; cậu giãy dụa lấy tay đẩy Chu Thích Hoài ra. Tay lại bị anh ta dùng sức kềm lại sau người, Mặc Đồng kêu lên đau đớn, cũng không dám động dậy nữa.

Thân thể bỗng nhẹ hẫng, người đã bị Chu Thích Hoài bế lên; anh ta xông lên mở cửa phòng ngủ, đi vào, ném Mặc Đồng lên giường.

Mặc Đồng lòng càng thêm sợ hãi, vô ý thức cuộn mình ngồi dậy, nhưng một giây sau đã bị Chu Thích Hoài kéo mạnh lại, áo khoác cũng bị cởi ra, sau đó là chiếc áo trắng, bị xé rách từ cổ áo.

Rất nhanh, cậu thiếu niên *** bị đặt dưới thân một người đàn ông cũng ***, không thể động dậy.

Chu Thích Hoài dùng sức chế trụ cậu thiếu niên, hai tay dùng lực mạnh vuốt ve ngắt nhéo lưng cậu, vai cậu. Từ trên xuống dưới, nương theo đường nét của cơ thể thon gầy kia mà dùng lực đè ép, giống như muốn hút linh hồn cậu ra khỏi cơ thể. Môi Chu Thích Hoài nóng đến mức như thể bốc cháy, từng chút từng chút một nghiền nát cổ, ngực cậu; Mặc Đồng chỉ có thể thở gấp không ngừng.

Anh ta thô bạo chưa từng có, khiến những ký ức đen tối quý mị từ tận sâu trong trí nhớ Mặc Đồng chen nhau chui ra ngoài. Mặc Đồng muốn vùng vẫy, nhưng cậu vốn hoàn toàn không phải đối thủ của anh ta, hơn nữa người say, dùng sức lại càng đáng sợ.

Khi anh ta không hề báo trước mà xông vào cơ thể Mặc Đồng, cậu kêu lên một tiếng thảm thiết, tư duy vỡ vụn thành mảnh nhỏ, trôi bồng bềnh trong hắc ám. Ý nghĩ duy nhất còn sót lại, lại ý thức được rất rõ nỗi tuyệt vọng sâu sắc ẩn dưới sự thô bạo của Chu Thích Hoài. Vì vậy, cậu không vùng vẫy nữa, cũng không thể vùng vẫy, chỉ có thể thuận theo anh ta, chìm nổi trong bể dục vọng mãnh liệt, nhưng hoàn toàn không có chút khoái cảm nào.

Cậu rất đau, thật sự đau thấu tim gan. Chu Thích Hoài lại xoay người cậu, không cho cậu nghỉ dù chỉ chốc lát, từ phía sau đã ào tiến đến, khiến cả người cậu va mạnh lên giường, rồi lại bị anh ta kéo đến dưới thân, đòi hỏi càng cuồng bạo hơn.

Cuối cùng, đến khi kết thúc, Mặc Đồng đã mấy lần đến sát biên giới hôn mê.

Hơi rượu theo mồ hôi nóng bay đi, Chu Thích Hoài mới giật mình tỉnh lại, đem cậu thiếu niên mềm nhũn vô lực ôm vào lòng, ôn nhu hôn lên vầng trán ướt mồ hôi của cậu, anh ta nói, xin lỗi xin lỗi Đồng Đồng, xin lỗi.

Trong bóng tối, nhìn không thấy khuôn mặt cậu thiếu niên, nhưng không hiểu sao Chu Thích Hoài lại nghĩ cậu cười một chút, nghe cậu yếu ớt nói, đừng.

Chu Thích Hoài bỗng nhiên đau xót vô hạn, anh ta ôm cậu thiếu niên càng thêm chặt, cơ thể trần trụi đắm mồ hôi của hai người áp sát vào nhau, giống như cả hai đều vừa rời khỏi cơ thể mẹ, rơi vào một thế giới xa lạ lạnh lẽo, chỉ có đối phương là nguồn hơi ấm duy nhất.

Chu Thích Hoài nói, Đồng Đồng Đồng Đồng, cậu gọi một tiếng, gọi một tiếng.

Mặc Đồng mơ hồ nghe anh ta nói, cậu gọi một tiếng.

Chu Thích Hoài, cậu gọi nhỏ nhỏ.

Không, Chu Thích Hoài nói, gọi tên tôi, gọi một tiếng, tên của tôi.

Dù đang trong cơn mơ màng, Mặc Đồng vẫn thấy kinh ngạc.

Lần đầu tiên Chu Thích Hoài bảo cậu gọi tên anh ta.

Cái tên kia, thiêu đốt lòng cậu rất nhiều rất nhiều lần, nóng rực, nhưng chưa bao giờ thoát khỏi miệng.

Thích – Hoài! Cậu thử gọi.

Chu Thích Hoài nói, lại gọi một tiếng nữa.

Thích Hoài!

Lại gọi một tiếng!

Thích Hoài!

Thích – Hoài!

Qua một lúc thật lâu, Chu Thích Hoài cùng Mặc Đồng đều không lên tiếng nữa.

Cuối cùng, Chu Thích Hoài nói như thể thở dài, Mặc Đồng, sau này, nếu có lúc cậu hận tôi sâu vô cùng, hãy nhớ lại tối nay, được không?

Tiếc là, Mặc Đồng đã mê man thiếp đi, không nghe thấy được.

Hôm sau tỉnh lại, phát hiện mình đã tắm rửa qua, trên người là chiếc áo ngủ khô ráo, trước mắt là khuôn mặt anh tuấn kia, đôi mắt sáng ngời lưu luyến nhìn cậu.

Chu Thích Hoài nói, tốt hơn chút nào không?

Mặc Đồng thấy gương mặt vô cùng, nhưng Chu Thích Hoài lại dường như hoàn toàn không để ý; anh ta ngồi xuống, thay quần áo sạch, đưa lưng về phía cậu, nói:

“Mặc Đồng, hôm nay, tôi và cậu cùng đi gặp cha cậu, được không?”

49. Chương 49

Trên đời có ba thứ không mời mà đến, đó kị, sợ hãi, và tình yêu.

Trong ánh nắng của một ngày tháng tư, trái tim non trẻ của Chu Thích Hoài đột nhiên ngập chìm trong tình yêu.

Nỗi vui sướng và niềm hy vọng đến thật đột ngột, giống như quả táo từ trên cây rơi xuống, đập ‘thịch’ lên đầu Chu Thích Hoài.

Cậu mơ mơ màng màng đứng dậy.

Người thầy giáo trẻ kia đi trước, Chu Thích Hoài nhìn mãi theo bóng lưng thẳng tắp khoác sơ mi trắng của anh ta.

Thầy giáo quay đầu lại, thấy cậu thiếu niên vẫn ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, lại cười rộ lên.

“Còn chưa đi sao? Cẩn thận tôi phạt cậu đấy!”

Cậu thiếu niên không sợ trời không sợ đất đỏ mặt lên, dè dè dặt dặt theo sát phía sau anh ta, trở về khu lớp học. Tim lại khẽ nhảy lên vui mừng.

Điều càng khiến cậu phấn khởi hơn là, người thầy giáo này cư nhiên sẽ thay cái cô giáo luống tuổi suốt ngày nhăn nhó kia; cô giáo kia bị khí thũng, về nhà dưỡng bệnh rồi.

Thầy giáo trẻ An Nhiên, từ đó đi vào cuộc sống của Chu Thích Hoài.

Chu Thích Hoài thích nhìn vẻ thanh tú văn nhả của anh ta; thích nhìn anh ta đứng trên bục giảng, dùng thanh âm trong trẻo, không nhanh không chậm giảng bài, sau đó xoay người lại viết lên bảng, từng chữ từng chữ đều thanh tú nhả lệ hết như con người anh ta.

Chu Thích Hoài trở nên đặc biệt chịu khó, mỗi ngày giành trực nhật, nhưng thường đứng ngẩn ra trước bảng, ánh mắt lưu luyến lướt qua từng chữ một, không hề muốn xóa đi.

Cậu trở nên thật chăm chỉ, đặc biệt với môn ngữ văn, tiến bộ thần tốc; vì một lời khen của thầy An, cậu có thể học suốt cả ngày đêm. Có một lần cậu đứng nhất lớp, thầy An đưa tay xoa xoa đầu cậu, trong mắt cậu bỗng dâng lên một làn nước mắt nóng nóng, cậu mở to mắt, không cho nước mắt trào ra, xoay lưng lại gọi lũ bạn. Khi quay người lại, lại là một cậu thiếu niên rực rỡ như nắng, sức sống bùng bùng.

Cậu tham gia hội đọc các tác phẩm nổi tiếng của thầy An tổ chức. Ở lại sau khi tan học, cùng các học sinh khác vây quanh anh ta đọc sách, viết từng ghi chú một.

Giữa những nét chữ xanh dương lúc đậm lúc nhạt kia, là nỗi lưu luyến vô hạn cùng tình yêu niên thiếu.

Cậu cầm quả bóng rổ, nhảy lên nhảy xuống cạnh người thầy, gọi, thầy, thầy, đi chơi bóng đi!

Cậu nhìn thầy thay chiếc áo thể thao trắng có vạch đỏ trên tay, cùng cậu chạy trong sân, cơ thể thon gầy bật lên ném bóng vào rổ; cậu chỉ lo nhìn thầy, quên mất trận đấu, quên tất cả. Cuối cùng thua thảm hại. Thầy An nhìn cậu cười to.

Cậu nhìn vầng trán dầy mồ hôi của thầy An, nhìn nụ cười rực rỡ hiếm thấy trên mặt thầy, đột nhiên thấy lòng thật xót xa; cậu nghe tận sâu trong đáy lòng, thanh âm của chính mình nói nho nhỏ, mình thật sự yêu thầy, mình thật sự thật sự yêu thầy ấy mất rồi.

Nỗi lòng của cậu thiếu niên, An Nhiên sao lại không nhận ra.

Anh ta cũng từng đi qua con đường này.

Chỉ là, anh ta không có sự kiên cường và dũng cảm như cậu thiếu niên này.

Anh ta từng u buồn thật sâu vì tính hướng của mình, từng tuyệt vọng vì sự khác biệt của mình, vì việc mình không thể nào thay đổi. Cuối cùng, anh ta lựa chọn kết hôn, lựa chọn chôn giấu bản tính thật của mình.

Nhưng cậu thiếu niên này, giống như một cơn mưa nhỏ nhưng dai dẳng, không ngừng khẽ gõ vào lòng anh ta.

Anh ta sao lại không đấu tranh, không phân vân? Anh ta có gia đình, có con; anh ta yêu con mình như vậy, anh ta cũng phải có trách nhiệm với vợ mình. Anh ta ép mình, bỏ qua ánh mắt nồng nàn của cậu thiếu niên này, khi cậu gọi ‘thầy, thầy’ thì không nhìn vào khuôn mặt đầy mong đợi của cậu. Anh ta nhìn thấy nước mắt của cậu, dường như lại nhìn thấy những tối buồn bã đau đớn mà mình từng vượt qua; anh ta rất muốn ôm lấy cậu, hôn lên mái tóc đen dày của cậu, nói với cậu, đừng đau khổ, cuối cùng có một ngày, cậu sẽ có được hạnh phúc của riêng mình.

Mà hạnh phúc đó, tôi không thể mang đến được.

Mãi đến một lần, An Nhiên dẫn học sinh đến Ngưu Thử Sơn chơi.

Đợi đến khi tập trung trở về, mới phát hiện, không thấy Chu Thích Hoài đâu.

An Nhiên bảo người giáo viên cùng đi dẫn học sinh về trước, anh ta quay về núi tìm cậu.

Hoàng hôn ở Ngưu Thử Sơn, cảnh chiều mê mông mang, lộng lẫy và rực rỡ, đẹp như cảnh tiên.

An Nhiên chỉ thấy mình như một u hồn, hoang mang đi lạc trong chốn tiên cảnh.

Núi không cao, nhưng cây cối khá dày; nếu trời tối mà vẫn không tìm được cậu thiếu niên kia, An Nhiên không dám nghĩ đến hậu quả.

Anh ta không thể đối mặt với gia đình cậu, không thể đối mặt với trường học, cũng không thể đối mặt với chính bản thân.

Mãi đến khi tìm được Chu Thích Hoài trong một rặng cây ở lưng chừng núi, An Nhiên mới phát hiện, áo mình đã ướt đầm mồ hôi, dính vào lưng; gió núi thổi đến, rặng không kèm được đánh dập cập.

Anh ta nói với cậu thiếu niên kia, may mà tìm được cậu, may mà tìm được cậu.

Chu Thích Hoài vì muốn tìm một con đường chưa có người đi qua, mới lạc vào sâu trong rừng, chân trái lại bị sỏi; An Nhiên thấy vậy, đem cậu công trên lưng.

Cậu thiếu niên cố sức vùng vẫy, lại bị khóa chặt trong một vòng ôm, “Cậu muốn qua đêm trong núi sao?” Anh ta nói, hơi cười, “Nghe nói có sói đấy.”

Cậu thiếu niên tựa trên tấm lưng gầy gò mỏng manh, cậu muốn nói, ở trong núi một đêm thì có gì đáng sợ đâu? Chỉ cần được ở chung với thầy.

Cậu ôm chặt cổ thầy; lần đầu tiên, cậu ở gần thầy đến vậy, gần đến mức có thể kẻ đầu vào chiếc gáy phủ một làn tóc mềm của thầy, hấp thụ vị đạo khiến cậu mê say trên người thầy.

Xuống đến chân núi, An Nhiên đã mệt lả.

Anh ta buông Chu Thích Hoài ra, ngồi dưới một góc cây to, nói, chúng ta nghỉ một lát rồi đi đón xe. Thầy thật vô dụng phải không?

Cậu thiếu niên nhìn anh ta thật sâu, đột nhiên nhào đến, ôm lấy thắt lưng anh ta, nức nở, ngắt quãng, khẩn thiết nói, thầy, tôi thích thầy! Thầy, tôi yêu thầy! Tôi yêu thầy! Tôi thật sự yêu thầy!

Cậu thiếu niên trong lòng vẫn đang run rẩy, An Nhiên nhẹ nhàng ôm lấy cậu, vỗ vỗ lưng cậu.

“Thằng nhóc ngốc nghếch này...”

Cậu thiếu niên ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên, hai mắt sáng rực trong bóng tối.

“Thầy, tôi không phải trẻ con! Đừng xem tôi như trẻ con! Thầy, tôi biết tôi là đồng tính luyến ái, nhưng tôi không sợ, tôi tin trên đời này có tình yêu đích thực, tôi không mong thầy đáp lại tôi, nhưng, xin để tôi yêu thầy, thầy, để tôi yêu thầy cho thật tốt!”

Lòng An Nhiên kinh ngạc vô cùng, anh ta chậm rãi xiết tay, cùng cậu thiếu niên trong lòng ôm chặt nhau.

Chu Thích Hoài ngừng lời, càng dùng sức nắm chặt ngón tay Mặc Đồng.

“Cậu xem, tôi từng giống như một con thiêu thân, mù quáng điên cuồng, bất chấp tất cả mà nhào về phía ông ta. Tôi cho rằng ông ta là ngọn lửa, là mối duyên âm áp của mình, nhưng tôi lại quên mất, ông ta đồng thời cũng có thể khiến mình bị hủy diệt.”

50. Chương 50

Từ sau ngày đó, An Nhiên và Chu Thích Hoài yêu nhau.

“Đó là những ngày tốt đẹp nhất đời tôi.” Chu Thích Hoài khép hờ mắt nói.

Anh ta quan tâm đến việc học của cậu, khích lệ cậu giành hạng nhất toàn khối, chăm lo cho sức khỏe cậu; có một thời gian, cơ thể niên thiếu tăng trưởng đặc biệt nhanh, thường thường thấy đau chân, anh ta mỗi ngày đều dẫn cậu đến một cửa tiệm nhỏ cách trường ba con phố, uống một bát chiêu bài đầu cốt thang. Chu Thích Hoài nghĩ, bát canh kia ngon hơn canh của bất cứ nhà hàng cao cấp nào cậu từng uống qua.

Cậu thiếu niên trẻ tuổi thường hăm hở ôm lấy thắt lưng An Nhiên, tha thiết nói, thầy, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, chúng ta cũng đừng xa nhau được không? Cuối cùng rồi sẽ có cách, chúng ta sẽ ở bên nhau đứng không?

Ngày ngày đều tốt đẹp như vậy, chỉ trừ chút ưu sầu lúc nào cũng nhuộm giữa đôi mày của An Nhiên.

Trong lòng anh ta thấy hồ thẹn, cái hồ thẹn đó lẫn vào giữa niềm vui sướng khi yêu, giống như áng mây đen thỉnh thoảng lướt qua bầu trời.

Ánh mắt Chu Thích Hoài rơi xuống trên mặt Mặc Đồng, khuôn mặt kia đã mất hết nhan sắc, “Thầy An khi đó vẫn thường nhắc đến cậu đấy, ông ta luôn nói cậu đáng yêu thế nào, đeo người ra sao, còn nói mắt cậu đẹp như thế nào, nên ông ấy mới đặt tên cho cậu là Mặc Đồng.”

Mặc Đồng muốn vùng tay ra, nhưng thể nào cũng không được; bàn tay kia như gọng kìm, kềm chặt cậu, giống như đang kéo cậu chìm xuống vùng nước sâu tối ngòm.

Mặc Đồng nhìn Cha, sắc mặt Cha cũng như tro tàn, nhưng vẫn còn vài phần trầm tĩnh.

Cuối cùng, khi sắp đến kỳ thi đại học, chuyện của Chu Thích Hoài và An Nhiên bị phát hiện.

Vợ An Nhiên dẫn theo con dọn nhà đi, An Nhiên không tìm được họ. Chu Thích Hoài cũng bị cha mình giam lỏng ở nhà.

Thời gian đó, An Nhiên gần như phát điên.

Một ngày, Chu Thích Hoài trốn khỏi nhà.

Cậu tìm đến An Nhiên.

Cậu nói, thầy, chúng ta đi thôi, đi thật xa, tất cả êm xuôi lại rồi, chúng ta lại đi tìm bé Mặc Đồng, được không? Được không? Được không?

An Nhiên nhìn cậu thiếu niên đột nhiên trở nên tiêu tụy, đôi mắt luôn ngập ánh mặt trời bị thương nhìn mình, anh ta gật đầu đáp ứng.

Hai người hẹn nhau, ba ngày sau, gặp nhau trước một sạp báo ở nhà ga phía tây N thành.

“Nhưng hôm đó, tôi không gặp được ông ta.” Chu Thích Hoài nói, “Tôi gặp chính là cha mình.”

Bọn họ đem Chu Thích Hoài về nhà, lại có thêm nhiều người hơn nữa được phái đến canh chừng cậu, khi cậu bệnh nặng một trận, Chu Quảng Phúc đưa cậu ra nước ngoài.

Hai tháng sau, Chu Thích Hoài tìm cách trốn khỏi căn nhà ở Canada.

Lần này, cậu đi rất gấp, tiền mang theo trên người sau khi mua vé máy bay thì không còn lại bao nhiêu.

Khi cuối cùng lần được về đến sân bay Nam Kinh cũ, cậu chỉ còn đủ tiền mua một chiếc bánh mì ăn lót lòng.

Cậu đi xe của sân bay vào thành phố, chưa kịp đứng vững thì đã bị người của cha tìm thấy.

Cha cậu đau đớn nhìn cậu thiếu niên, cậu gầy gò như chỉ còn da bọc xương.

Chu Quảng Phúc nói, đồ ngốc, mày biết ai nói cho bọn tao biết chỗ hẹn của mày không? Chính là An Nhiên.

Chu Thích Hoài cười nói, tôi không tin, tôi không tin! Tôi không tin là thầy làm đầu.

Chu Quảng Phúc lấy ra một mảnh giấy đưa cho cậu xem, trên giấy là nét chữ cậu rất quen thuộc.

Mày nhìn cho rõ, khi mày vì nó chết lên chết xuống, nó lấy của cha mày ba mươi vạn. Nó cả đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy, con à, nó đem con bán đấy con biết không? Yêu đương cái chó gì? (nguyên văn là vậy á -_____-) Đàn ông đàn bà còn chưa nói tới nữa là, hai thằng đàn ông thì còn có thể yêu đương cái gì?

Cậu thiếu niên xiết chặt mảnh giấy mong mỏng kia, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại gục xuống.

Sau khi tỉnh lại, cậu nói với Chu Quảng Phúc, cha, tôi nghĩ thông rồi. Mai tôi sẽ trở về. Sau này sẽ không nghĩ đến chuyện này nữa, không nghĩ đến người kia nữa.

Nhưng, đêm đó, cậu tự sát.

Cậu dùng một con dao gọt trái cây sắc lẹm cửa mạnh vào cổ tay. Sau đó, cậu ngâm tay vào bồn tắm tràn nước ấm.

Nhìn từng giọt từng giọt máu đỏ thẫm lan ra trong nước như thể ráng chiều.

Đó là dòng máu nóng hổi của chính cậu.

Cậu nói thầm trong lòng, thật ra tôi không muốn chết, tôi không chết, tôi chỉ là đem dòng máu nóng hổi yêu thầy này thả hết đi.

Đợi khi tôi sống lại, tôi sẽ làm một người còn nhần tâm hơn thầy!

Cậu không chết.

Cậu được cứu.

Hai tháng sau, Chu Thích Hoài lại bị đưa sang Canada. Lần này đi, là mười năm trời.

Chu Thích Hoài cuối cùng buông tay Mặc Đồng, nâng cổ tay trái của mình lên.

“Ở đây vốn có một vết sẹo rất sâu, sau tôi tìm bác sĩ xóa đi. Vì,” anh ta cười, “vì nó quá giống một cái miệng cười nhạo báng, cười tôi đã từng si mê đến thảm hại như vậy.”

Anh ta nhìn An Nhiên. “Nhưng thầy An à, thầy nghĩ, loại chuyện như vậy tôi sẽ quên sao? Suốt mười mấy năm qua tôi luôn nghĩ, nhất định phải trở về, tìm thầy, sau đó khiến thầy phải nhận lấy một hậu quả mà thầy đáng phải nhận. Rồi, tôi phát hiện Mặc Đồng. Quả báo là có thật, đúng không thầy An? Tôi cứ nhiên thấy Mặc Đồng trong lễ tang cha mình. Thầy An, thầy cầm nhiều tiền như vậy rồi đâu cả rồi? Mẹ Mặc Đồng không cho thầy gặp con à? Sao thầy không nói với bà ta rằng thầy có rất nhiều tiền? Thật đáng tiếc, nếu lúc đó vợ thầy tha thứ cho thầy, vậy ít ra, Mặc Đồng sẽ không chịu khổ nhiều như vậy, cũng sẽ không bị cha tôi chà đạp. Xem ra, sự bội bạc của thầy cũng không thật sự đem đến cho thầy bao nhiêu cái tốt. Thầy xem, cậu ta giống thầy đến vậy. Bởi vậy tôi nghĩ, nếu như, tôi lại tạo ra một người đau khổ tuyệt vọng như tôi ngày xưa, mà người đó lại chính là con thầy, người quan trọng nhất trong lòng thầy, không phải thế sẽ càng thú vị hơn là trừng phạt bản thân thầy sao?”

Anh ta đột nhiên ra sức kéo Mặc Đồng, kéo cậu lão đảo xông đến trước mặt An Nhiên.

“Thầy, thầy xem. Thầy xem cái đau đớn, tuyệt vọng trong mắt cậu ta, cùng tôi hồi đó, giống như đúc vậy. Hiện giờ, thầy à, tôi nghĩ, thầy đã bị trừng phạt nặng nhất, lớn nhất rồi đúng không?”

Anh ta chậm rãi đứng dậy.

Đi đến cạnh Mặc Đồng, cúi người ghé vào bên tai cậu nói rất, rất nhỏ, “Đúng ra, chúng ta, là có cơ hội. Hiện tại, không thể nữa rồi. Tôi không thể, để tình và ái cả đời mình bị cha con các người nắm lấy trong tay mà đùa bỡn.”

Đi đến cửa, Chu Thích Hoài quay đầu lại nhìn một lần cuối.

Đúng lúc, đôi mắt đen của Mặc Đồng nhìn sang.

Một mảnh đen láy như mực, mang theo thiên ngôn vạn ngữ.

Ánh mắt kia, sâu đến vậy, đau đến vậy, khắc vào tim Chu Thích Hoài.

Anh ta không nhận ra, giống như bản thân mình ngày xưa, giống như Mặc Đồng ngày hôm nay, trong mắt anh ta tràn đầy tuyệt vọng cùng đau thương.

51. Chương 51

Tối hôm đó, Mặc Đồng không về căn nhà kia.

Cậu ở lại chỗ Cha.

Khi tất cả tĩnh lặng trở lại, tất cả chân tướng trôi lên khỏi mặt nước, Mặc Đồng phát hiện bản thân lại rất bình tĩnh.

Khi đau đến chết lặng, lại có một phần kiên định không tưởng tượng nổi, không gì tổn hại được.

Ta đã chìm đến đáy, đã không còn hy vọng, cũng không còn sợ hãi điều chưa biết nữa.

Dưới đáy nước lạnh lẽo, nhìn tình yêu dần dần rời xa, không bao giờ trở về nữa, không trở về được nữa.

Mặc Đồng ngủ trên sàn nhà, chỉ nghe hơi thở nhẹ nhàng của Cha.

Sau khi Chu Thích Hoài đi, sắc mặt Cha vẫn luôn u ám, không nói một lời, dường như bị quá khứ cùng hiện tại đè thật nặng trên lưng. Ánh mắt ông thần thờ, khi chạm vào ánh mắt Mặc Đồng, lại lập tức dời đi.

Trong bóng tối, chỉ có tiếng hít thở của hai cha con.

Đột nhiên, Cha nói, “Đồng Đồng, lên đây ngủ đi, dưới đất lạnh.”

Mặc Đồng lặng lẽ đứng dậy, nằm xuống cạnh Cha.

Người Cha không có chút ôn độ nào, nằm cứng nhắc.

“Đồng Đồng,” giọng Cha nghe thật gian nan, “Cha cả đời này, hổ thẹn với rất nhiều người. Với mẹ con và gia đình bà ấy, nhất là, hổ thẹn với con. Còn có, Chu Thích Hoài nữa. Nhưng, Đồng Đồng,” bàn tay khô gầy của Cha chậm rãi nắm lấy bàn tay Mặc Đồng, “Cha không lấy của Chu Quảng Phúc một đồng nào, mảnh giấy đó, không phải cha viết. Đây là sự thật.”

Mặc Đồng nắm tay Cha, “Con biết, con tin cha, cha à.”

Tay Cha lại càng dùng sức, nắm chặt lấy Mặc Đồng, “Ta... rất... hổ thẹn... Đồng Đồng, con ta, con... vậy mà lại... có... một người cha... như thế này.”

Mặc Đồng vùi đầu vào vai Cha, “Cha, đầu hàng trước tình yêu không có gì sai, con vẫn kính trọng cha như trước. Cha..., yên tâm..., mọi chuyện sau này... đều do con lo hết... Tất cả... có con rồi.”

Nước mắt âm ẩm tràn ra từ khóe mắt, Mặc Đồng không đưa tay lau; dần dần, nước mắt trên mặt khô đi, để lại cảm giác căng căng nham nhám. Giống như một vết thương, cố khép lại, nhưng lúc nào cũng đau đớn.

Cứ để tất cả trở thành quá khứ vậy, tất cả, cùng lắm cũng chỉ, là sự vô tình của người, là số mệnh của ta.

Số mệnh đó, ta chấp nhận, nhưng không thể khuất phục.

Mặc Đồng nói, “Cha, ngày mai, chúng ta dọn đi đi. Cha và con, chúng ta cùng nhau sống cho thật tốt.”

Hôm sau, Mặc Đồng xin nghỉ một ngày. Cậu lấy ra số tiền nhuận bút vẫn tích cóp từng chút một, toàn bộ cũng chỉ có vài trăm đồng. Cậu chạy đến nhà một người hàng xóm cũ, chỉ giữ lại một trăm đồng, còn lại đều đưa cả cho ông ta; cậu biết ông ta có một căn phòng xây bất hợp pháp còn để trống. Cậu xin ông ta cho cậu thuê căn phòng đó. Người hàng xóm kia là một ông cụ hiền lành, không có con cái, rất nhanh liền nhận lời cậu.

Tất cả xong xuôi, cậu gọi điện cho Cha, hẹn gặp Cha ở một nơi cách nhà ông cụ hàng xóm không xa.

Nhưng, cậu không gặp được Cha.

Giờ hẹn qua đã lâu, nhưng, Cha, vẫn không đến.

Cậu lại gọi điện cho viện điều dưỡng, ở đó người ta nói, ông đã đi lâu rồi.

Mặc Đồng không tìm được Cha.

Cậu mơ màng đi trên phố, nhìn dòng người tới lui, trong lòng, sự khủng hoảng trào dâng như thể hồng thủy, như một cậu bé con đi lạc giữa rừng. Cha, cha đi đâu vậy?

Cậu tìm đến tận nửa đêm.

Cậu không tìm được Cha.

Nhưng lại bị Trần Hạo Thiên tìm thấy.

Trần Hạo Thiên đỡ lấy cậu thiếu niên đã đứng không vững, sau đó ôm cậu vào lòng, vỗ vỗ lưng cậu.

Chính anh ta đưa cha Mặc Đồng đến viện điều dưỡng. Trên người cha Mặc Đồng, cảnh sát tìm thấy thẻ vào cửa của viện điều dưỡng. Lúc bấy giờ, người của viện điều dưỡng cũng chỉ biết liên lạc với anh ta.

Trần Hạo Thiên không biết mở lời thế nào, chỉ có thể ôm chặt cậu thiếu niên. “Mặc Đồng, Mặc Đồng, Đồng Đồng, Đồng Đồng, cậu nghe tôi nói, cậu... phải bình tĩnh... Cha cậu... đã gặp chuyện...”

Khuôn mặt cậu thiếu niên trắng bệch mênh mang, dường như bị trầm trong sương mù, biểu cảm mỏng manh như muốn vỡ tan, tựa như cả người đều sắp biến thành sương.

Trần Hạo Thiên chậm chậm nói, “Cha cậu... gặp tai nạn giao thông... Thật không may, Đồng Đồng, đã... không cứu được nữa...”

Mặc Đồng bị anh ta dùng sức ôm vào lòng, nhưng bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy; đột nhiên, cậu ra sức vùng vẫy giống một con chim bị trọng thương.

“Để tôi... nhìn... nhìn mặt ông ấy. Sáng nay, ông ấy... vẫn... vẫn rất tốt mà... Để tôi... nhìn mặt ông...”

Nước mắt Trần Hạo Thiên rơi xuống, “Đồng Đồng, người, đã... không còn nữa... Người còn sống... nên... tự giải phóng mình.”

Anh ta sao dẫn cậu đi được.

Đâm vào An Nhiên, là xe chở gas.

Bánh xe rất lớn. Không có chút cơ hội sống sót nào.

Di hài phải gỡ xuống từ trên bánh xe.

Gai góc như cảnh sát giao thông, đã nhìn quen sinh tử, cũng không khỏi thở dài.

“Chúng tôi vốn... muốn, muốn... sống thật tốt mà.” Mặc Đồng ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Trần Hạo Thiên.

“Nếu tôi, đi đón ông ấy, thì tốt rồi. Tôi đi đón ông ấy, thì tốt biết bao, tại sao, tôi không đi đón ông ấy? Tại sao chứ?”

Cơ thể Mặc Đồng chậm rãi trượt xuống khỏi người Trần Hạo Thiên.

52. Chương 52

Khi Mặc Đồng tỉnh lại, vừa mở mắt thì thấy bóng lưng Mẹ ngồi trước giường.

Trần Hạo Thiên đưa Mẹ đến đây.

Mẹ quay đầu lại.

Sự bi ai sâu sắc và những vệt nước mắt lem luốc trên mặt Mẹ khiến Mặc Đồng thấy rất mê muội.

Mẹ nhìn cậu, sau đó lấy tay che mặt, cố sức gạt đi lệ trong mắt.

Ký ức trở lại với Mặc Đồng từng chút một, tất cả đều không hề giống thật. Hay là hôm nay, cậu lại đáp hai chuyến xe đến trước phòng 306 của viện điều dưỡng, đẩy cửa ra, lại có thể nhìn thấy nụ cười ôn nhu từ ái trên khuôn mặt của con người chí thân kia.

Mẹ mở miệng, giọng xa xăm:

“Mẹ tốt nghiệp cấp ba xong không thi được đại học, ở nhà nhàn tản hai năm, sau đó đến xưởng in học việc. Mẹ của mẹ nói, sẵn lúc còn trẻ đẹp, tìm người nào tốt mà gả cho, tốt hơn đại học gì gì đó nhiều. Một ngày, bà nói bà gặp lại một người chị em làm chung hồi trước, hai người muốn kết thông gia. Mẹ cứ vậy hồ hồ đồ đồ mà đi. Đối tượng kết thân chính là cha con. Mẹ vừa nhìn là thích ông ấy ngay, ông ấy đẹp trai, đôi mắt như một cặp đá quý màu đen thật đẹp, văn nhả lễ phép, lại có học, rất khác với những thanh niên mẹ gặp hằng ngày ở xưởng. Ông ấy là giáo viên cấp ba. Bà ngoại con cũng vừa ý ông ấy, nhưng mẹ nghĩ, à, anh ta nhất định là không thích mình rồi. Ai ngờ, ông ấy đáp lời nói đồng ý cùng chung sống, bà ngoại con nói, con gái tôi lớn lên đẹp cũng có ích à. Bọn ta rất nhanh liền kết hôn, lại rất nhanh có con. Mẹ vẫn nghĩ, à, mình đời này, thật sự là tốt số, gặp được người đàn ông tốt như vậy, thậm chí nói cũng không lớn tiếng. Không ngờ a, ông ấy lại là loại người đó. Mẹ cũng không biết thằng bé kia là ai, chuyện duy nhất mẹ muốn làm, là dẫn con rời khỏi ông ấy, khiến ông ấy cả đời cũng không gặp được con, cả đời. Khi đó, mẹ thật sự là hận ông ấy a, ông ấy khiến trời sụp xuống trên đầu mẹ.” Mẹ mơ màng nhìn sang, “Đồng Đồng, con lớn lên thật giống ông ấy, thật sự giống.” Bà vuốt vuốt tóc Mặc Đồng, “Ta hận ông ấy như vậy, mỗi ngày trong lòng đều rửa ông ấy, giờ ta mới biết, ta vốn... không muốn ông ấy chết... vốn không muốn ông ấy chết.”

Mặc Đồng cắn chặt hai hàm răng, cố chống lại từng cơn đau đớn, từng trận co rút trong lòng, mắt cũng ran rát, nhưng nước mắt không rơi.

Cậu nắm lấy góc áo mẹ, không nói được một lời.

Hôm sau, Trần Hạo Thiên đến công ty, đi thẳng vào phòng làm việc của Chu Thích Hoài, nói với anh ta, “Tớ đến nói với cậu một tiếng, tớ muốn nghỉ nửa tháng.”

Trên mặt Chu Thích Hoài là một lớp râu mỏng, ánh mắt có chút chậm chạp. Đưa mắt nhìn Trần Hạo Thiên, dường như không có phản ứng.

Đột nhiên hỏi, “An Nhiên... Thật sự mất rồi?”

Trần Hạo Thiên nói, “Đúng, ông ấy mất rồi, vì tai nạn giao thông. Từ nay cậu có thể an tâm rồi.”

Chu Thích Hoài không trả lời, thậm chí vẻ mặt cũng không chút thay đổi, ánh mắt vẫn tán loạn như cũ.

Trần Hạo Thiên nói, “Ngưỡng mộ quá mãnh liệt, tất nhiên sẽ dẫn đến tổn thương cũng mãnh liệt, nhưng, cậu lại đem cái tổn thương đó đổ lên đầu một người vô tội. Chu Thích Hoài, cậu thật không xứng với tên của mình! Tớ nói cậu có nghe rõ không? Tớ muốn nghỉ nửa tháng.”

Chu Thích Hoài lúc này mới chuyển động mắt, “Cậu... Cậu phải về Canada à?”

Trần Hạo Thiên đi đến cửa, quay đầu lại nói, “Trở về? Không, tớ không về. Tớ còn phải ở đây chờ.”

“Chờ, chờ cái gì?”

“Chờ nhìn cậu hối hận!”

Trần Hạo Thiên đi ra ngoài, sập mạnh cửa.

Lễ tang.

Mặc Đồng cầm tro cốt của Cha.

Một chiếc hộp gỗ đỏ tía cực kỳ bình thường, phía trên phủ một mảnh lụa đỏ. Mặc Đồng ôm chặt nó trước ngực, bàn tay tái nhợt xương xẩu nổi lên trên nền lụa đỏ thắm, đau cả mắt, đau cả tâm.

Mặc Đồng mặc sơmi trắng cùng quần đen, khiến thân hình trông càng gầy; nhưng hai ngày nay, cậu không có một giọt nước mắt. Trần Hạo Thiên nghĩ, cậu không rơi lệ, nhưng sinh mệnh trẻ trung lại tiêu hao đi từng giọt từng giọt một.

Mặc Đồng nói, “Trần tiên sinh, tôi thay mặt cha cảm tạ anh.” Cậu chậm rãi cúi người trước Trần Hạo Thiên, “Trần tiên sinh, có thể xin anh đưa mẹ tôi đến nghĩa trang trước được không, tôi, muốn đi bộ đến, có thể ở với cha thêm một lúc.”

Trần Hạo Thiên yên lặng gật đầu đáp ứng.

Mặc Đồng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời xanh trong như nước, là một ngày đẹp trời, nắng không gắt.

Mặc Đồng nói, “Cha, cha xem, khí trời thật tốt.”

Cậu ôm hũ tro cốt đi ra khỏi cổng nhà tang lễ, đi về phía nghĩa trang của Phổ Giác Tự.

Suốt đường, nho nhỏ trò chuyện với Cha.

Cậu nói, cha, trên đường có hố, cẩn thận.

Cha, qua cầu rồi.

Cha, cha xem, rau xanh trong vườn mọc thật tốt.

Cha, cha mệt không?

Cha, cha nóng không?

Cha, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Cha, sau này, cha phải tự chăm sóc mình, trời nóng trời lạnh phải cẩn thận, đừng có bữa ăn bữa nhịn.

Trần Hạo Thiên đợi suốt hai tiếng đồng hồ mới nhìn thấy bóng áo trắng của cậu thiếu niên, tấm trong ánh nắng nhàn nhạt đầu hạ, chậm rãi đi đến.

Nhất bộ hoa khai, nhất bộ hoa lạc. [1]

Trần Hạo Thiên giúp Mặc Đồng nhẹ nhàng đặt hũ cốt đặt vào huyệt mộ. Người nông dân được mời đến lấp mộ đứng một bên, giọng đặc khẩu âm nói, “Đến nhìn lần cuối đi, sắp lấp lại rồi.”

Mẹ nghẹn ngào khóc.

Tiếng khóc bị gió thổi tan đi.

Mặc Đồng nhìn chiếc hộp đỏ tía, nhẹ nhàng nói, “Cha yên nghỉ.”

Nguyện kiếp sau, chúng ta lại nối lại duyên phụ tử.

Xa xa, có một người mặc áo đen, đứng nhìn sang phía này.

Quá xa, nhìn không rõ khuôn mặt và biểu tình của anh ta.

Cũng không ai chú ý đến anh ta.

Từ nghĩa trang trở về, Mẹ giữ Trần Hạo Thiên lại nhà dùng cơm, đây là lệ cũ của người N thành.

Trần Hạo Thiên nhìn bát cơm hầu như chưa hề động qua của Mặc Đồng, kéo cậu vào phòng trong.

Trần Hạo Thiên nói, “Mặc Đồng, người chết không thể sống lại, quan trọng là người sống. Đây là câu người ta vẫn thường nói, nhưng, rất có lý.” Anh ta rút trong túi ra một tấm séc, đưa cho Mặc Đồng, “Hai ngày

nay, tôi và đội trưởng cảnh sát giao thông cùng đàm phán với bên công ty gas, đây là tiền bồi thường của bên công ty gas, hai mươi vạn. Cậu cầm đi.”

Mặc Đồng chậm rãi nhận lấy tấm séc.

Trần Hạo Thiên vỗ vỗ vai cậu, “Mặc Đồng, tốt lắm. Tôi nghĩ, cha cậu cũng mong thế này.”

Khi anh ta muốn đi ra ngoài, Mặc Đồng gọi anh ta lại, “Trần tiên sinh, có thể hay không, xin nói hộ với bên cảnh sát hoặc tòa án một chút, tôi không rảnh lắm những chuyện này.”

Trần Hạo Thiên ôn nhu nói, “Muốn tôi nói hộ chuyện gì cứ nói, Mặc Đồng.”

Mặc Đồng nói, “Xin bọn họ, xử lý người gây tai nạn nhẹ thôi. Giống như anh nói, người chết không thể sống lại. Không cần lại phải làm mất hạnh phúc của một gia đình.”

Trần Hạo Thiên nhìn cậu thiếu niên thật sâu, “Tôi sẽ nói, Mặc Đồng,” anh ta nói, “yên tâm.”

Trần Hạo Thiên đi ra khỏi nhà mẹ Mặc Đồng.

Nước mắt rơi xuống.

Thật ra không phải vậy, hai ngày nay điều tra nguyên nhân tai nạn, nhân chứng vật chứng đều rõ ràng, tài xế của công ty gas không hề có trách nhiệm. Bọn họ không bồi thường lấy một đồng.

An Nhiên, là tự mình xông vào trước xe.

Trần Hạo Thiên nói thầm trong lòng, tôi sao có thể nói cho cậu chứ, Mặc Đồng.

Từ sau lễ tang, Mặc Đồng vẫn không đến trường.

Đúng ra, cậu có thể tốt nghiệp sớm, phải đang chuẩn bị bảo vệ luận văn.

Nhưng, cậu dường như không muốn hoàn thành cái luận văn kia.

Cậu ở trong nhà, lặng im rất lâu, có khi một hai ngày cũng không nói một câu.

Cũng gần như không ăn vào bất cứ thứ gì.

Mẹ thúc thủ vô sách.

Một ngày nọ, có người gõ cửa nhà Mặc Đồng.

Mẹ không ở nhà, Mặc Đồng đi mở cửa.

Đứng ở cửa, là một người cậu không nghĩ là sẽ xuất hiện.

.....

[1] bộ: bước đi. Hoa khai hoa lạc: hoa nở, hoa rơi. Chỉ cuộc đời con người có lúc hạnh phúc, lúc đau khổ

53. Chương 53

Người đứng ở cửa, thân hình cao to nhưng hơi béo, mặt tròn, ngũ quan rất bình thường, tay cầm một chiếc túi giấy rất phổ thông.

Là Chu Thích Minh.

Mặc Đồng nhất thời đứng ngậy ra, không biết anh ta đến làm gì, tất nhiên không để anh ta vào cửa.

Chu Thích Minh mỉm cười nói, “Tiểu An, đừng hiểu lầm. Tôi, thay mặt chính tôi mà tới. Tôi biết nhà cậu xảy ra chuyện, muốn đến thăm cậu một chút.”

Mặc Đồng nhỏ giọng nói cảm ơn, để anh ta vào.

Chu Thích Minh vào phòng khách, quay nhìn đi ảnh An Nhiên trên tường, cúi người thật thấp, vái ba cái.

Anh ta xoay người lại, ngồi xuống sofa, Mặc Đồng bưng lên cho anh ta một tách trà.

Người đàn ông này, sự tồn tại của anh ta ở Chu gia rất lạ thường, chỗ đặc biệt của anh ta chính là cảm giác tồn tại[presence] cực kỳ yếu ớt. Dù là truyền thông, công chúng, hay chính người của Chu gia, tất cả đều không chú ý nhiều đến anh ta; chẳng ai kỳ vọng ở anh ta điều gì, ngược lại, dần dần, người của Chu gia bắt đầu chấp nhận chuyện anh ta sẽ làm họ thất vọng. Anh ta giống như một con cừu đen trụi lông [1] chạy lạc vào giữa đàn lạc đà, lưu lại con cháu cho Chu gia dường như là điểm tốt duy nhất của anh ta.

Mặc Đồng im lặng nhìn anh ta, không biết anh ta muốn nói gì, cũng không biết nên nói gì với anh ta.

Chu Thích Minh tay cầm tách trà, chậm chậm xoay xoay, một lúc sau mới uống một ngụm nhỏ, một lúc sau nữa lại uống một ngụm nhỏ.

Cuối cùng, anh ta đặt tách trà lên bàn, ngẩng đầu nhìn Mặc Đồng.

“Tôi đến thế này, quả thật là rất mạo muội. Nhưng, tôi có chút chuyện vẫn muốn tìm người nói, nhưng, hình như, không ai muốn nghe tâm sự của tôi. Tiểu An, chúng ta chưa từng thâm giao, nhưng, không hiểu sao, tôi lại muốn nói cho cậu nghe.”

Mặc Đồng gật đầu, không lên tiếng, ngồi xuống đối diện anh ta, nhìn anh ta.

Chu Thích Minh đan mười ngón tay vào nhau, người hơi nhoài về trước, chậm rãi nói tiếp:

“Tôi, là con thứ trong nhà,” anh ta khẽ cười, “Vẫn là một đứa con không được xem trọng. Trước đây tôi đọc một quyển sách thấy có nói, đứa con thứ hai trong nhà, giống như nhân của chiếc bánh bích quy có nhân, mùi vị thơm ngon nhất, nhưng lại dễ bị bỏ qua nhất. Khi đó tôi đã nghĩ, mình nhất định là ngoại lệ; tôi chưa bao giờ xuất sắc như vậy cả. Khi còn bé, mẹ luôn nói, mày nhìn anh mày xem, thành tích thật tốt. Hay là nói, mày xem em mày kìa, nhỏ hơn mày, nhưng biết tính toán hơn mày nhiều. Cha sẽ nói, kệ nó đi. Không sợ sau này không có cơm cho nó ăn. Sau khi lớn lên, cha lại nói với tôi, chuyện làm ăn trong nhà, không cần mày bận tâm nhiều, nhiệm vụ của mày là, sinh cháu cho cha. Cậu xem, hôm nay tôi có ba đứa con, đã bắt đầu hồi đầu, bắt đầu có bụng bia. Nhưng cậu biết không Tiểu An, tôi thật ra mới có ba mươi hai tuổi, nhỏ hơn anh tôi hai tuổi,” Anh ta lại cười một cái, vẻ mặt chán nản. “Bọn họ, tất cả mọi người, bọn họ cứ hỏi tôi, mày có biết mày đang làm gì không? Mày có biết mày đang làm gì không? Thật ra, sao tôi lại không biết mình đang làm gì, rất nhiều năm nay, tôi chỉ làm có một việc, là lãng phí, lãng phí cuộc đời mình, một thứ quý giá đến vậy, nhưng tôi lại cứ dùng thoải mái. Cả Chu gia, người xa xỉ nhất, dĩ nhiên là tôi, dĩ nhiên là tôi.”

Mặc Đồng nhìn người đàn ông từ trước đến nay vẫn bị mọi người cho là tầm thường này, nhìn vẻ đau buồn và bất đắc dĩ nhàn nhạt trong mắt anh ta.

Chu Thích Minh lại cười, “A, xem tôi kìa, đang nói cái gì không biết? Hôm nay đến, là muốn tặng cậu vật này.” Anh ta rút ra một khung kính từ trong chiếc túi giấy vẫn đặt cạnh sofa, đưa cho Mặc Đồng.

Trong khung kính là một bức tranh.

Tranh một con phượng hoàng đang tắm mình trong lửa.

Kỳ lạ là, bức tranh này, rõ ràng không phải dùng cọ vẽ nên, nhưng cũng không biết dùng vật gì tạo thành; cả bức tranh, chỉ có màu vàng nhạt, cùng với sắc nâu khi đậm khi nhạt.

Mặc Đồng có chút kinh ngạc nhìn Chu Thích Minh.

“Đây là...?”

“Đây là một bức tranh dùng cánh của hàng trăm con bướm ghép thành, là tác phẩm của tôi.”

“Cánh bướm?”

“Đúng vậy. Từ nhỏ tôi đã thích bắt bướm. Vẫn thường bị người nhà cười là không có tiền đồ. Nhưng, tôi vẫn thích. Tôi thường đến sau Tử Kim Sơn và ven hồ Tử Hà bắt bướm. Trước đây, sinh thái ở đó tốt hơn bây giờ nhiều lắm, có rất nhiều loại bướm. Thậm chí còn có thể tìm được bướm Kim Phượng và Ti Đái Phượng cực hiếm. Nhưng nhiều nhất vẫn là những con bướm này, không to, ngay cả tên cũng không ai biết. Hơn nữa, sinh mệnh của chúng rất yếu ớt, thường thường không chú ý một chút là cánh rách ngay. Người bình thường, cần bản chẳng bao giờ thêm sự tâm chú. Sau tôi lại vô tình phát hiện, những chiếc cánh

bị rách của chúng, sau khi được sắp xếp, xử lý, có thể ghép lại, tạo thành những hoa văn rất đẹp. Đầu tiên là hoa văn, sau dần dần, tôi bắt đầu dùng chúng ghép thành tranh; nhiều năm như vậy, đã tích góp được không ít tác phẩm.”

Mặc Đồng phát hiện, người đàn ông này có đôi mắt hoàn toàn không giống với đôi mắt sắc bén sâu thẳm của anh trai anh ta; mắt anh ta mang một màu nâu rất nhu hòa. Theo lời kể của anh ta, sắc mặt anh ta dần dần bừng sáng, giữa đôi mày là một vẻ trầm tĩnh khiến người ta an tâm.

“Tiểu An, cậu biết không? Tôi đã xin anh tôi cho từ chức rồi.”

“Từ chức?”

“Đúng, từ chức ở công ty. Tôi tự mở một cửa hàng thủ công mỹ nghệ, chuyên bán tranh bướm của tôi, cùng với các sản phẩm thủ công khác của những nghệ nhân dân gian. Không ít thương nhân nước ngoài rất có hứng thú với những thứ này. Tôi nghĩ, a, cũng đến lúc rồi, vì chính mình mà sống một lần thôi. Haha, đáng mừng là, hai con bé nhà tôi, cũng rất thích làm mấy thứ này, đứa lớn thích làm gốm, đứa nhỏ thích dùng lá cây với vải vụn ghép tranh. Cũng không phải thứ gì hoàn mỹ, nhưng chỉ cần bọn chúng vui, thì không có gì là không tốt.”

Mặc Đồng cúi đầu nhìn kỹ bức tranh trong khung kính, một con phượng hoàng đang hồi sinh từ giữa ngọn lửa rừng rực. Những chiếc cánh rách nát, vẫn ánh lên sáng bóng dịu dàng như cũ; vô số mảnh vụn, hợp thành một vẻ đẹp mới thật lóa mắt.

Chu Thích Minh cũng cúi đầu sang, nhìn bức tranh.

Bỗng, anh ta nói, “Cậu xem, chúng đều rách bướm, đều nát vụn cả, nhưng, lại có thể biến thành một hình thức của cái đẹp.”

Ngón tay thon dài của Mặc Đồng nhẹ nhàng lướt trên mảnh kính lạnh lạnh; cậu cuối cùng biết vì sao người đàn ông hiền lành này lại đến.

Cậu ngẩng đầu nhìn Chu Thích Minh, chậm chậm gật đầu, “Tôi rõ rồi, cảm ơn anh, Chu tiên sinh.”

Trên gương mặt trung hậu của Chu Thích Minh tràn đầy ý cười.

“Vậy, tôi không làm phiền nữa. Phải đi rồi.”

Đến cửa, anh ta bỗng xoay người lại, nói với Mặc Đồng, “Tiểu An, cậu biết không? Thầy An, cũng đã từng dạy tôi. Tuy là chỉ một học kỳ. Các học sinh đều rất thích ông ấy. Ông ấy là một giáo viên tốt, cũng là một người rất tốt.”

Sau khi tiễn Chu Thích Minh, Mặc Đồng ngồi một mình rất lâu trong căn nhà dần dần tối đi; cậu nhìn nụ cười của Cha trong bức ảnh trên tường, nụ cười trẻ trung, sáng bừng, đã không còn gặp lại nữa, nhưng vẫn khiến cậu thấy ấm áp như trước.

Cậu đứng vậy, đi vào bếp, lấy ra chiếc bánh mì đã khô cứng trong tủ lạnh, ăn từng miếng một. Lại rót một ly sữa, ngửa đầu uống cạn.

Cuối cùng, có lệ chảy xuống từ trong mắt.

Sữa và bánh mì, cùng với nước mắt bị cậu nuốt vào bụng.

Hôm sau, Mặc Đồng đến trước mộ Cha, ngồi thật lâu.

Cậu áp đầu vào tấm mộ bia lạnh lẽo, nói nhỏ với Cha, cha, xin phù hộ cho con, để con sau khi vỡ tan, lại có khả năng lần nữa trở nên đẹp đẽ.

Cậu tựa vào bia mộ, ngồi ngồi, không ngờ lại mơ màng ngủ.

Trong lúc mơ màng, cậu thấy có người nhẹ kéo kéo ống quần mình.

.....

[1] Lấy ý từ cụm “black sheep”.

54. Chương 54

Mặc Đồng mở mắt, thấy bên chân là một chú chó con, rất bẩn, rất nhỏ, đang cọ cọ vào chân cậu.

Mặc Đồng bế nó lên, nói, “Mày làm gì đó, bé con? Mày làm quần áo tao bẩn hết rồi này.”

Chú chó con mặc dù bẩn, nhưng lại có một đôi mắt trong veo đen nhanh nhẹn, vừa ngây thơ vừa tội nghiệp nhìn Mặc Đồng, kêu lên ư ử.

Mặc Đồng để lộ nụ cười đã nhiều ngày không gặp, “Được rồi, tao không trách mày nữa. Về nhà đi.”

Chú chó con sau khi được thả lên mặt đất lại cứ quanh quẩn không đi.

Mặc Đồng phát hiện, dáng đi của nó là lạ, nhìn kỹ, mới nhận ra chân trước bên trái của nó bị cụt mất một đoạn, giống như bị thứ gì sắc cắt đứt, vết thương từ lâu đã lành lại.

Mặc Đồng vỗ vỗ đầu nó, “Thì ra là vậy à.” Cậu cầm cái chân bị cụt của chú chó con, “Lúc đó nhất định rất đau. Cùng anh về nhà được không?”

Chú chó con dường như hiểu lời cậu, ư ử tiến đến gần, rồi lại xấu hổ lùi lại hai bước.

Khi mẹ Mặc Đồng về nhà, trong phòng khách lẫn phòng trong đều không thấy cậu, nghe trong nhà tắm có tiếng nước rào rào, cửa lại không đóng. Bà đi vào, thấy Mặc Đồng đang tắm cho một chú chó rất nhỏ, bọt xà phòng đầy cả sàn, chú chó con ngoan ngoãn đứng yên, cơ thể nho nhỏ run rẩy dưới dòng nước, bộ lông trắng muốt đầm nước, phủ xuống che cả mắt.

Mặc Đồng quay lại thấy Mẹ, “Là con tìm thấy trước mộ cha đó, không ai muốn nó, con đem về nhà. Cũng sắp tắm xong rồi, con sẽ dọn sạch nhà tắm.”

Mẹ bỗng nhiên thấy xót xa.

Bà cũng ngồi xổm xuống, đưa tay, cùng Mặc Đồng tắm cho chú chó con.

Bốn bàn tay dưới dòng nước, thỉnh thoảng chạm vào nhau, Mặc Đồng lại đưa mắt nhìn Mẹ.

Trên gương mặt mẹ, là vẻ trầm tĩnh nhu hòa đã rất lâu không thấy, giống như rất nhiều rất nhiều năm trước, người thiếu phụ xinh đẹp nọ, luôn thích mặc quần áo thật đẹp, tắm rửa xong sẽ xoa tung mái tóc dài gọn sóng ưôt dẫm, khiến bọt nước lạnh lẽo bắn ra, rơi vào khuôn mặt nho nhỏ của Mặc Đồng.

Mặc Đồng nói, “Mẹ, con quyết định sẽ tốt nghiệp sớm. Hai ngày nay sẽ chuẩn bị bảo vệ luận văn cho đảng hoàng.”

Mẹ ừ một tiếng. Cầm lấy chiếc khăn lông cũ, lau người cho chú chó con.

Mặc Đồng lại nói khê, “Mẹ, chúng ta giữ lại nó đi, tuy là nó bị què, nhưng rất đáng yêu. Gọi nó là Bó Bó được không?”

“Được.”

Mặc Đồng ôm chú chó con đã tắm sạch sẽ thơm phức vào lòng, “Sau này, khi con không ở nhà, thì có nó ở với mẹ.”

Mặc Đồng rút ra một chiếc thẻ ngân hàng từ trong túi áo khoác, đưa cho Mẹ.

“Cái này, là tiền bồi thường của công ty gas, con gửi hết vào tài khoản này rồi. Mật mã là sinh nhật của mẹ. Chỗ này sắp bị giải tỏa rồi, mẹ có thể dùng tiền đền bù của Nhà nước, cộng với số tiền này, mua một căn nhà gần gần một chút, đừng đi tìm nhà ở mấy chỗ xa xôi như Thần Miếu, sửa sang cho đảng hoàng một cái, sau này, mẹ cũng có thể sống thoải mái hơn một chút.”

Mẹ chậm rãi cầm lấy tấm thẻ, vân vê trên tay, ngơ ngác nhìn nó, nhìn nhìn, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt. Bà đưa tay ôm lấy thắt lưng Mặc Đồng, đặt đầu lên vai cậu.

Con trai đã lớn lên, đã cao như vậy rồi, nhưng lại gầy đến thế, khớp xương trên vai nhô ra, cần cần gương mặt và trán Mẹ.

Mặc đồng sưng ra vài giầy, cũng đưa tay, ôm lấy Mẹ.

Hai con người thân thiết với nhau nhất, dùng một tư thế xa lạ, lướt qua những tháng năm đau khổ dài dằng dặc, nhẹ nhàng ôm lấy nhau.

Một tuần sau, Mặc Đồng thuận lợi bảo hộ thành công luận văn tốt nghiệp.

Sau đó ba ngày, Mặc Đồng đăng ký tham gia đoàn thanh niên tình nguyện, đến các huyện nghèo vùng Tô Bắc dạy học một năm.

Trần Hạo Thiên nghe được tin sau đó một tuần.

Trần Hạo Thiên đến nhà Mặc Đồng.

Anh ta hỏi, “Đồng Đồng, sao lại không tiếp tục học lên nữa? Bây giờ, sinh viên có thể vay tiền đi học, nếu cậu không biết làm thủ tục, tôi có thể giúp.”

Mặc Đồng lắc đầu, “Không cần, Trần tiên sinh. Trường học nói sinh viên tham gia dạy học tình nguyện năm sau có thể trở lại, trực tiếp làm nghiên cứu sinh, còn có thể có học bổng. Hơn nữa, tôi muốn ra ngoài làm việc một chút.”

“Tại sao,” Trần Hạo Thiên nói, “Đến chỗ cực khổ như vậy.”

“Cũng không phải rất cực khổ.” Mặc Đồng cười nhẹ.

“Đồng Đồng, cậu... Không cần phải chạy trốn, không cần phải chạy trốn đâu. Còn có rất nhiều cách, rất nhiều cách...”

Mặc Đồng đi đến rót thêm nước cho Trần Hạo Thiên.

Vừa đặt bình nước xuống, lại đột nhiên bị Trần Hạo Thiên ôm vào lòng.

Trần Hạo Thiên nghe thấy sự xót thương vô hạn trong thanh âm của chính mình.

“Đồng Đồng Đồng Đồng,” anh ta kéo đầu cậu thiếu niên áp vào ngực mình, “Đi theo tôi đi. Chúng ta cùng nhau đi đi. Chúng ta... đến Mỹ, hoặc là châu Âu. Chỗ nào cũng được, đi theo tôi, tôi sẽ không... sẽ không để cậu chịu chút ủy khuất nào.”

Mặc Đồng nhẹ nhàng giầy ra khỏi lòng anh ta, “Vây, ủy khuất chính là một đứa trẻ. Là Niêm Niêm.”

Mặc Đồng chậm rãi đẩy Trần Hạo Thiên ra, “Nỗi khổ không có cha, tôi hiểu rõ nhất. Đừng để Niêm Niêm lại phải chịu nỗi khổ như vậy. Hơn nữa,” Mặc Đồng đi đến cạnh cửa sổ, “Hơn nữa, tôi không chạy trốn, cũng không phải là ủy khuất, tôi chỉ là tuyệt đối không muốn làm một kẻ đáng thương, lúc này đây, tôi muốn tự mình đứng dậy!”

Cậu quay đầu lại, ánh sáng rọi xuyên qua cửa sổ trải rộng phía sau lưng cậu, tựa như nạm một lớp vàng lên thân ảnh cậu; mặt cậu ẩn trong bóng tối, thanh âm nhưng lại trong trẻo như nước.

“Trần tiên sinh, nếu như, có một người, trái tim đã vỡ, bản thân lại không biết nhặt nó lên, để mặc nó bị nghiền nát thành bùn, thì đúng là không biết tôn trọng bản thân. Vì vậy, tôi nhặt nó lên, đặt lại vào trong ngực, chậm rãi vá lại, nó sẽ lại có thể đập bùng bùng đầy sức sống.”

Trần Hạo Thiên nhìn cậu thiếu niên, nhìn một lúc lâu, sau đó chậm chậm gật đầu.

“Tốt lắm, Mặc Đồng, rất tốt.”

Anh ta đi đến cửa, “Nếu như có gì cần, nhớ kỹ tìm tôi trước tiên.”

“Tôi sẽ.”

Anh ta mở cửa, đột nhiên nghe Mặc Đồng nói từ phía sau, “Cảm ơn anh, anh Hạo Thiên, cảm ơn.”

Trần Hạo Thiên quay đầu lại, ôn nhu thở dài, “Đồng Đồng à, tôi chờ một tiếng này của cậu, chờ thật lâu rồi.”

55. Chương 55

Cách ngày đi còn nửa tháng, hành lý Mặc Đồng chuẩn bị vốn chỉ có một valy nhỏ nhỏ, Mẹ lại lặng lẽ chuẩn bị thêm cho cậu rất nhiều quần áo và vật dụng, lại mua cho cậu một chiếc valy to.

Mặc Đồng nói, “Mẹ, thật ra không dùng đến nhiều thứ như vậy, cũng không phải rất xa, đi xe khách, chỉ nửa ngày là đến N thành, rất tiện.”

Mẹ cũng không nói gì, lại lấy ra một chiếc áo len dày màu xanh dương, “Mới đan đây, thời gian gấp quá cũng không làm được cái gì quá phức tạp hay mới lạ, loại hoa văn này đẹp lại dày.”

Mặc Đồng vuốt ve chiếc áo từng phân một, cảm giác cực kỳ mềm mại dày chắc, là loại len tốt, không có chút thô ráp nào; Mặc Đồng nghĩ, vết thương suốt nhiều năm trời, với chút vuốt ve ngẩn ngui này, cuối cùng cũng khép lại, vô hình.

Hay là, trên đời này, chỉ cần có yêu, thì không có nỗi đau khổ nào là không trị hết được, cậu nghĩ.

Nhưng mà, cái tình yêu bị vứt bỏ, bị chôn vùi kia thì sao, vết thương mà nó gây nên, lúc nào mới có thể biến mất?

Mặc Đồng đến chỗ bạn học bàn bạc chuyện khởi hành, khi về thì trời đã tối.

Người bạn học nọ sống gần Đại Kiều, Mặc Đồng không đón xe, trèo lên Trường Giang đại kiều [1], chậm chậm đi dọc theo lan can cầu.

Vào mùa hè, cạnh sông Trường Giang rất mát mẻ, gió từ mặt sông thổi đến, mang theo hơi nước ẩm ướt mẩn mẩn, thổi tung áo người bay phấp phật. Thỉnh thoảng có chiếc thuyền rít còi lướt qua dưới cầu, khiến Mặc Đồng nhớ lại sự hưng phấn khi theo thầy giáo đến tham quan Trường Giang đại kiều lúc còn rất nhỏ; cậu khi đó, lòng mang theo nỗi buồn rất giản đơn, cùng với niềm hy vọng cũng rất giản đơn; buồn vì cha đi không về, hy vọng có một ngày cả nhà ba người lại cùng nhau sống yên bình như trước. Tuổi nhỏ, có rất nhiều chuyện, nói không ra lời, cũng không lý giải được, nhưng mà, cái loại buồn rầu cùng hy vọng đó cũng giống như của người lớn, chính vì không thể lý giải mà càng thêm phiền muộn.

Mà hôm nay, cậu lại mang theo đau khổ cùng hy vọng ra đi.

Nơi muốn đi không xa lắm, bắt quá chỉ là bên kia bờ sông, nhưng là, một cuộc sống khác, một cuộc đời khác.

Mặc Đồng đi dọc theo lan can cầu, bỗng nhiên dừng lại.

Phía trước, cách đó không xa, có bóng một người phụ nữ, nghiêng nghiêng tựa vào lan can cầu.

Đột nhiên, cô ta bắt đầu nhào người ra trước, nửa người đã nhào ra ngoài lan can.

Mặc Đồng chạy vọt lên, từ phía sau cố sức ôm lấy thắt lưng cô ta.

Người phụ nữ bắt đầu vùng vẫy.

Mặc Đồng dùng hết sức ôm chặt cô ta, hai tay cô ta múa loạn trong không trung, rồi lại cố hết sức gỡ tay Mặc Đồng ra, móng tay sắc nhọn cào rách tay Mặc Đồng, đau rát, cậu cắn răng, nhất định không buông tay.

Nhưng, phụ nữ trong lúc tuyệt vọng, sức lực mạnh đến đáng sợ, Mặc Đồng bị cô ta đẩy ra, đánh mạnh vào lan can cầu, cơn đau sắc nhọn từ dưới cánh tay truyền đến; nhờ ánh đèn, Mặc Đồng lơ mơ thấy được khuôn mặt trắng xanh của người phụ nữ, lòng hơi sửng sốt, nhưng cũng không nghĩ nhiều, xông lên trước nắm chặt chân cô ta, lúc này đã lại nhào người ra ngoài.

Cách đó không xa, cảnh sát vũ trang gác cầu chạy vội tới, hai người cùng kéo người phụ nữ lại, cô ta mắt đã ngả xuống đất.

Dù tóc cô ta rũ rượi xõa xuống, che mắt mất mũi, dù quần áo cô ta không còn gọn gàng tề chỉnh, Mặc Đồng vẫn nhận ra Chu Thích Nhã.

Nhưng Chu Thích Nhã không thấy rõ Mặc Đồng.

Thần trí cô ta dường như có chút rối loạn. Trước những câu hỏi của cảnh sát, hoàn toàn không nghe vào.

Tay Mặc Đồng run lấy bầy không ngừng, cơn đau dưới cánh tay mỗi khi hô hấp lại dâng lên.

Cậu thấy tình hình như vậy, tiến lên kéo người cảnh sát, nói, tôi biết cô ta, tôi dẫn cô ta đi tìm thân nhân.

Cậu để lại số chứng minh nhân dân và số điện thoại, gọi xe, đưa Chu Thích Nhã về nhà Mẹ trước.

Về đến nhà, nhờ có Mẹ giúp, rửa sạch mặt và tay Chu Thích Nhã. Mẹ lại giúp buộc sơ mái tóc rối bù của cô ta lại.

Chu Thích Nhã như si như ngốc, để mặc bọn họ giúp cô ta chỉnh trang, khuôn mặt gầy gò trắng tái, dường như ngay cả biểu tình cũng đã héo tàn.

Mặc Đồng rót một ly nước, mở bàn tay nắm chặt thành nắm đấm của cô ta, đặt ly vào, muốn cô ta uống chút trà.

Lúc này Chu Thích Nhã mới chậm chạp quay đầu lại, nhìn Mặc Đồng, nhưng hoàn toàn như thể nhìn người xa lạ.

Cô ta đột nhiên mở miệng hỏi, “Tại sao? Cậu nói xem anh ta đây là tại sao?”

Mặc Đồng nói, “Cái gì?”

Mắt Chu Thích Nhã bắt đầu trào ra những giọt nước mắt lớn. “Bọn ta là vợ chồng nhiều năm như vậy a, lúc cưới nhau, anh ta cùng đến nỗi ngay cả bộ đồ tây cho ra hồn cũng không có, ngay cả trên vớ cũng có miếng vá. Mua nhà, sửa sang lại, sắm sửa vật dụng, tất cả đều là một tay tôi làm, tôi mua quần áo cho anh ta, từ trong đến ngoài, không khinh ghét anh ta chút nào. Mấy năm nay, tôi giúp gia đình anh ta xây nhà mới, anh ta lấy tiền của Chu gia bọn ta; đầu óc con không được tốt không phải là lỗi của tôi. Tôi nói với anh ta, Chu gia sẽ không xử tệ với anh, cũng sẽ không xử tệ với con gái chúng ta, tôi ngoại trừ không sinh được con cho anh ta, tôi còn làm sai cái gì nữa? Tại sao anh ta lại đối với tôi như vậy? Anh ta còn ở ngoài dưỡng một người khác, con đều đã hơn ba tuổi... Còn con gái tôi thì làm sao đây, còn ai có thể thương một đứa đàn độn bệnh hoạn như nó? Anh ta sao lại có thể đối với tôi như vậy? Sao lại có thể đối với tôi như vậy?”

Cô ta nói gấp gáp, lộn xộn, nước mắt lem luốc đầy mặt.

Mặc Đồng nhìn cô ta; lột bỏ vẻ ngoài ương ngạnh, cô ta bất quá cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, bị thương tổn trong tình yêu. Sự đau khổ của cô ta, không hề nhờ có tiền tài mà giảm bớt chút nào.

Mặc Đồng chịu đựng cơn đau bỏng rát dưới tay, ngồi xồm xuống trước mặt cô ta, “Dù khó khăn thế nào, cũng không thể đi con đường đó. Nếu không, con gái chị lại càng không có ai thương yêu. Cô bé hiện giờ chỉ có thể trông cậy vào chị thôi đúng không? Trẻ con dù đầu óc khiếm khuyết, cũng hiểu được sự quan trọng của người mẹ, cũng biết đau buồn khi mất đi mẹ.”

Ánh mắt Chu Thích Nhã dần dần có tiêu cự, nhìn kỹ cậu thiếu niên trước mặt, cô ta nhận ra Mặc Đồng. Sự xấu hổ và hối hận nhuộm lên mặt cô ta.

“Là cậu, là cậu An Mặc Đồng... Là cậu... đã cứu tôi...”

Mặc Đồng đứng lên, “Còn có hai vị cảnh sát nữa.” Cậu cười, “Sức của chị đáng sợ thật.”

Chu Thích Nhã cũng đứng lên, “Tôi... phải đi.”

Mặc Đồng nói, “Trời đã khuya rồi, chị ở lại một đêm, mai hãy đi.”

Chu Thích Nhã lại chăm chú nhìn cậu thiếu niên một lần nữa, “Không cần. Có thể gọi nhờ một cú điện thoại được không. Tôi gọi người đến đón.”

Mặc Đồng gật đầu.

Không lâu sau, ngoài cửa có tiếng ô tô, Chu Thích Nhã nhìn ra cửa sổ, quay đầu, nói với Mặc Đồng, “Người đón tôi đến rồi. Cảm ơn cậu!”

Cô ta đi đến cửa, quay đầu lại, “An Mặc Đồng, xin lỗi.”

Hôm sau, Mặc Đồng dậy rất trễ. Vì cả đêm đều bị cơn đau dưới cánh tay hành hạ, ngủ không được, mãi đến ba bốn giờ sáng mới chợp mắt được một chút.

Cậu đứng dậy vào nhà tắm, kéo áo lên xem kỹ, vết bầm xanh tím từ dưới nách kéo dài đến tận ngực; cậu kéo lại áo ngay ngắn, cúi đầu vốc chút nước lạnh, rửa sơ vầng trán hơi nóng.

Đột nhiên có thứ gì đó nóng nóng tuôn ra từ trong mũi, tí tách nhỏ giọt vào bồn rửa mặt, giọt giọt đỏ tươi, tỏa ra trong làn nước.

Cậu dùng tay che mũi, ngửa đầu lên, máu đỏ tươi vẫn trào ra, theo cánh tay nhỏ vào bồn rửa mặt, nhuộm đỏ cả một bồn nước.

Cậu không ức chế được cơn choáng váng, cảnh vật trước mắt đều lay động, giống như hình ảnh phản chiếu bập bềnh trong nước.

Trong nhà không có ai, miệng cậu cũng không phát ra được âm thanh, tai lại chỉ nghe vang tiếng ù ù, không khí chung quanh ngày càng lạnh.

Tại sao? Lạnh như vậy.

Trời đã mát, nhưng vẫn chưa vào mùa lạnh.

Mặc Đồng chậm chậm quỳ xuống nền gạch, đợi cơn choáng váng này trôi qua.

.....

[1] Cây cầu bắc qua sông Trường Giang, dài 6772m, cao 160m.

56. Chương 56

Mặc Đồng nhìn dãy số chớp nháy trên màn hình di động, một dãy số lạ. Do dự một lát, nhấn nút nghe.

Là bệnh viện hôm qua Mặc Đồng đến khám gọi tới, bảo cậu đến viện, có chuyện quan trọng cần bàn, tốt nhất, mang theo người nhà cùng đi.

Mặc Đồng cúp máy, lòng mơ hồ có một dự cảm nào đó, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi sợ vô cớ; cậu đẩy cửa phòng ngủ của Mẹ, trong phòng bật TV, âm thanh được chỉnh nhỏ, trên giường bày những bộ quần áo Mẹ vừa nhận về. Bà chậm rãi xếp từng chiếc một, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn màn hình TV, dường như thấy gì đó hay, xem một lát, mỉm cười.

Bà, lòng vừa lặng lại, vừa có được một cuộc sống yên bình.

Mặc Đồng nhẹ nhàng khép cửa lại.

Viện trưởng nhìn cậu thiếu niên bước vào một mình, hơi kinh ngạc.

“Cậu, có phụ huynh đi cùng không?”

Mặc Đồng lắc đầu.

“Có vấn đề gì, xin ngài cứ nói thẳng với tôi.”

Viện trưởng trầm ngâm nhìn cậu, thông thả nói:

“Thật sự xin lỗi, vì chuyên viên xét nghiệm mới đến của bệnh viện chúng tôi làm việc sai sót, nhầm mẫu máu của cậu và mẫu máu của một bệnh nhân khác, dẫn đến chẩn đoán sai.” Ông ta rút ra một phiếu chẩn bệnh, nhìn khuôn mặt gầy gò trẻ con của cậu thiếu niên, đột nhiên cảm thấy nói không nên lời.

“Rất... tiếc... cậu An...”

Mặc Đồng cầm phiếu chẩn bệnh, chăm chú đọc từng chữ một.

Bệnh – bạch – huyết.

Dòng chữ xanh đậm, viết trên tờ giấy trắng mỏng.

Mặc Đồng đọc đi đọc lại nhiều lần từ đầu đến cuối.

Sau đó, ngẩng đầu lên, nhìn viện trưởng. “Cảm ơn”, cậu nói.

Viện trưởng nhìn vào đôi mắt cậu.

Đôi mắt trong suốt, buồn bã như nước.

“Cậu An, cũng không phải... không còn biện pháp. May là phát hiện sớm.” Nhiều năm làm bác sĩ, từ lâu đã nhìn quen sinh tử, lòng đã chai cứng như đá, nhưng, nhìn thấy một sinh mệnh trẻ trung tươi đẹp bị dồn vào đường cùng, vẫn không thể nào không động lòng.

Mặc Đồng cắt phiếu chẩn bệnh vào túi, gật đầu.

Mặc Đồng ngồi trên chiếc ghế dài trong vườn hoa nhỏ trước bệnh viện. Ngồi một lúc lâu.

Một bóng người bước đến, che mất ánh nắng lả tả rơi xuống từ giữa vòm lá.

Là một người đàn ông trẻ tuổi.

Khuôn mặt rất nghiêm trang tuấn tú, khí chất cực kỳ nho nhã.

Anh ta ngồi xuống cạnh Mặc Đồng.

“Cậu là thiếu niên bị nhầm mẫu xét nghiệm với bọn tôi?”

Mặc Đồng nhìn anh ta, hơi mỉm cười, gật đầu.

Người đàn ông nọ lại nói, “Người nhà cậu đã biết chưa?”

Mặc Đồng lắc đầu.

Anh ta chân thành nói, “Y học bây giờ tiến bộ như vậy, không phải là không có biện pháp. Cậu còn trẻ như vậy, sức sống rất mãnh liệt.”

Mặc Đồng nhìn người đàn ông ôn hòa này, cậu đã gặp qua anh ta; hôm đó, cậu thấy anh ta ôm một thiếu niên trẻ mặt đầy máu chạy ào vào phòng cấp cứu.

“Cậu thiếu niên kia là... người yêu của anh?” Mặc Đồng hỏi. Hỏi xong, mới chợt nhận ra mình quá mạo muội.

Nhưng, người đàn ông trẻ kia không có chút phật lòng hay do dự, anh ta nói, đúng vậy.

Thẳng thắn đến vậy, kiên quyết đến vậy.

Mặc Đồng nhẹ nhẹ mỉm cười, “Tôi thật hâm mộ cậu ấy. Hai người, phải hạnh phúc a. Cậu ấy không có việc gì chứ?”

“Hắn là không sao, nhưng cậu ấy vẫn chưa tỉnh.”

“Cậu ấy nhất định sẽ không sao.”

Mặc Đồng duỗi tay ra giữa luồng nắng, nhìn tia nắng rơi qua những kẽ tay.

“Khi không bị bệnh, thật sự không biết, khỏe mạnh lại tốt như vậy. Đột nhiên, thoáng cái, nó lại trở nên, không thể nào nắm bắt được.”

Người đàn ông trẻ nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Mặc Đồng, “Đừng bỏ cuộc. Kỳ tích là có thật.”

Sau khi người đàn ông nọ rời đi, Mặc Đồng lại rút ra phiếu chẩn bệnh, xem thêm một lần, rồi lại một lần nữa. Sau đó, xé nó thành từng mảnh nhỏ. Vứt vào chiếc thùng rác đặt bên cạnh.

Có vài mảnh vụn bị gió thổi rơi xuống đất, có chú chim sẻ nhỏ nhỏ tưởng là thức ăn, nhảy đến, chiếc mỏ nhón nhón mổ mổ.

Mặc Đồng bước đến, chú chim nhỏ đã sớm sợ hãi bay đi.

Mặc Đồng nhìn chiếc bóng nho nhỏ nhảy tới nhảy lui trên cành cây, nói nhỏ, “Thật là đồ ngốc, đâu phải là thứ gì ngon lành đâu.”

Đột nhiên, nước mắt rơi đầy mặt.

Lại bị cậu nhanh chóng lau đi.

Ngày mai, Mặc Đồng sẽ khởi hành. Mẹ lại giúp cậu kiểm tra hành lý lần cuối cùng.

Mẹ nói, “Không còn sớm nữa, mẹ có nấu chè đậu xanh, con múc một chén ăn rồi ngủ sớm chút đi. Mai còn phải dậy sớm.”

Mặc Đồng đột nhiên gọi bà lại, “Mẹ.”

Mẹ dừng lại, “Hả?”

Mặc Đồng đứng nơi khuất sáng, nhìn Mẹ đứng giữa ánh sáng, tóc hơi xù, dưới ánh đèn trông giống như một chiếc vòng vàng nhạt.

Mặc Đồng nghe mình lặng lẽ thở dài. “Mẹ cũng ngủ sớm một chút đi.”

Hôm sau, Mặc Đồng cùng với các bạn học, khởi hành đi Tô Bắc.

Trần Hạo Thiên không kịp đi tiễn cậu.

Khi anh ta đón vợ con từ Canada về N thành, Mặc Đồng đã đi được hai ngày.

Trần Hạo Thiên lẩm bẩm nói, cái cậu nhóc này, nói với mình là hôm nay mới đi.

Cũng không tiễn Mặc Đồng được, còn có Chu Thích Hoài.

Nhưng, buổi tối trước ngày Mặc Đồng đi, anh ta đứng trong khóm cây ngoài cửa nhà mẹ Mặc Đồng rất lâu, rất lâu.

Cuối cùng, vẫn không đẩy cửa bước vào.

.....

57. Chương 57

Mặc Đồng đi đã được một tháng.

Chu Thích Hoài giải quyết công việc xong, lấy che mắt, một lát sau, mở ngăn kéo bàn giám đốc ra.

Trong ngăn kéo, có một chiếc tách gốm thủ công, còn có tấm ảnh của một cậu thiếu niên.

Đó là ảnh chụp ở khu resort năm nọ.

Trong tuyết, một cậu thiếu niên mặc áo len xanh dương cùng với quần jeans, ánh nắng mùa đông nhàn nhạt rơi vào gương mặt trẻ trung, nụ cười nhẹ mà ngượng ngùng, ánh mắt sáng sủa đầy mong đợi.

Dù trong cảnh ngộ nào cũng không thể xóa đi ánh sáng hy vọng.

Chu Thích Hoài cầm chiếc tách trên tay, khuôn mặt trên tách, nụ cười và đôi môi dày có chút cường điệu, trên mặt có một dấu vân tay nhàn nhạt.

Chu Thích Hoài áp chiếc tách lên mặt, sau đó, lại áp lên môi.

Trần Hạo Thiên đi đến, trình lên một tập hồ sơ.

Anh ta nhìn tấm ảnh và chiếc tách trong tay Chu Thích Hoài, không lên tiếng.

Chu Thích Hoài ký tên vào hồ sơ, Trần Hạo Thiên cầm lấy định đi ra.

“Hạo Thiên,” Chu Thích Hoài gọi anh ta lại.

Trần Hạo Thiên quay đầu lại nhìn anh ta.

Mấy ngày nay, sắc mặt Chu Thích Hoài ảm đạm đi rất nhiều, ánh mắt thường xa xăm; Trần Hạo Thiên phảng phất cảm thấy như thể cái linh hồn niên thiếu ảm đạm tuyệt vọng nhiều năm trước kia nay lại trở về, nhập vào thể xác đã từ lâu trưởng thành.

“Cái gì?”

“Cậu còn nhớ lời cậu nói với tớ hôm nọ không?”

“Lời nào?” Trần Hạo Thiên biết rõ nhưng vẫn hỏi lại.

“Cậu nói, cậu sẽ ở lại mà xem tớ hồi hận. Cậu... bây giờ thấy được rồi. Hạo Thiên, tớ... hồi hận. Cái từ này, đã rất nhiều năm rồi, tớ không thêm nghĩ đến nữa, tớ đã từng cho rằng cả đời này, sẽ không bao giờ lại gặp phải chuyện phải dùng đến cái từ này mà diễn tả, nhưng bây giờ, tớ, hồi hận, chưa bao giờ tớ lại... thấm thía ý nghĩa của cái từ này sâu đến vậy. Rất nhiều lần, tớ đứng trước cửa nhà Mặc Đồng, nhưng, tớ... không dám tiến lên. Hạo Thiên, cậu nói cho tớ biết, làm thế nào để lấy lại, làm thế nào để giành lại những thứ đã bị tớ vô tình vứt bỏ?”

Trần Hạo Thiên nhìn anh ta, “Tớ không biết, Thích Hoài. Có lẽ là vì cuộc đời này của tớ quá yên ả. Tớ không biết. Nhưng tớ biết, chỉ cần muốn làm, bất cứ chuyện gì, cũng không là quá muộn.”

Có người gõ cửa.

Bước vào, là Chu Thích Nhã.

Cô ta nói, “Anh hai, tôi, có chuyện muốn nói với anh.”

Trần Hạo Thiên định mở cửa bước ra. Chu Thích Hoài nói, “Hạo Thiên, xin cậu, cứ ở lại.”

Chu Thích Nhã nói, “Anh hai, tôi phải đi một thời gian.”

“Tại sao?”

“Tôi, ngày mai sẽ làm thủ tục ly hôn với Trạch Vũ. Ở Bắc Kinh, có một vị bác sĩ vừa mới về nước, rất có tiếng trong lĩnh vực chữa trị các loại tổn thương về não, tôi quyết định mang con bé đi đến đó. Có lẽ sẽ ở lại một thời gian.”

Chu Thích Hoài gật gật đầu, “Vậy cũng tốt. Chờ khi cô trở về, cô, trở lại bộ phận tài vụ đi. Ở Bắc Kinh, phải cẩn thận, anh sẽ bảo bạn bè ở đấy chiếu cố cô.”

Chu Thích Nhã cũng gật đầu. Chậm rãi đến gần Chu Thích Hoài, lại gọi một tiếng anh hai.

“Có chuyện, tôi giấu trong lòng rất nhiều năm rồi, trước khi đi, tôi muốn nói với anh, anh hai à.” Cô ta quay đầu ra cửa sổ, từng chữ một đều nói thật khó khăn.

“Anh biết không? Năm đó, nói cho cha biết điểm hẹn, không phải là An Nhiên,” cô ta dừng lại, “Là tôi, là – tôi.”

Chiếc bút trong tay Chu Thích Hoài gãy đôi, mực đen vấy đầy tay.

“Hôm đó anh chạy ra khỏi cửa, tôi nhìn thấy. Tôi... đi theo anh, thấy anh đi tìm An Nhiên, nghe được hai người nói, gặp mặt ở đâu, khi nào. Tôi... nói cho cha biết. Anh hai, lúc đó, tôi chỉ là, không muốn anh đi, không muốn anh bị người ta coi là biến thái. Tôi không biết, tôi thật không ngờ, hậu quả... lại nghiêm trọng như vậy.”

“Cha vội vàng bắt An Nhiên lại, nhốt ông ta dưới tầng hầm nhà cũ, ngay dưới phòng ngủ của anh hồi đó. Khi anh bị nhốt trong phòng, ông ta bị nhốt ngay bên dưới. Bọn họ đóng chặt tầng hầm, đánh ông ta rất ác, cha còn bảo người tiêm thuốc cho ông ta, ông ta... sau đó bệnh thật lâu. Cha làm giả tấm biên nhận kia cho anh xem, khi anh... tự sát, tôi... rất sợ, rất muốn nói cho anh biết sự thật. Nhưng... tôi càng sợ... lại càng không nói ra được; cha nhận ra, nên đưa tôi đến nhà dì hai ở Tô Bắc, đến khi tôi trở lại, anh đã bị đưa đi Canada. Tôi nghe thuộc hạ của cha nói, khi anh đi rồi, cha thả An Nhiên ra, nhưng nói với ông ta, vĩnh viễn không cho phép ông ta trở về N thành, nếu không, sẽ... giết vợ con ông ta. Anh,” cô ta lại gọi, dường như bị đè bẹp bởi cảm giác tội lỗi, “Anh biết không? Hai hôm trước, tôi lên Đại kiều... Là Mặc Đồng... cứu tôi... Tôi không ngờ... cậu ta lại là một thiếu niên như vậy... Anh... Tôi là... người có tội, nhiều năm như vậy,

tôi lần đầu tiên nghĩ, tôi là một người nghiệp chướng nặng nề. Anh, dù anh trừng phạt tôi thế nào, đuổi tôi ra khỏi Chu thị, hay là, đuổi ra khỏi Chu gia, đều là... tôi đáng phải chịu cả, là báo ứng của tôi cả. Anh... chỉ là... Mặc Đồng...”

Chân tướng phủ đầy bụi bống nhiên bị vạch trần. Thì ra tất cả nguyên nhân đều liên quan đến cái người đã chết đi kia, mà tất cả hậu quả, đều bị đổ lên đầu người vô tội nhất.

Chu Thích Hoài chỉ thấy lòng chết lặng; tất cả những thứ anh ta tin tưởng suốt nhiều năm nay đều đổ sập trong nháy mắt, anh ta chỉ là một tay biên kịch vụng về, hoàn toàn chẳng biết rõ sự thật mà tự mình đạo diễn lấy một tấn bi kịch, lại tự sắm vai một kẻ báo thù không chút vinh quang; một lần, hai lần, bỏ qua tình cảm thật sự trong tim, đẩy người khác vào đường cùng, khiến chính bản thân rơi vào vô vọng.

“Anh,” Chu Thích Nhã lại gọi, “Anh...”

Chu Thích Hoài xoay sang cô ta, “Tiểu Nhã, cô nói không sai, cô có lỗi, nhưng, người mang tội còn lớn hơn cô, là anh, là anh, Tiểu Nhã à. Chỉ mong ông trời còn có thể cho anh thêm một cơ hội sửa sai.”

Một giây sau, anh ta xông ra cửa.

Anh ta nổ máy xe, thần tốc lái ra ngoài.

Chiếc xe tính năng cực tốt yên lặng lướt như bay trên đường cao tốc.

Chu Thích Hoài nói thầm trong lòng, thật ra, tôi lại lầm rồi, có thể cho tôi cơ hội sửa sai, không phải là ông trời, mà là cậu, Mặc Đồng, chính là cậu!

58. Chương 58

Cậu bé sơn thôn Thất Thất, cầm một chén khoai lớn còn bốc khói, gõ cửa nhà thầy lúc hoàng hôn.

Mặc Đồng mở cửa đi ra, “Là Thất Thất à.” Cậu kéo cậu bé vào nhà.

Thất Thất nói, “Nhà em vừa mới hấp khoai lang xong, mẹ em bảo mang một chén cho thầy thiết [1], thầy An, thầy nghĩ thử, rất thơm đó.”

Mặc Đồng cười nói, “Thầy thấy rồi. Thay thầy cảm ơn mẹ em. Thất Thất, nào, nói theo thầy, ‘cho thầy ăn’.”

“Cho thầy thiết.” Cậu bé lặp lại.

“Cho thầy ăn. Ăn. chi.” [1]

“Ăn.”

Mặc Đồng đứng thẳng dậy, vuốt vuốt tóc cậu bé, “Vậy được rồi. Nhớ kỹ, phải nói tiếng phổ thông.” [1]

“Tại sao? Nhất định phải nói tiếng phổ thông sao?”

“Nhất định phải nói. Nước chúng ta to như vậy, có nhiều tiếng địa phương như vậy, nếu mọi người đều nói tiếng quê mình, vậy các nơi không thể giao lưu với nhau được rồi.” Nét cười nhàn nhạt trong mắt Mặc Đồng, trong căn phòng tối mờ chớp lóe như thể con sóng trên mặt nước. “Ví dụ như, sau này em cưới vợ, em nói tiếng của em, cô ấy nói tiếng của cô ấy, hai bên đều không nghe hiểu đối phương, vậy không phải là không xong sao?”

Thất Thất hít hít mũi. “Em không muốn cưới vợ đâu. Con gái đều phiền phức lắm.” Cậu ta kéo kéo áo Mặc Đồng, “Ai ai, thầy An, em nói cho thầy biết, lớp chúng ta, còn lớp hai nữa, rất nhiều bạn nữ muốn gả cho thầy đó. Con trai bọn em đều nói với các cậu ấy, thầy An phải có tiên nữ mới xứng đôi à.”

Mặc Đồng cười, “Thầy đâu có tốt như vậy. Thất Thất, mau về đi. Mẹ còn chờ em ăn kìa. Thầy đưa em về nhà?”

Thất Thất nhảy ra cửa, “Không cần không cần, thầy An mau ăn đi.”

Mặc Đồng đến đây dạy học đã hơn một tháng.

Huyện này có tổng cộng năm thôn để đến dạy học, năm thôn nhỏ, Mặc Đồng chọn một thôn xa nhất, nghèo nhất. Hơn một tháng nay, Mặc Đồng chiếm được cảm tình của tất cả già trẻ lớn bé trong thôn, cậu thiếu niên hiền lành trầm tĩnh này, khiến người ta không khỏi yêu mến. Các học sinh lại càng tự nguyện gần gũi cậu, đều thích lớp của cậu. Mỗi lần cậu dạy học, cửa phòng học còn tụ tập rất nhiều cụ già và thiếu phụ trẻ, mọi người im lặng lắng nghe giọng phổ thông chuẩn trong trẻo của cậu. Mặc Đồng gần như ôm đồm hết chương trình học. Cậu thậm chí dẫn bọn nhỏ ra bãi đất trống tập đội hình đội ngũ. Nhìn bọn trẻ đá đất tung lên mù mịt, giậm chân thịch thịch thịch, giống như tiếng tim đập thật lớn, khiến cậu không khỏi mỉm cười.

Cậu dường như đã quên đi quá khứ, quên đi bệnh của mình, cũng quên cái người cùng cậu chìm nổi trong trận yêu hận đầy dẫy kia.

Mặc Đồng vừa dùng cơm xong, Thắt Thắt lại nhảy đến.

“Thầy... Thầy An, có người muốn tìm thầy. Wow wow wow, anh ta lái một chiếc xe thật đẹp nha.”

Bước vào, là Chu Thích Hoài.

Một Chu Thích Hoài đầy phong trần.

Thế giới của Mặc Đồng, trong nháy mắt lại dậy lên hình ảnh của những ngày đã qua.

Những ngày đã dần dần lùi xa, trở thành những bóng ma.

Mặc Đồng lặng lẽ nhìn anh ta.

Chu Thích Hoài cũng nhìn Mặc Đồng.

Cậu thiếu niên này, vẫn gầy gò như trước, gương mặt vẫn như trước, quần áo vẫn như trước; sự nhu hòa nhẵn nại trên người cậu nhẹ nhàng quấn lấy nhau, yên lặng tỏa ra khi cậu đứng yên, cực kỳ động lòng người.

Chu Thích Hoài khẽ nhắm mắt, tiến lên trước.

“Mặc Đồng. Tôi đến rồi. Tôi đến, nhận tội với cậu.”

Mặc Đồng khẽ lui về sau một bước.

“Cậu biết không? Mặc Đồng, thầy An, chưa bao giờ làm chuyện kia, ông ấy, chưa bao giờ làm. Tất cả, chỉ là do tôi quá cả tin, quá ngu xuẩn, quá cố chấp mà ra.”

Mặc Đồng cuối cùng cũng gật đầu, “Tôi rõ. Tôi vẫn đều tin cha sẽ không làm vậy. Chúng tôi, có rất nhiều năm không gặp nhau, nhưng, ông ấy là cha tôi, tôi vẫn luôn tin ông ấy. Bởi vì tôi yêu ông ấy.”

Tôi cũng từng tin anh, vì tôi, cũng từng yêu anh.

Một lần, rồi lại một lần nữa.

Tin tưởng người mình yêu, yêu người mình tin tưởng, đây vốn là một vòng tròn đẹp đẽ nhất, viên mãn nhất trên đời này.

Chỉ là, chúng ta bây giờ, đều đã không còn ở trong cái vòng tròn đó nữa.

Người không thể, ta không muốn.

“Mặc Đồng,” Trong thanh âm Chu Thích Hoài tràn ngập đau khổ và hối hận.

“Đến ngày hôm nay, tôi sao có thể mở miệng cầu xin sự tha thứ của cậu, chỉ là, xin cậu, Mặc Đồng, xin cậu, cho tôi, cho tôi một cơ hội sửa sai.”

Bóng đèn trong phòng bỗng chớp lên một cái, sau đó bóng tối ập đến, chỉ sót lại một chút ửng đỏ.

Mặc Đồng kéo một cái ghế, định trèo lên, Chu Thích Hoài bước tới, kéo tay Mặc Đồng, “Để tôi làm.”

Cậu thiếu niên nhẹ nhàng giãy ra, ngón tay lạnh lạnh lướt qua lòng bàn tay Chu Thích Hoài. Chu Thích Hoài nghe cậu nhàn nhạt nói,

“Để tôi tự làm được rồi, cái bóng đèn này chất lượng không tốt, anh không biết cách, sẽ không trị được nó.”

Cậu trèo lên ghế, cẩn thận xoay xoay bóng đèn, đến một góc nọ, đèn lại sáng lên. Ánh đèn vàng nhạt rơi trên mặt cậu như thể nước, tinh khiết ôn hòa.

Lúc này Chu Thích Hoài mới ngửi thấy mùi thuốc bắc nhàn nhạt trong nhà.

Anh ta hỏi, “Mặc Đồng, cậu không khỏe sao? Sao lại uống thuốc bắc?”

Mặc Đồng lơ đãng nói, “Có chút cảm cúm, ông lão thầy thuốc ở đây kê đơn cho.”

Thật ra, mấy ngày nay, sức khỏe Mặc Đồng sa sút rất nhiều, cậu đến khám một ông lão thầy thuốc rất có tiếng trong vùng, ông lão dựa theo phương thuốc gia truyền kê đơn cho cậu, cũng giúp cậu giữ bí mật.

“Chu tiên sinh,” Mặc Đồng nói, “Anh lái xe lâu như vậy, vẫn chưa mời anh ngồi.”

Chu Thích Hoài ngồi xuống cạnh bàn, “Mặc Đồng,” đột nhiên anh ta thấy nặng nề đến mức khó nói nên lời, “cậu, có quyền hận tôi.”

Mặc Đồng đứng giữa luồng sáng, mỉm cười, “Chu tiên sinh, anh mọi thứ đều hơn tôi. Học vấn, sự nghiệp, tiền tài, địa vị. Chỉ có một mặt, tôi hơn anh. Tôi, sẽ không bị oán hận đánh bại. Không, Chu tiên sinh, tôi không hận anh. Những chuyện trong quá khứ, đều đã qua rồi. Trong lòng tôi, chúng đã tan thành mây khói. Tôi hiểu được một chuyện: ghi nhớ cái tốt của người khác, có thể khiến chính bản thân sống thanh thản. Nhưng, tôi muốn tiến lên, tôi... sẽ không quay đầu lại nữa.”

Mặc Đồng xoay người đi, “Đã trễ thế này, đường xá ở đây không hợp lái xe. Anh ở đây một đêm đi. Tôi đến nhà học sinh ở tạm một đêm.”

Khoảnh khắc cậu bước ra cửa, Chu Thích Hoài bắt lấy cánh tay cậu.

“Mặc Đồng...”

Mặc Đồng không quay đầu lại, trong bóng tối mà Chu Thích Hoài không nhìn đến, trong mắt, giữa mày cậu thỉnh thoảng hiện lên nỗi đau đớn mơ hồ ngày xưa.

“Chu Thích Hoài, thật ra, anh, và tôi, đều hiểu sai nghĩa của từ ‘yêu’. Anh hiểu lầm yêu là oán hận, còn tôi, hiểu lầm nó là tuân phục. Hai người chúng ta, đều là kẻ không hiểu gì về yêu, chúng ta ở cùng nhau, sẽ không có được hạnh phúc.”

Cậu xoay người lại, “Khi đến đây, tôi mới nhận ra, cái ái hận tình sầu của bản thân mình, nhỏ nhất đến mức nào. Anh biết không? Ở đây có rất nhiều người, cả đời cũng không được mặc một bộ quần áo cho ra hồn. Bọn trẻ đi học trong một cái miếu bỏ hoang, bàn thì thiếu chân, chúng chưa từng có được một quyển truyện cổ tích, càng chưa từng thấy máy vi tính. So sánh với họ, tôi thấy cuộc sống trước đây của mình như thể là thiên đường mà tôi lại không nhận ra. Có rất nhiều thứ, bị tôi bỏ qua khi chạy theo tình yêu, những thứ đó, đều là những thứ có ý nghĩa trong cuộc sống, thậm chí rất có ý nghĩa. Nếu anh có lòng, xin vì bọn họ làm chút gì đó.”

.....

[1] “Thiết” có phiên âm (pinyin) là qiè1, “ăn” có phiên âm là chi1. Cậu bé này ở vùng núi, nói tiếng địa phương, nên “ăn” mới phát âm thành qiè1.

59. Chương 59

Mặc Đồng nói: Tôi không quay đầu lại.

Chu Thích Hoài nói: Được, Mặc Đồng. Nhưng xin cho phép tôi cùng cậu tiến lên trước.

Mặc Đồng nói: Chúng ta là hai kẻ không hiểu được ‘yêu’.

Chu Thích Hoài nói: Xin cho phép tôi cùng cậu học lấy, ‘yêu’ là cái gì.

Từ đó về sau, hầu như mỗi cuối tuần Chu Thích Hoài đều lái xe đến cái thôn nhỏ này, mang theo rất nhiều đồ dùng học tập, thậm chí, còn dạy thêm cho bọn nhỏ.

Mỗi lần, anh ta lại mang theo rất nhiều vật dụng và thực phẩm cho Mặc Đồng; còn Mặc Đồng, mỗi lần lại đem chúng tặng lại cho dân làng.

Chu Thích Hoài không ngừng tặng đồ, Mặc Đồng không ngừng đem đi tặng lại. Nhưng có một lần, trong đồng vật phẩm, có một hộp giấy nhỏ nhỏ, trên hộp dán một tấm card nhỏ nhỏ: Quà của Cư Bạch, Thu Hào năm nay. Giữ lại, được không?

Mặc Đồng mở hộp, mùi hương thanh nhã nhẹ nhàng tỏa ra.

Nếu như, tình cảm cũng như hương thơm, mở hộp liền xuất hiện, đóng hộp lại liền không còn, thì thế gian phải chăng có thể bớt đi rất nhiều thăng trầm?

Nhưng, không phải vậy.

Mặc Đồng đóng nắp hộp, nhét vào đáy vali.

Ba tháng sau, ngôi trường tiểu học mới của thôn do Chu Thích Hoài đầu tư làm lễ động thổ.

Những ngày sau đó, thường gặp anh ta đội nón bảo hộ, mang ủng lao động cao su, đi thị sát công trường.

Anh ta tỉ mỉ vẽ rất nhiều phác thảo về bố trí phòng học và nội thất, mang đến hỏi ý Mặc Đồng.

Chu Thích Hoài ngắm Mặc Đồng chăm chú xem xét những bản phác thảo dưới đèn, hàng lông mi thật dài che khuất cảm tình trong mắt bỗng nhiên ngẩng lên, chạm vào ánh mắt Chu Thích Hoài, ánh mắt nhưng tĩnh lặng như một đầm nước cổ xưa, không chút gợn sóng.

Như thể tình yêu của cả một đời, trong lúc chuyển mắt, đã sớm lướt qua.

Trường học xây rất nhanh.

Hoàng hôn ngày hoàn công, Chu Thích Hoài nói, Mặc Đồng, có thể đi ra ngoài với tôi một chút được không?

Phía đông của thôn là một bãi biển lớn, là khu bảo hộ các loài chim của quốc gia.

Đang là lúc thu tàn, chuẩn bị vào đông, đã có rất nhiều hạc trắng bay đến trú đông.

Mặt nước dưới ánh nắng chiều, xanh biếc ánh vàng, giữa không trung thỉnh thoảng có bóng hạc trắng gầy duyên dáng lướt qua. Đây là nơi Mặc Đồng thích đến nhất, cuối tuần cậu thường đến đây, ngồi cả ngày.

Chu Thích Hoài nhìn cậu thiếu niên bên cạnh. Vài tháng ngắn ngủi, vẻ ngây ngô con trẻ trên người cậu đã dần dần lui đi, thay thế bởi vẻ ôn nhã ung dung của thanh niên nam tử, chỉ là, càng thêm tiêu tụy.

Quần áo giản dị, vẻ mặt thanh đạm; hai năm, vô số chuyện xảy ra, nhưng không hề lưu lại trên người cậu bất luận vết tích nào của sự oán giận cùng hận thù. Chu Thích Hoài nhớ cậu từng nói, “Tôi không bị oán hận đánh bại.”

Chu Thích Hoài nhẹ nhàng nói, “Mặc Đồng, hôm nay, cậu có bằng lòng lại tin vào tình yêu lần nữa không?”

Mặc Đồng nhìn mặt nước gợn sóng, cánh hạc trắng lướt qua, để lại một vệt ngoằn ngoèo. Cậu mỉm cười, nói:

“Tôi thật ra chưa bao giờ không tin cả. Tôi từ đầu đến cuối vẫn tin tưởng tình yêu. Tôi chỉ nghĩ, mình của ngày xưa, hoàn toàn không hiểu rõ ý nghĩa thật sự của tình yêu. Nhưng hiện tại, tôi dường như hiểu được một chút rồi.”

Cậu quay đầu lại, mắt sáng long lanh, “Yêu, là một chiếc thang dẫn lên cao, khiến ta biết được thứ tốt đẹp nhất trên đời, dẫn ta đi qua một cuộc sống thật sự đáng giá, ngay cả khi cách biệt đất trời, cũng sẽ khiến lòng ta vững tin. Đây là tình yêu theo cách hiểu của tôi hiện giờ.”

Người đứng trước mặt, đã không còn là cậu bé ngượng ngùng khát khao tình yêu ngày trước nữa. Chu Thích Hoài nhìn tấm lưng gầy gò nhưng thẳng tắp của cậu, bỗng nhiên nước mắt trào ra, ướt cả mặt.

Cậu thanh niên này, là vệt màu sáng lóa chói mắt nhất trong cuộc đời anh ta, nhưng hôm nay, liệu anh ta còn có thể giữ lại một phần ánh sáng đó không?

Những ngày sau, sức khỏe của Mặc Đồng suy sụp rất nhanh, mũi và lợi của cậu lại bắt đầu chảy máu, có mấy lần đang dạy, cảnh vật trước mắt cậu đột nhiên hoa lên, cậu nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ sau chốc lát, lại thấy có dòng nước nóng chảy xuống, chớp mắt đã nhuộm đầy tay. Bọn trẻ sợ hãi, muốn chạy về thôn gọi người, Mặc Đồng cản chúng lại, rút giấy lau sạch vết máu trên mặt, tiếp tục dạy học.

Cuối cùng, một cuối tuần nọ, Mặc Đồng ngồi xe trở về N thành, đến bệnh viện.

Trước bệnh tình của cậu thanh niên này, bác sĩ rất kinh ngạc; bệnh của cậu tiến triển quá nhanh, bác sĩ muốn cậu lập tức nhập viện.

Mặc Đồng ra khỏi bệnh viện, ngồi xuống bậc thềm cao cao trước cửa.

Không ngờ lại nhanh như vậy. Mặc Đồng nhìn ngọn cây trụ lủi trong cơn gió lạnh mùa đông, dưới gốc cây là một mảnh lá rụng dày.

Lá cây rơi xuống rồi sẽ có ngày lại xanh, hoa tàn rồi sẽ lại nở; người đi rồi, liệu có ngày trở lại không? Khi trở lại, sẽ không còn dáng dấp của đời này, sẽ không là cơ duyên đời này, nhưng, có thể lại gặp người lần nữa không?

Bỗng nghe có người gọi, “Mặc Đồng.” Mặc Đồng quay lại, thấy Trần Hạo Thiên, cậu gọi: “Anh Hạo Thiên.”

Trần Hạo Thiên hỏi, “Về rồi sao Mặc Đồng, sao lại đến bệnh viện, khó chịu sao?”

“Chút cảm mạo thôi. Sao anh lại ở chỗ này?”

“Đến thăm một người bạn. Mặc Đồng,” Trần Hạo Thiên đi tới, “Vẫn gầy như vậy, sắc mặt thật không tốt. Đừng đi gấp được không? Tôi dẫn cậu đi ăn.”

“Không cần. Anh Hạo Thiên, anh, có thể đưa tôi đến chỗ này được không?”

Trần Hạo Thiên lái xe chở Mặc Đồng đến một tiệm trà mới mở phía tây thành.

Sắc xanh đậm đậm nhạt nhạt, thêm một mảnh thủy tinh lớn trong suốt, tạo thành một thế giới sạch sẽ thanh nhã.

Trước cửa, có một chú chó con nằm dài trong một quãng nắng, đôi mắt đen láy, bộ lông trắng bông.

Mẹ Mặc Đồng đứng sau quầy, đang nhẹ giọng trò chuyện với một khách hàng, một lát sau, người khách cầm lá trà mới mua bước ra khỏi tiệm.

“Mẹ gọi điện nói cho tôi biết bà đang làm việc ở đây.”

“Ừ. Cửa hàng này...” Trần Hạo Thiên có chút do dự, “Đồng Đồng, ở đây thật ra là cửa hàng của Cư Bạch tiên sinh, anh ta gần đây mở mấy chuỗi cửa hàng ở N thị, đúng lúc đang cần người, nên Thích Hoài cậu ta...”

Mặc Đồng cười cười, “Tôi biết, anh Hạo Thiên.”

Mặc Đồng lưu luyến nhìn Mẹ, sạch sẽ, an bình, thơm tho, mẹ, cầu người nửa đời sau, giữ được một cuộc sống tạo thành bởi sáu từ này.

Trần Hạo Thiên nói, “Sao lại không vào nói chuyện với mẹ một chút, tôi chờ cậu ở đây.”

Mặc Đồng lắc đầu.

Gặp nhau ít đi một lần, bớt đi một chút ấm áp khi ở cùng nhau, sau này lại có thể giảm đi được một chút đau khổ.

Mặc Đồng nhìn ra ngoài cửa xe, trầm ngâm nhìn, chăm chú nhìn, tham lam nhìn, ngón tay bất chấp tẩm kính vuốt ve từng nhánh cây ngọn cỏ ngoài cửa sổ, đột nhiên mỉm cười nói, “Sinh mệnh khổ khổ như vậy, nhưng tôi, vẫn muốn sống cho thật tốt.”

Ái tình đầy bi thương, vỡ nát tan tành, nhưng ta, vẫn muốn yêu một người cho thật đàng hoàng, cũng mong người, có thể đường hoàng yêu ta.

Trần Hạo Thiên chậm rãi ôm cậu vào lòng, “Đúng vậy, Đồng Đồng, so với cậu, không ai có tư cách sống tốt hơn.”

Đưa Mặc Đồng đến trạm xe, Trần Hạo Thiên ngồi trong xe, nhìn chiếc xe khách chuyển bánh trong bụi mù, không cách nào xóa được nỗi bất an trong lòng. Suy nghĩ một lát, anh ta quay xe lại chạy về phía bệnh viện.

60. Chương 60

Chu Thích Hoài xử lý công việc xong thì đã hơn sáu giờ, anh ta thu dọn lại, chuẩn bị đi.

Mai là chủ nhật, lại đến ngày đi gặp Mặc Đồng.

Đây là ngày mà Chu Thích Hoài mong đợi nhất.

Hành lang vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Giờ là cuối tuần, Chu Thích Hoài cũng không yêu cầu ai tăng ca.

Đang nghi ngờ, Trần Hạo Thiên vọt vào.

Chu Thích Hoài hơi ngạc nhiên.

“Hạo Thiên, sao cậu lại đến đây?”

Mặt Trần Hạo Thiên trắng tái, “Thích Hoài, mau, đón Mặc Đồng về đi. Mau một chút.”

Chu Thích Hoài đột nhiên có dự cảm xấu; một người nhã nhặn như Trần Hạo Thiên, chưa bao giờ lại hoảng loạn như vậy. “Có phải Mặc Đồng gặp chuyện gì rồi không?”

Trần Hạo Thiên nói, “Thích Hoài, Đồng Đồng, bị... bệnh bạch huyết. Tình trạng, rất nghiêm trọng... Thích Hoài... tại sao... ông Trời lại khiến cho người không đáng chịu nhất phải chịu đựng tất cả?”

Chu Thích Hoài không nghe thấy câu hỏi của Trần Hạo Thiên, anh ta chỉ thấy bên tai vang lên tiếng ầm ầm.

Cậu thiếu niên trẻ tuổi kia, cậu thiếu niên có đôi mắt đen nhánh động lòng người kia, cậu thiếu niên từng khóc trong lòng anh ta, từng ngượng ngùng mỉm cười với anh ta kia, cậu thiếu niên từng ôm chặt anh ta vô số đêm tối kia, cậu thiếu niên bị anh ta thương tổn rất sâu kia, anh ta cho rằng mình lại có thể một lần nữa giành được cậu, anh ta cho rằng, trong cuộc sống rất dài sau này, một ngày nào đó, anh ta lại có thể một lần nữa thật sự dùng trái tim mình đối lấy trái tim của cậu.

Nhưng không ngờ, có thể vĩnh viễn anh ta cũng không có được cơ hội như vậy nữa.

Chu Thích Hoài đi tới cửa, quay đầu lại, nói với Trần Hạo Thiên, “Giúp tớ liên hệ với Doctor Morgon được không? Hạo Thiên... Tớ sẵn lòng chấp nhận bất cứ hình phạt nào của ông Trời, nhưng, tại sao lại là như thế này? Tại sao, người sắp chết không phải là tớ? Không phải là tớ?”

Chu Thích Hoài đẩy cửa, bước nhanh ra ngoài.

Khi Mặc Đồng trở về từ bệnh viện thì trời đã tối đen, cậu nằm xuống giường. Những hòn gạch cứng cứng hung hăng cắn vào lưng cậu.

Ban đêm tĩnh lặng, chỉ thấy sinh mệnh tựa như những hạt cát trong tay, nhẹ nhàng trôi đi, lặng yên không một tiếng động.

Nhưng trong lòng, Mặc Đồng lại không quá đau đớn.

Trong khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh này, cậu rốt cuộc cũng có thể sống như một người có ích.

Tiếc nuôi, nhưng, cũng đủ rồi.

Tiếng đập cửa gấp gáp vang lên, Mặc Đồng cố ngồi dậy.

Mở cửa ra thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng, khuôn mặt dường như là Chu Thích Hoài.

Mặc Đồng xoay người lại giật sáng đèn.

Tia sáng chợt xuất hiện, rọi vào khuôn mặt lem nước mắt của Chu Thích Hoài, lòng Mặc Đồng kinh ngạc.

Chu Thích Hoài cố sống cố chết ôm cậu thiếu niên vào lòng.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng, đi theo tôi đi, đi theo tôi, chúng ta đi... đi bệnh viện. Đồng Đồng, nếu như cậu không thể chấp nhận tôi nữa, tôi sẽ đi rất xa, nếu như cậu không muốn, tôi thề vĩnh viễn sẽ không để cậu nhìn thấy tôi nữa. Tôi thà rằng mất đi cơ hội được ở bên cậu, chỉ cần cậu sống thật tốt, sống thật tốt, Mặc Đồng.”

Mặc Đồng bị anh ta mạnh mẽ ôm vào lòng, các khớp xương đau nhức, nhưng lúc này đây, cậu không muốn giãy ra. Biết đâu, đây là lần cuối cậu và người đàn ông này tựa vào nhau gần như vậy, gần đến như vậy.

Mặc Đồng chỉ mặc tấm áo ngủ mỏng, những giọt nước mắt nóng hổi, từng giọt, từng giọt nặng nề nhỏ vào chiếc cổ trần của cậu. Sau đó, cả người bị chiếc áo khoác dày mềm mại của Chu Thích Hoài bao lấy.

“Đồng Đồng,” thanh âm nức nở của Chu Thích Hoài truyền đến bên tai, “Đi theo tôi được không? Chúng ta, đi chữa bệnh. Đồng Đồng, nếu như có thể, tôi sẵn lòng dùng mạng sống mình đổi lấy cơ hội sống sót cho cậu. Đồng Đồng, Đồng Đồng, chúng ta đi đi.”

Từng tiếng, từng tiếng một, người đàn ông luôn tính toán trước tất cả, luôn nắm tất cả trong lòng bàn tay kia, giờ sụp đổ như thể một đứa trẻ bất lực.

Anh ta không thấy được, khi bị anh ta ôm vào lòng, bàn tay chậm rãi giờ lên, rồi lại chậm rãi hạ xuống của Mặc Đồng.

Cuối cùng, Mặc Đồng nhẹ nhàng đẩy anh ta ra.

“Chu Thích Hoài, còn một tuần, học kỳ sẽ kết thúc, đến lúc đó, tôi sẽ tự đi khám bệnh. Yên tâm, tôi chưa từng muốn buông tha sinh mệnh. Tôi đã từng quá quyến luyến tình yêu theo nghĩa hẹp, giờ đây, tôi chỉ muốn làm chút chuyện có ý nghĩa hơn khi vẫn còn có thời gian. Tôi, muốn thời gian một tuần.”

Chu Thích Hoài nhìn cậu, chậm rãi nói, được. Nhưng, tuần lễ này, để tôi ở cùng cậu.

“Tôi chạy suốt đêm về,” anh ta nói, “Mai, tôi sẽ mang thuốc và đồ dùng sinh hoạt đến. Tôi ở tại ngôi trường mới. Đồng Đồng, để tôi, ở cùng cậu.”

Nhưng, hôm sau, anh ta không xuất hiện.

Xe anh ta, chạy quá nhanh, trong đêm tối, đâm vào gốc cây bên con đường hẹp, trượt nhào xuống sông.

Chu Thích Hoài cố sức đá văng cửa xe; nước sông mùa đông lạnh lẽo bao vây anh ta trong nháy mắt, đâm vào người anh ta như thể trăm ngàn lưỡi dao, tê cóng thấu xương. Chiếc áo khoác trên người anh ta sũng nước, nặng như đá, kéo anh ta chìm thẳng xuống đáy sông.

Trong lúc hoảng hốt, anh ta thấy gương mặt thanh tú của cậu thiếu niên kia khắc trong nước, rõ ràng lạ thường, ánh mắt so với nước càng sâu hơn, càng sáng sủa hơn, mái tóc đen bập bênh trong nước như loài cây thủy sinh, đưa tay định chạm vào, nhưng lại trôi ra xa. Anh ta nghe cậu gọi nhỏ, “Chu — Thích — Hoài. Thích — Hoài, Thích — Hoài.”

Chu Thích Hoài chưa bao giờ nghĩ ý chí cầu sinh của mình lại mãnh liệt đến vậy.

Anh ta ra sức vẫy bỏ chiếc áo khoác, liều mạng hướng lên trên, hướng về phía gương mặt yêu dấu kia mà bơi.

Cuối cùng, đến khi anh ta lên được bờ thì đã sức cùng lực kiệt.

Anh ta ghé vào bờ, không thể động đậy. Gió lạnh thổi tới, tứ chi anh ta bắt đầu cứng lại, ý thức cũng bắt đầu không rõ. Dần dần, cảm giác nóng rực dâng lên, từng phân một, từng chút một lan ra khắp toàn thân.

Anh ta tự nói, không, mình không thể chết được, hiện tại không thể. Mình còn phải cứu Mặc Đồng. Mặc Đồng, Mặc Đồng.

Cuối cùng, anh ta nghe phía xa có tiếng máy kéo thịch thịch, hai luồng sáng màu cam mờ mờ, truyền đến chút ấm áp yếu ớt.

Sau một khoảnh khắc, anh ta đứng lên, hướng về phía hai luồng sáng nọ, dang rộng hai tay.

61. Chương 61

Chu Thích Hoài tỉnh lại, là hai ngày sau, trong bệnh viện.

Trần Hạo Thiên ở bên.

Chu Thích Hoài ngồi dậy, cảm giác đau đớn và rã rời vẫn còn, anh ta xoay người xuống giường. Trần Hạo Thiên nói, “Mai đi, Thích Hoài. Đợi đến mai.”

Chu Thích Hoài nói, “Tớ không chờ được, Mặc Đồng cũng không chờ được. Tớ phải đi, Hạo Thiên.”

Trần Hạo Thiên ấn anh ta ngồi lại trên giường, “Hôm qua tớ đến rồi, đưa thuốc tới. Còn có, cái này,” anh ta đưa ra một tờ fax, “Tờ fax bệnh án của Mặc Đồng cho Doctor Morgon rồi, đây là hồi đáp của ông ta. Ông ta chấp nhận chữa bệnh cho mặc Đồng.”

Chu Thích Hoài đọc tờ fax rất nhanh, sau đó nắm chặt trong tay, nắm chặt cái hy vọng không thể dập tắt sâu trong đáy lòng.

Trần Hạo Thiên lại đưa ra một vật, “Đây là của người ở phòng giáo dục huyện X mang đến. Hôm qua, bọn họ đến. Cậu vẫn chưa tỉnh.”

Đó là một tấm thiệp thủ công vẽ bằng bút chì, hình vẽ mộc mạc, màu sắc tươi sáng trong ngần, trên tranh dày đặc tên của bọn trẻ.

Góc dưới bên phải, trên một mảnh xanh lá đậm, có ba chữ nho nhỏ, cân đối và thanh tú: An Mặc Đồng.

Chu Thích Hoài nhìn ba chữ nọ thật lâu, ngẩng đầu, bỗng nhiên nói, “Hạo Thiên, tớ bỗng nhớ ra, đến tận bây giờ, tớ vẫn luôn quên mất một chuyện rất quan trọng.”

“Cái gì?”

“Tớ chưa từng nói với Mặc Đồng là tớ yêu cậu ấy. Giờ tớ rõ rồi, có lẽ tớ chưa bao giờ có tư cách nói với cậu ấy những lời này, nhưng tớ vẫn muốn nói cho cậu ấy biết.”

Buổi chiều, Chu Thích Hoài tự mình lái xe đến huyện X, đến nơi thì đã gần hoàng hôn.

Gian nhà nhỏ đơn sơ không bật đèn, Chu Thích Hoài đi đến, cửa mở ra theo bàn tay đẩy.

Chu Thích Hoài giật sáng đèn.

Gian nhà trống trơn, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và hai chiếc ghế; dưới giường, có một chiếc vali.

Không có ai.

Chu Thích Hoài ngồi xuống bên bàn, lẳng lặng chờ.

Ngoài cửa, dường như có người.

Bước vào là một cậu bé, trên gương mặt ngăm đen là một đôi mắt trong suốt lấp lánh.

Chu Thích Hoài gọi, Thất Thất?

“Thầy Chu!” Thất Thất kêu lên, nước mắt tuôn ào ra, nhuộm đầy mặt.

“Thất Thất, sao vậy? Thầy An đâu rồi?”

“Thầy An, thầy An, buổi sáng lúc lên lớp... thầy An...”

Chu Thích Hoài đứng bật dậy, “Thất Thất, thầy An bây giờ ở đâu? Dẫn thầy đi, được không?”

Khi Chu Thích Hoài đến phòng bệnh trên lầu hai của bệnh viện huyện, ngoài cửa phòng còn tụ tập vài người, là những khuôn mặt Chu Thích Hoài rất quen thuộc, đều là người của thôn Y.

Người trong thôn thấy Chu Thích Hoài, chậm rãi tách ra nhường đường.

Chu Thích Hoài bước qua, đẩy cửa phòng bệnh.

Mặc Đồng lẳng lặng nhắm mắt nằm trên giường, sắc mặt như tuyết, gần như không thấy cơ thể phập phồng dưới làn chăn dày.

Người có từng nghe thấy tiếng hoa rơi vào buổi tối?

Người có từng thấy hoa rơi lúc xuân tàn mà hồn lảng lảng?

Chu Thích Hoài bước tới từng bước một, nhấc chân lên, cởi áo khoác, bao lấy cậu thiếu niên, nhẹ nhàng bế cậu dậy, giống như ôm một giấc mơ mỏng manh.

Anh ta bế cậu ra khỏi cửa bệnh viện.

Những hạt tuyết nhỏ bắt đầu rơi xuống.

Đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Không khí lạnh đột ngột ập đến khiến Mặc Đồng chậm chậm mở mắt.

Ánh đèn đường mờ mờ nhẹ nhàng vẽ một quầng sáng nhợt nhạt trong bóng đêm tối đen như mực. Trong quầng sáng đó, những bông tuyết mịn màng bé xíu rơi rơi, chậm rãi, lặng lẽ.

Mặc Đồng vươn tay ra, xòe bàn tay, để hoa tuyết rơi qua kẽ tay.

Chu Thích Hoài bế cậu lên xe, cẩn thận đặt vào ghế cạnh tay lái, thắt dây an toàn.

Mặc Đồng quay đầu, nhìn tuyết rơi càng lúc càng nhanh càng dày ngoài cửa xe, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chu Thích Hoài ghé vào khuôn mặt lạnh lẽo của Mặc Đồng, cảm nhận hơi thở nhẹ như tơ của cậu, khẽ vào tai cậu nói, “Mặc Đồng, tôi yêu cậu. Những tội lỗi trước đây, để tôi chuộc lại, dùng tình yêu cả đời mà chuộc lại. Chúng ta làm lại từ đầu, được không?”

Anh ta quay đầu, nổ máy xe.

Anh ta không thấy, một giọt lệ trong suốt trượt xuống má Mặc Đồng, rơi trên lưng ghế dựa sẫm màu.

Chúng ta, làm lại từ đầu, được không?

..... End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-chi-dong>